

DOK HOLIDEJ

broj
15

severno
od
meksika

ako sudbina hoće nekog
da dokrajči onda mu
pošalje holideja ...

★ CENA 4 DINARA ★

Frenk Larami:

SEVERNO OD MEKSIKA

Naslov originala:
FRANK LARAMY —
„DREI GEGEN DOC“

Copyright 1973 by
UNIVERSUM PRESS —
MARTIN KELTER VERLAG

SVA PRAVA PRIDRŽANA

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni
urednik Svetozar TOMIĆ. Izlazi svakog prvog u mesecu. Copyright 1972.
by Martin Kelter Verlag.

Oslobođeno Osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekre-
tarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br. 413-279/73 od
1 januara 1973. godine.
1 avgust 1973 godine.

Toga dana smrt je krenula prema Džordžijancu u obličju trojice. Tri čoveka su pošla iz raznih pravaca prema njemu, privučena njegovom magičnom moći, ne sluteći to. Išli su jedan za drugim, neumitnim putevima sudbine.

Hank Banton je već bio tu...

Sve je počelo hladnog, sivog novembarskog dana. Sa Bišop planina u dolinu reke Bitera duvao je jak vetar donoseći kišu sa susnežicom. Ova mlečna koprena obavila je mali grad Rok Springs i svojom vlagom uticala da dan počne da se gasi još u rano popodne.

Bio je to beznačajni mali grad u državi Vajoming. Možda nikada ne bi bio ni osnovan, da kompanija Union Pacifik nije došla na pomisao da postavi železničke šine u dolini pored reke Biter.

Sa železnicom su došli ljudi: naseljenici i trgovci. U početku su tu bile samo bedne drvene kuće, na brzinu sklepane, no kasnije su izgrađene i čvršće građevine od kamena, koga je u planinama bilo u izobilju.

Kuće su se nalazile samo na jednoj strani glavne ulice, dok su se drugom prostirale šine. Odmah iza šina bio je potok, zapravo reka Biter, koja se tog dana sa tremova ispred kuća nije mogla ni da vidi.

Na ulici nije bilo ni žive duše. Po ovakvom vremenu ljudi su radije ostajali u kućama. Vetar je povremeno rasterivao kišu, sneg se topio u trenutku, pre nego što bi stigao do zemlje. Međutim, okna na prozorima bila su neprovidna.

Tako je bilo i sa prozorom velike sive, kamene kuće koja se nalazila uz samu gradsku većnicu, najveću kuću u gradu. Samo nejasno su se mogla videti zlatom ispisana slova na oknu: „Banka Vajominga i Montane“ Slova su bila poluisprana, a godina se uopšte više nije mogla ni razaznati.

Bledo lice iza okna se naziralo. Delovalo je kao i isprano, bledo, iza zlatnog natpisa. Oči čoveka koji je stajao iza te bele površine delovale su varljivo kao ugašeno ugljevlje.

Bio je to Fenimor Fleš, koji je

stajao posmatrajući kišu. Bio je blagajnik i upravnik ove banke već punih pet godina. Nije pravio velike poslove, jer je ova banka bila samo ogranak kompanije iz Čejene.

Fenimor Fleš je imao oko šezdeset godina, bio je suv ko trska i njegova mršava prilika iza zamućenog stakla delovala je kao poluisprani crtež. Lice mu je bilo mršavo, jagodične kosti isturene. Jedino su na celom njegovom licu živele male, lukave oči.

Toga dana je Fleš imao samo jednog klijenta. Došao je u rano jutro i uložio dve hiljade dolara. Bila je to neuobičajena suma za ovaj ogranak banke Vajominga i Montane. Nije se često dešavalo da tolike sume budu odiednom uplaćene. Čovek koji je uložio novac zvao se Džon Holidej.

Bankar Fenimor Fleš ga nikada ranije nije video, međutim, znao je da ove oštre crte, ovo ozbiljno lice i te ledenoplave oči nikada neće zaboraviti.

Holidej nije bio poslednji koji je toga dana stupio u banku.

Došao je još jedan posetilac i sobom doneo smrt...

*
* *

Došao je gore iz planine Vind River, iz oblasti izvorišta Slatke vode. Tamo gore u usamljenosti planina proveo je leto. Zvao se Hank Banton.

Da nekome dole u Čejeni ili u Fort Smitu pomenete Hank Bantona i pitate za njega, odgovor bi bez izuzetka glasio:

„Nemojte govoriti o toj divljoj zveri, naše žene njegovim imenom plaše decu”.

Preko u Ajdahu, kod Iglroka, Banton je napao jednu devojk, kćerku rančera. Našli su je nekoliko milja od grada mrtvu. Jedini sumnjiv bio je Hank Banton. Već nedeljama bio je za petama ovoj devojci, uznemiravao je i oslovljavao, pa čak je zbog toga došlo i do puškaranja između rančera i razbojnika.

Posle ovog podmuklog ubistva Banton je nestao kao da je u zemlju propao.

Mesecima je proveo pod najužasnijim uslovima u klancima planina.

Sada je verovao da je dovoljno vremena proteklo. Hteo je da ide dole, daleko na jug, negde u Teksas, čak i u Meksiko. No, trebalo je prevaliti još mnoge stotine milja, koje su ležale pred njim, a on je bio u stanju u kakvom ne bi daleko stigao. Odelo mu je bilo dotrajalo i pocepano, čizme takođe, donove je vezao krpama.

No, što se toga tiče, nekako bi i uspeo. Trebalo mu je nešto drugo. Nešto, bez čega čovek kakav je Banton ne bi mogao da živi.

U revolverima je imao još samo tri metka!

Zaliha municije bila mu je tokom dugih meseci u planinama potpuno istrošena. Za svaku divljač, koju je morao da ulovi revolverom, žrtvovao je najmanje jedan metak.

Moglo bi se reći da nema problema i da municiju lako može da kupi u svakom naselju, u svakoj trgovini. Ali, bilo je nešto drugo u pi-

tanju. Hank Banton nije posedovao ni jedan jedini dolar. Dakle, bio mu je potreban novac.

Da bi do njega došao, za razbojnika kakav je Banton bio, postojao je samo jedan jedini način, jedan jedini put:

Pljačka!

Grad se pojavio pred njim kao da je izronio iz magle i susnežice. Kuće je mogao samo nejasno da vidi kroz sivu koprenu.

Banton još nikada nije bio u Rok Springsu. Nije imao nikakav određen plan ulazeći u grad. Bio je opsednut jednom jedinom misli: dolarima!

Te dolare će već nekako negde nabaviti, oni sigurno leže u nekoj od onih zgrada koje nejasno vidi kroz izmaglicu. Leže spremni za njega. Naravno, vlasnici tih dolara o tome još nemaju pojma.

*
* *

Fenimor Fleš je video jahača. Samo nejasno je kroz zamagljeno okno mogao da vidi njegovu neuglednu priliku.

— Prokletstvo, jahati po ovakvom vremenu! — mrmljao je sebi u bradu i odjednom postao svestan toplote koju je širila tučana peć smeštena u ugao banke.

Jahač je prošao pored zgrade banke. Učinio je to polagano, posmatrajući ispod oka blede lice iza prozora. Onda je skrenuo u poprečnu ulicu i skočio iz sedla. Poveo je konja za sobom i vratio se u glavnu ulicu.

Susnežica je postala sve jača i oblaci sve gušći. Ulica se pretvorila u kaljugu u koju se moglo propasti do članaka.

Hank Banton je prišao salunu. Do ušiju su mu doprle isprekidane reči. Bila je to jedina krčma u Rok Springsu. Nalazila se između banke i gradske većnice.

Razbojnik je priželjkivao da uđe unutra, ali nije imao novca. Krenuo je dalje.

Onda je Fenimor Fleš video da jahač vezuje svog konja za prečku ispred banke.

Stari bankar protrlja nadlanicom brižljivo obrijanu bradu.

— Prokletstvo, on dolazi kod mene! — rekao je tako glasno kao da je u prostoriji bilo nekog ko bi mogao da ga čuje.

Nikoga nije bilo.

Kasir pride vratima i otvori ih. Zapljusnu ga susnežica tako da je morao da zaštititi rukama oči da bi mogao bolje da razazna stranca.

— Uđite unutra, čoveče! — doviknuo mu je. — Po ovakvom vremenu ni pas nije napolju.

Fleš nije ni slutio da je počeo da otkucava poslednji čas njegovog života. Zatvorio je za strancem vrata i pošao trljajući ruke prema tučanoj peći.

— Ne radi se samo o tome da želite da se ogrejete, zar ne?

Hank Banton nije pošao za bankarom. Još uvek je stajao na vratima i pogledom krstario prostorijom.

„On je sam”, pomisli razbojnik, a onda lagano pošao prema bankaru.

Tok tada je Fleš video kako ovaj čovek izleđa — čovek koga je tako ljubazno pozvao unutra.

Nesvesno je uzmakao jedan korak nazad i gotovo naleteo ledima na šalter. Obema rukama se uhvatio čvrsto za izlizano drvo. Pokušao je da se osmehne, govoreći:

— Izgleda da ste prevalili dug put mister.

Na bezbojnom licu razbojnika ništa se nije pokrenulo. Zastao je jardu ispred blagajnika, raskoračio se i podhoćio.

— Vi ste sami? — upitao je.

Fleš je osetio da ga neka nevidljiva ruka davi.

— Zbog čega pitate jesam li sam? — jedva je uspeo da promrsi, a onda dodao: — Šta hoćete od mene?

Banton mu je prišao još bliže, digao je desnu ruku sa bedra i uhvatio bankara za peš.

— To ću vam odmah reći, stari — rekao je hladno i povukao bankara prema ulazu. — Treba prvo da zaključate vrata.

— Šta to treba da znači?

Fleš je kopušao da se otme razbojniku, no Banton ga je stegao još jače.

— Nemojte ništa govoriti, nego činite ono što vam kažem! — brcnuo se i gurnuo ga prema vratima.

Nesrećni Fleš udari glavom u okvir vrata. Tek tada je shvatio šta strančeva poseta treba da znači. Nije stavio zasun. Ključ je bio u vratima. Jednostavno ga je okrenuo i pogledao uplašeno neznanca.

— Od mene nećete dobiti ni cent...

— Sačekajmo — uzvрати razbojnik, a onda gotovo istog časa zamahnu pesnicom i pogodi bankara posred lica.

Fenimor Fleš se zatetura i formalno prolete kroz celu prostoriju da bi najзад udario ledima na usijanu peć i srućio se na pod.

Banton proverio da li su ulazna vrata zaključana.

— A sada predimo na posao, stari! — rekao je smešeći se opasno i prilazeći Flešu. — Hajde, ustaj, meni se žuri. Imaćeš dovoljno vremena posle mog odlaska da spavaš.

Nesrećni Fleš gledao je u razbojnika kao teško ranjena zver. Bio je ošamućen, ali je ipak učinio napor da se uspravi. Nije mu uspelo. Banton se saže i podiže ga na noge.

— Rekao sam da nemam vremena za bacanje — naredio je — a izgleda da ne trebam da vam objašnjavam šta od vas hoću.

Bankar odmahnu glavom.

— Ne, nije potrebno da mi objašnjavate. — Stajao je zanoseći se ispred razbojnika i dišući isprekidano. — Od mene doćete ništa dobiti.

Podmukao osmeh nije silazio sa razbojnikovog lica.

— Otvorite kasu.

— To neću učiniti — uzvрати je Fleš žustro. Nesvesno se uhvatio rukom za gornji džep kaputa.

Lukave oči razbojnika pratile su ovaj pokret, a osmeh se pretvorio u satansku grimasu. Fleš je netremice gledao u strančevo lice. Za to vreme uzmicao je prema prostoriji u kojoj se nalazio sef. Podilazila ga je hladna jeza.

Razbojnik je pošao za njim kao divlja zver.

Kasir je stigao do vrata koja su vodila u posebnu prostoriju sa sefom. Bila su to pomična vrata, pa

su se mogla zaključati iznutra. Već ih je upola otvorio kad se Banton u jednom skoku nađe kraj njega i uhvati ga za jaku.

— Nismo se tako dogovorili, momče — rekao je grubo, a onda istrgao čoveku ključ iz gornjeg džepa kaputa.

Fleš se nije branio. Ne shvatajući šta se zbiva, začuđeno je gledao u ključ koji se nalazio u razbojnikovoj ruci.

— Kako ste znali? — upitao je tek da nešto kaže.

— Imate pravo da triput nogađate — uzvрати lupež, a onda pusti Fleša i pride sefu koji se nalazio u desnom uglu.

Nesrećni čovek stajao je kao okamenjen na samim vratima. Disao je teško. Ne, to se ne sme dogoditi! Niko živi mi neće verovati. Moram da se branim. Setio se u tom trenutku revolvera koji se nalazio u prostori-ji za šalterom. Trebalo je prevaliti četiri tarde da stigne tamo. Za Fenimora Fleša to su bile čitave milje, milje koje nikada neće moći da pređe.

Samo što je zakoračio, razbojnik se okrete.

— Nemojte slučajno da vam nešto padne na pamet, nešto podmuklo. Samo jedan pokret i vi ste gotovi.

Fleš se okupao u mestu. Morao je da posmatra kako Banton vadi novčanice iz sefa i trpa ih sebi u džep.

— Kada bi samo neko naišao — rekao je tako glasno da ga je Banton čuo.

— Zar ste zaboravili da mi ovde

sklapamo posao iza zaključanih vrata? — podsetio ga je razbojnik.

Bankar se ujede za beskrvne usne. Pogled mu je bio prikovan za foku koja se nalazila ispod šaltera. Mogao je sa ovog mesta čak da vidi cev revolvera. Ne razmišljajući, potrčao je tamo. Banton je držao svežanj dolara u ruci, ali ih je odmah bacio i istrgao kolt iz opasača. Dva-put je povukao obarač. To je bilo svel

•
••

— To su bili pucnji! — uzviknu krčmar koji je stajao za šankom. Spustio je na glatku površinu čašu koju je upravo držao u ruci i dodao: Prokletstvo, siguran sam da je tako.

U krčmi je bilo malo gostiju, tačnije svega četiri čoveka: krčmar, dvojica vozača poštanske kočije i Dok Holidej.

I Džordžijanac je čuo prigušeni zvuk pucnja. Sedeo je sam za kockarskim stolom i slagao pasijan. Kada su pucnji odjeknuli sakupio je karte i stavio špil u džep kaputa.

Holidej je pre dva dana došao u Rok Springs. Nameravao je da nastavi put, ali ga je kiša zadržala. Niko ga u gradu nije bliže poznavao. Krčmar je, istina, znao njegovo ime, ali mu to ništa nije govorilo.

Kockar ustade i pride prozoru. Kroz zamagljeno okno mogao je da vidi kola ispred banke i jednog konja vezanog za prečku.

Trenutak kasnije ugledao je čoveka kako izlazi iz banke. Neznamac je žurno grabio pločnikom, odvezao

hitro uzde svog konja sa prečke i u jednom skoku se našao u sedlu. Još pre nego što je obo konja pogledao je obazrivo niz ulicu.

Uprkos vlažnom oknu, kockar je mogao da vidi neprijatno razbojničko lice.

Međutim, kad je izašao, razbojnik se nalazio na drugom kraju glavne ulice. Hank Banton nije slutio ko me je u poslednjem trenutku uspeo da umakne.

*
**

— On je mrtav — objasni Džordžijanac muklo i uspravi se.

Ljudi, koji su stajali u prostoriji sa šalterom pored mrtvaca, bili su zbunjeni. Šerif se obratio krčmaru, nervozno trljajući bradu:

— Sef je prazan.

— Naš novac — mrmljao je jedan stariji čovek sa vrata, gde su se već okupili radoznalci.

„Naš novac“. Te dve reči letele su od usta do usta. Niko nije mislio na nesrećnog Fleša, koji je ležao mrtav pred njihovim nogama, mrtav zbog toga što je pokušao da snase njihov novac i taj pokušaj platio životom.

— Prokletstvo, zbog čega je pustio razbojnika unutra? — ponovi starac s vrata. — Sve nas je upropastilo.

Holidej prezrivo pogleda starog čoveka i reče ledeno:

— On je mrtav.

Starac se luntito brecnu:

— Pa šta?

— Vi živite — odgovorio je koc-

kar još oštrije i okrenuo se. Ljudi su se izmicali da mu naprave prolaz. Nekolicina ga je poznavala, zapravo poslednjih dana su ga vidali u salunu.

Kada su se vrata zatvorila za Holidejem, starac upita:

— Ko je uopšte taj čovek?

— Stanuje kod mene i zove se Holidej — odgovorio je krčmar.

Uskoro su zaključili da je taj Džon Holidej uložio dve hiljade dolara u njihovu banku i da je upravo izgubio te dve hiljade dolara.

Šerif je sa nekolicinom ljudi krenuo za razbojnikom, no kada se noć spustila na planine, odustao je od daljeg traganja.

Hank Banton je uspeo da umakne zajedno sa plenom.

Kasno u noć jahači su se vratili u grad. Bili su mokri do gole kože, mračnih lica. Ušli su u salun.

— Niste ga uhvatili — zaključio krčmar kratko i počeo da puni čaše.

Šerif se gorko nasmeja.

— A ko bi po mrkloj noći i ovako pasijem vremenu mogao da nađe nekog u planinama?

Ostali su ćutali. Stali su nemo kraj šanka i ispijali viski. Svaki od njih mislio je na onlajčkani novac koji im nikad niko neće nadoknaditi. S mukom uštedeni dolari bili su izgubljeni. Nisu mogle da ih uteše ni šerifove reči:

— Još jednom ću sutra pokušati.

Čuvar zakona je to izjavio ali ne preterano ubedljivo.

— Mošli biste da uštedite trud

— dobacio je krčmar.

Holidej je mislio isto. Mislio je

na svoje dve hiljade dolara koje su sada bile izgubljene. Bila je to zamašna svota i on, Holidej, je, kao uostalom često do sada, mislio da će s time u nekom nepoznatom gradu možda moći da počne novi život i da na jednu od ovih vetrom šibanih kuća ponovo pričvrsti svoju lekarsku firmu.

Sledećeg jutra napustio je grad. Kiša je prestala, ali je nebo još uvek bilo pokriveno oblacima.

Džordžijanac je jahao prema jugu u Kolorado. Jahao je po tragu razbojnika i ubice Hanka Bantona.

*
* *

I drugi je već bio na putu. Došao je s juga. Bio je to Meksikanac, štalski momak iz oblasti Rioto. Taj Meksikanac bio je divlji strasan momak, kose crne kao ugarak i tamnih očiju. Sa četrnaest godina je na ivici grada Riote ubio jednog Crnca. Sa petnaest je ubio drugog čoveka, belca, radnika, na hacijendi kod Sent Luisa. Sa sedamnaest je sedeo u zatvoru u Nogalesu i izbegao konopac bekstvom. Pri tom bekstvu poslao je u smrt pomoćnika šerifa Džozefa Andersena i još jednog čoveka, Grega Findera teško ranio. Od tada mu se gubi trag i pojavljuje se tek tih dana ponovo u Sjedinjenim Državama.

Pojavio se u Jumi. Ovaj divljik sa avanturističkim licem pripremao je novi poduhvat. Nalazio se prilično daleko od onog čoveka, koga mu je sudbina neumitno slala u susret. Možda nikada ne bi sreo

Doka Holideja, da nije postojao Hank Banton...

Grad se nalazio blizu meksičke granice. Grad je delila reka Kolorado na dve polovine, nešto pre no što se uliva u Kalifornijski zaliv.

Toga dana, gore u brdima Vajominga, dok je sneg nomešan sa kišom pokrivao predele, nad Jumom je lebдела nepodnošljiva jara. Dan je bio bez vetra, a nebo azurno plavo. Belo okrečene kuće blistale su na suncu. U to doba dana u podne napolju nije bilo žive duše. Sado su dva psa trčala prašnjavom ulicom. Jedan od dva psa zastade pred vratima kuće na uglu i počeo da cvili. Počeo je cvilenjem, a onda podvukao rep iza zadnjih šapa i nastavio da zavija remeteći podnevenu tišinu. Drugi pas je obišao kuću, a onda, njuškajući vlažnom njuškom, seo kraj drugog psa na zadnje noge i on počeo da zavija.

Psi su pripadali indijanskom agentu Goneru.

Stanovao je baš u ovoj kući i unravo se u tom trenutku borio za život.

Njegov protivnik bio je Antonijo Zamora, meksički razbojnik, granični plajčkaš, opasan bacač noža. On je napao starog agenta. Poznavao ga je od ranije, čak je jednom radio zajedno sa njim kao pomoćni vozač na teretnim kolima.

Zamora je bio u bekstvu. Gonio ga je jedan šerif pa je pokušao da se dokopa meksičke granice. Već danima ništa nije jeo a u Jumi je poznavao samo tog starog indijanskog agenta. Međutim, i Goner je znao razbojnika, pa mu je uskra-

tio pomoć. Sada su se kotrljali po podu. Goner se očajnički branio. Naravno, bio je znatno slabiji od Meksikanca, ali je zbog smrtnog straha dobio neku gotovo nadčovečansku snagu.

— Oni će te obesiti. Antonio! — ječao je bez daha. — Ti si me napao, a sada pokušavaš...

Zamorino lice bilo je nalik na pustinja. Sivo, nemilosrdno, ravno, bez izraza, ravnodušno. Nije znao ni za sažaljenje ni za milost. Nije mu bilo žao ni ovog starog čoveka, čiji je hleb mesecima jeo.

Goner je uspeo još jednom da se otme iz stiska da ga razbojnik ne udavi. Odupro se o patos da se uspravi, ali nije uspeo. Antonio Zamora je već podigao nož. Goner je kriknuo:

— Ne, ne!

Razbojnik je međutim, zamahnuo bez reči, hladno.

Goner se uhvati za grudi, ali život nije mogao da zadrži. Istekao je lagano.

— Ubico! — krkljao je smrtnik.

Zamora nije obraćao pažnju na ove reči. Pretresao je pisaci sto i našao u jednoj fioci malu metalnu kasetu, u kojoj je Goner čuvao svoj novac. Bio je tu i ključ.

U kaseti su se nalazila sto tridesetdva dolara. Zbog te sume stari Goner je morao da umre!

Bio je još uvek živ kad je Zamora otvorio vrata i izašao. Video je još nse, koji su cvileći jurili u prostoriju i počeli da niuščaju. Te životinje su ga pratile kada je sa starim Gonerom putovao do rezervata Pango Indijanaca i nosio im

hranu. Zbog toga se nisu ustremili na Zamoru. Podnevna žega ušla je kroz otvorena vrta i zapahnula samrtnika. Goner je pokušao da se uhvati za pisaci sto i uspravi, ali je nemoćno ponovo klonuo na pod. Pokušao je da viče, da zove u pomoć, međutim, to je bilo samo krkljanje koje niko nije mogao da čuje.

Agent se kotrljao pokušavajući da se dokopa vrata. Za njega je to bio beskrajno dug put. Ne samo za njega, nego za svakog čoveka koji je toliko krvario. Stigao je do praga i onda ga je snaga izdala. Niko nije video da tu leži. Ulica je bila pusta kao i uvek u to doba dana. Sunce je nemilosrdno pržilo žuti pesak, a jara lebdela nad njom.

Goner je umro sam.

Našli su ga tek posle jednog sata. Primetio ga je jedan narednik. Upravo je vodio svoju patrolu sa obilaska granice. Narednik podiže ruku i zaustavi vojnike, onda skoči iz sedla, priđe Goneru, ali dva psa mu nisu dala da kroči bliže pragu. Gnevno su režali, pokazujući opasne očniake i lajale na vojnike.

Narednik nije mnogo obraćao pažnju na pse, grubo ih je šutnuo čizmom i rasterao, a onda se nagnuo nad nepomičnog čoveka na zemlji. Okrenuo ga je na leđa i video ukočen staklast pogled.

— On je mrtav — rekao je kratko i uspravio se. Bile su to iste reči koje je dan ranije Dok Holidej izrekao u banci Vajominge, okrenući Fleša na leđa.

Hilajdu milja i jedna noć ležali su između tih reči.

Narednik izađe napolje i dađe je-

dnom od svojih ljudi naređenje da pozove šerifa.

Uskoro su iz okolnih kuća počeli da izlaze ljudi i začuđeno posmatrali ubijenog.

— Koji lupez je to mogao učiniti? — mrmljao je šerif.

— Morate požuriti ako još hoćete da ga uhvatite — rekao je narednik. Ovaj čovek nije dugo mrtav.

— Da, pokušaću — rekao je čuvar zakona, ali se iz njegovih reči osetilo da će ostati na izjavi i obećanju.

Šerif iz Jume je istina krenuo u poteru, ne žureći preterano i u toku noći se vratio. Antonio Zamora je umakao. Prešao je granicu Meksika kod Sijera de la Gila.

Tako je umakao zakonu Sjedinjenih Država. U Meksiku nijedan šerif Sjedinjenih Država nije imao nikakvu vlast, niti bilo kakva prava.

I šerif iz Preskota je došao prekasno. U tom gradu Zamora je napao jednog krčmara i zverski ga pretukao. Plen mu je bio mali — samo nekoliko dolara. Krčmar je do kraja života ostao bogalj.

*
* *

Razbojnici su dolazili iz tri grada: iz Rok Springsa iz Jume i iz Belmonta u Nevadi.

Čovek iz Nevade zvao se Sukar Jensen.

Bio je džinovskog stasa, lica una-
kaženog ožiljcima, olovnošivih očiju, kratkog nosa i oborenih rame-
na. Brada mu je predstavljala naj-
veći deo lica; bila mu je široka, du-

ga i na sredini podeljena, a čelo ni-
sko i izbačeno. Iako Jensen nije bio
star, lice mu je već bilo obeleženo
životom koji je prevaleo. Duboke
bore brazdale su to lice i činile ga
starijim.

Jensen je bio poreklom iz Karson
Sitija u zapadnoj Nevadi i posle
škole radio je u saračkoj radnji.
Imao je samo sedamnaest godina ka-
da je napao ženu svog majstora u
šupi. Sigurno bi je i silovao da gaz-
da nije naišao, privučen pozivima
u pomoć svoje nesrećne žene. Jen-
sen je dobio užasne batine i na kra-
ju je odvučen u šerifsku kancelari-
ju, gde se spasao gneva sarača koji
ga je ubacio kroz prozor. Bezbrojne
sitne posekotine pokrivala su mu
lice i ostavile kao trajnu posledicu
bezbroj ožiljaka, tako da je sada iz-
gledao kao da je preležao velike bo-
ginje. No, više od njegovog lica
ožiljci su deformisali njegov karak-
ter. Od tog dana je postao zatvo-
ren, mračan i podmukao. Kada je
vreme kazne isteklo, povukao se u
srednju Nevadu i radio bez uspeha
kao lovac na divlje konje. U Miletu
je opet došao u sukob sa zakonom
i to ponovo zbog žene. Napao je
kćerku jednog trgovca kada se ka-
sno vraćala kući. Godinama su tra-
gali za njim, ali ga nisu otkrili. Me-
đutim, kada se posle pet godina
vratio u ovaj kraj, nije mogao da
izbegne zasluženu kaznu. Žena ga
je videla i pozvala šerifa. Okrivljen
je kao napasnik.

U poslednjem trenutku Jensen je
uspeo da pobegne. Prevaleo je mno-
ge milje božeći ispred ruke zakona
i ostavljajući usput za sobom leševe.

Toga dana, kada je naleteo na razbojnika Bantona, sigurno nije slutio da je to početak njegove propasti.

Hank Banton, Antonio Zamora, Sukar Jensen.

Vetar ih je dovejao iz raznih krajeva.

Sukar Jensen je bez sumnje bio najgori. Siledžija koji uvek traži priliku da koristi svoje snažne pesnice. Osim borbe pesnicama znao je odlično još jedan posao — poker. Moglo bi se čak reći da je bio majstor ove igre. Uprkos svojim glomaznim, teškim rukama, vešto je izvlačio karte odozdo. Isto tako, umeo je veoma brzo i veoma spretno da povuče kolt iz futrole. To se nije retko dešavalo. Naprotiv, njegovi protivnici su obično bili suigrači za kockarskim stolom.

Tako je bilo u Nevadi. U malom gradu Belmontu još u ranoj mladosti počeo je da igra poker. U Belmontu je postojao samo jedan salun. Nalazio se na početku glavne ulice i ujedno jedine u gradu. Bila je to niska drvena kuća u nizu drugih koje su predstavljale ulicu.

Prkosna firma privlačila je noću goste. Krčmar je bio dovoljno vešt: iza table je postavio lampu tako da su slova koja su privlačila goste delovala pomalo uzbudljivo i avetiniski.

Bila je noć kada je u salunu Belmonta odjeknuo pucanj.

Odjeknuo je prvo jedan pucanj, a onda zatim još pet, jedan za drugim. Metke je ispalio varalica na kartama.

U krčmi je nastela panika. Tri

čoveka su se kotrljala na podu, a jedna žena vrištala iz sveg glasa. Istina, nije bila pogodena, ali je vriškala od straha.

Sukar Jensen je stajao na niskim vratima. Iz njegovog kolta dizao se oblačak barutnog dima.

— Ako se još iko bude drznuo da izvuče kolt, izbušiću ga kao staro sito.

Nije bilo sumnje da će razbojnik svoju pretnju sprovesti u delo. U međuvremenu je izvukao i drugi revolver, koji je nosio ispod pazuha i uperio cev na goste u salunu.

Prišao je nazad uperenog revolvea na kockarskom stolu i potrpao zarađeni novac u džepove.

Nije bilo nikog ko bi ga sprečio. Stajali su obrazujući krolaz da bi razbojnik mogao da napusti lokal.

— Do viđenja — rekao je Sukar Jensen s vrata. — Nemojte zaboraviti: svakog ću izbaciti metkom iz čizama ko samo dođe na pomisao da samo krene za mnom.

Nikome nije padalo na pamet da to pokuša, niti je pomišljao da bi razbojnik odustao od svoje namere. Ostali su onako kao što su se zatekli i osluškivali sve dok se topot kopita nije izgubio u daljini.

Klifton Towner je bio njegova sledeća žrtva. Ovaj šezdesetogodišnji naseljenik je imao farmu koja se nalazila dve milje od grada. U toku prepodneva došao je u grad da kupi namirnice. Kada se to dogodilo nalazio se na putu prema imanju. Napustio je grad vozeći se malim jednoprežnim kolima. Išao je prema brežuljcima koji su opasivali grad kao kruna.

Klifton Touner je znao dobro te brežuljke. Često je jahao tim putem obilazeći i nadgledajući okolinu. Naročito je to činio kada je polazio u Fort Mejsn. Samo je posljednjih godina koristio kola jer su ga pri jahanju počela da bole leđa. Mali put vijugao je iz grada kroz dolinu. Džinovski kaktusi okružavali su put. Isto tako, kraj puta je rasla zelenosiva „juma“ trava u malim busenima, tamo gde je mogla da se odupre peskovitom tlu.

Sve u svemu, ovo je bio pust i dosta neplodan kraj. Međutim, vredni doseljenik Touner uspeo je čak i na ovakvom tlu da nešto stvori. Dugogodišnjim radom uspeo mu je da nešto izvuče iz ove škrte zemlje. Došao je u Teksas pre petnaest godina. Pokušao je na raznim mestima da pusti korenje, da sagradi dom, da se ustali. Međutim, dva puta su mu razbojnici sve oduzeli.

Onda se oženio i napustio planove da podigne veliki ranč. Postao je farmer i tu je doista imao sreće. Imao je do ovog dana.

Klifton Touner nalazio se dve milje udaljen od svoje drvene kuće. Tada je odieknuo prvi metak. Došao je sa obronaka na severu. Metak pogodi naseljenika kao težak kamen u grudi. Taj metak izbacio ga je sa sedišta njegovih malih kola tako da je pao unazad na površinu gde su bile natovarene namirnice.

Tauner je bio oštar, otporan čovek. Bio je navikao na borbu. Ceo njegov život, u stvari, bila je borba. Zbog toga se vešto, iako teško ranjen, sa površine kola otkotrljao

u prašinu drumu. Tada je izvukao oružje iz opasača i pucao na nepoznatog koji je upravo silazio niz obronak sa uperenim oružjem.

Stari čovek je bio dobar strelac. Već njegov prvi metak izbacio je razbojniku oružje iz ruke.

Jensen žestoko opsova, okrenu konja i skoči iz sedla. Međutim, psovka koju je bio izrekao zamrla mu je na usnama. Drugi metak starog farmera skinuo mu je šešir s glave. Bacio se brzo s konja i otkotrljao u jedno udubljenje koje mu je pružalo zaklon.

Međutim, stari farmer se preračunao. Kada je podigao glavu iznad ivice puta metak mu je prozviždao pored same slepoočnice. Stari nije imao sreće. Zapao je u veliku nevolju. Da vraška slučajnost nije ovamo na ovaj put dovela Hanka Bantona, verovatno bi sve drugačije bilo. Banton se pojavio iza leđa farmera i odmah shvatio šta se ovde zbiva. Skočio je iz sedla, odvuкао svog konja iza jedne uzvišice, a onda se ponovo pojavio na brežuljku. U desnoj ruci držao je „remington“ pušku. Žmirkajući ciljao je sporo i pažljivo na farmera kako metak ne bi promašio.

Otkud razbojniku Bantonu pomisao da se u ovu borbu umeša? Nije poznavao nijednog od dvojice. Ništa nije znao o njima. Video je samo da jedan od njih više nema oružje u rukama. Međutim, nije to učinio iz čovečnosti da pomogne ne-naoružanom čoveku u neravnomravnoj borbi. Nipošto. Razbojnik je imao sasvim drugačiji povod. Mislio je da će uspeti da izvuče neku ko-

riš, da napravi dobar posao ovom smrću.

Farmer još uvek nije primetio čoveka iza svojih leđa. Uostalom, nije čak shvatio ni zbog čega onaj nepoznati jahač, koji je već pucao na njega, uopšte hoće da ga ubije. Zbog čega ga je napao? Kod njega nije bilo ničeg što bi razbojnik mogao da uzme. Onih nekoliko dolara, koje je tog jutra imao u džepu ostali su u trgovini u Mejsnu. Sada je na njegovim kolima bilo natovareno soli, kukuruza, bodljikave žice i eksera. Šta razbojnik time može da počne?

Podmukli zločinac Sukar Jensen koristio je svaku priliku da se dokopa novca. Bilo koje sume. Ovaj put se prevario u računu.

— Prokletstvo, trebalo je da ga pustim da mi priđe bliže! — promrsio je sebi u bradu. — No, ja ću tog momka sigurno srediti. Orda je počeo da pina rukom, tražeći kolt ispod pazuha i olabavio ga. Hteo je da se preda farmeru, to jest da prestavi kako više nema oružja i onda iskoristi trenutak iznenađenja i potegne sakriveni kolt.

Sigurno bi mu to i uspelo, jer retko ko je nosio na Zapadu sakriveno oružje ispod pazuha.

Međutim, posao je obavio Hank Banton. Puška odjeknu sa proplanaka. Bila je to grmljavina, koja je višestruko odjeknula.

Tounera je metak pogodio žestoko u leđa i otkotrljao ga po prašini.

Jensen podiže glavu promrmljavši:

— Grom i pakao, šta je sad to?!... Iznenađeno je posmatrao farmera

koji je ležao u prašini ispruženih ruku. Odmah zatim okrenuo je glavu i video iz kog pravca je metak ispaljen.

Tamo gore stajao je Hank Banton. Puška mu je bila repetirana i preteći uprta u Sukara Jensena. Banton je lagano silazio sa brežuljka i prilazio Jensenu. Što je prilazio bliže, sve mu je bilo jasnije koga ima pred sobom. Zbog toga se nasmešio kada je stigao pred nepoznatog.

— Zdravo, burazeru, čini mi se da sam stigao u pravom trenutku.

Jensen odgovori osmehom. Pri tom se njegovo široko lice nije gotovo uopšte razvuklo.

— Možda, amigo.

Odgovor je zvučao uzdržano i opasno.

Banton nesvesno podiže pušku, koju je upravo spustio.

— Nisam tako mislio! — odgovori Jensen i pritom otvori prsluk.

Hank Banton se cinično osmehnula, kada je video kolt ispod pazuha.

— To sam i pomislio. Slutio sam da si moje gore list.

Krupni Jensen žmirnu i podozriivo odmeri nepoznatog.

— Šta to treba da znači?

Banton sleže ramenima i pokaza na farmera. Nije odgovorio na Jensenovo pitanje, niti je prestao da se smeška.

— Ima li stari novca?

Tek sada je shvatio Jensen šta to znači biti iste gore list.

— Videćemo — rekao je i uputio se prema ustreljenom čoveku.

Banton je kreuno za njim.

— Grom i pakao! Baš loš ulov —

promrsi Jensen. Već je pretražio farmerova kola. — Kukuruz, so, žica, ništa drugo. Sve u svemu ne vredi ni dvadeset dolara...

— Treba da odmaglimo odavde — predloži Banton, kao da je sasvim razumljivo da treba da budu zajedno.

Banton je stajao pored ustreljenog farmera, sagnuo se i uzeo mu oružje iz ruke. Bio je to revolver kalibra „vestern“ 43, oružje koje se retko nosilo. Na crnoj drški bila su usečena dva slova CT.

— Hajde već jednom — pozva Jensen nepoznatog. Već je sedeo na leđima konja. — Ne bi bilo zgodno amigo da nas neko ovde zatekne.

Banton podiže pogled.

— U pravu si burazeru.

Istog časa pošao je u udoljicu po svog konja. Za to vreme Jensen ga je čekao pored ustreljenog farmera. Primetio je iznenada kako se ovaj pokreće.

— Prokletsvo, još nije mrtav! — procedio je kroz zube.

Banton je u međuvremenu stigao nazad.

— Hajdemo.

Jensen podiže ruku.

— Ovaj stari još nije mrtav.

Banton je gledao čoveka na zemlji zamišljeno i ispitivački. Kao da je video kako unesrećeni pokušava da podigne ruku i uhvati se za grudi. Bio je to nemoćan, uzaludan pokušaj.

Banton izvuče revolver iz opasača.

— Ako još nije mrtav, mi ćemo mu pomoći da to odmah bude. — rekao je surovo.

Sukar Jensen potera svog konja do Bantonovog i spusti ruku na kolt svog novog prijatelja.

— Sačekajte još — predložio je zamišljeno.

Banton odmahnu glavom.

— Šta treba da čekamo? Moramo što pre odavde. — Onda je dodao posle kraće pauze; — Vi možda želite da ovde ostavite svedoka? Ako ga nađu i on bude u stanju da govori samo dva minuta, onda se više ne smete pojaviti u Tekساسu.

— Do sada nije video nijednog od nas dvojice — podseti ga Jensen šapatom. Zamišljeno je nadlanicom trljao široku isturenu bradu, a onda se podmuklo osmehnuo.

— Kako bi bilo da ga odvezemo u grad?

— Jeste li poludeli? — uzviknu Banton, a onda zakoči oružje. — Neće on imati prilike više da govori ni u gradu. Vi kao da ste izgubili razum! Kako vam je uopšte palo na pamet da ga odvučete u Fort Meisn?

Sukar Jensen se zlobno smeškao. Bio je to podmukao smeh prepređenog, zlog čoveka.

— Kako sam na tu pomisao došao, odmah ću vam reći, amigo.

Kliznuo je iz sedla, popravio opasač i prišao farmeru.

Banton uz psovku vrati oružje u futrolu, ne silazeći s konja. Podupro se obema rukama o vrh sedla i mračnim pogledom pratio šta Jensen čini.

— Vi ste jedna prokleta budala — mrmljao je zlovoljno. — Oni u

Mejsnu će vas obesiti. Eto, spreman sam da se kladim o svog konja.

— A ja dajem svog konja da se to neće dogoditi — uzvraća Jensen mirno. U međuvremenu je klekao pored farmera i pregledao mu rane.

Faramerove rane su bile opasne po život, ali ne smrtonosne. Ukoliko brzo bude stigao u ruke dobrog lekara možda će moći da se spase.

— Ako ga budemo odmah odneli u grad, verovatno će se izvući — rekao je Jensen preko ramena svom novom prijatelju.

Sada je i Banton skočio iz sedla i prišao Jensenu.

— Jeste li vi doista pri svesti? Ako odmah ne krenete, ja odoh sam.

— Možete činiti šta vam je volja, mister uzvratilo je i uptio: — Kako se zovete.

— Zar je ime važno? — uzvraća Banton i vrati se do svog konja. Lagano se vinuo u sedlo. — Zovem se Hank — rekao je i okrenuo konja u nameri da krene.

Zaustavio ga je odlučan Jensenov glas:

— Hei, Hank, još samo trenutak. Možda bismo nas dvojica mogli da sklonimo dobar posao, ukoliko ostanete.

— Da, posao sa šerifom. Ne, ja nisam zainteresovan za kupovinu konopca. To prenuštam vama.

Sukar Jensen je prešao pogledom brežulike. Sunce je već počelo da se približava zapadu.

— Neće biti nikakvog posla sa šerifom niti kupovanja konopca, — rekao je zaverenički se smeškajući. — Konačno, ovaj tip nije imao do-

lara uz sebe, a naši meci staju novca.

Banton je još jednom zaustavio konja, okrenuo se u sedlu i stavio cigaretu u zube. Pre nego što je pripalio pitao je:

— Šta vi, u stvari, hoćete?

Onda mu je Sukar Jensen pričao gotovo punih pet minuta tiho i uverljivo. Kada je okončao priču, Banton je izvukao noge iz uzengija i sjahao s konja.

— Nije loša ideja — mrmljao je sebi u bradu. Onda je prsno u smeh i dodao: — Prokletstvo, doista nije loša ideja!

— Dakle, hoćemo li zajedno? — pitao je Jensen.

Banton zabaci šešir na potiljak.

— Ja mislim da. To je, istina, vruće gvožđe koje hoćete da uhvatite, ali saradivaću. Novac za naše ispaljene metke sigurno ćemo izvući.

— Dobro. Pomozite mi da ga natovarim na kola.

Banton klimnu glavom i uhvati onesvešćenog čoveka za ruke. Jensen ga je držao za noge. Zajedničkim snagama oprezno su ga spustili na kola.

Jensen skide ranjeniku košulju s tela. Nije mu ni palo na pamet da otrese prašinu, nego je samo tako uvio ranu na grudima.

Farmer je ječao kada ga je razbojnik spustio s treskom na kola. Tek tada je prvi put otvorio oči. Bile su to bistre sive oči, u kojima se ogledao bol.

Farmer je ponovo došao svesti, ali nije mogao da se seti šta se dogodilo. Prvo je posmatrao široko su-

rovo Jensenovo lice, a onda Bantonovo.

Razbojnici se značajno pogledaše. Nisu izmenili ni jednu reč, a znali su da sada postoje samo dve mogućnosti. Treba ubiti farmera ili ga odneti u grad.

Tauner pokrenu usne. Reči su bile jedva razumljive: -

— Šta ste to učinili sa mnom?

Iz ovih jedva razumljivih reči izbijala je teška optužba.

Jensen podiže ruke. Odmah je glavom i pogledao Bantona.

— Jeste li čuli, Hank? — upitao je bezazleno. — To nam je hvala što smo mu spasili život. Da slučajno nismo ovuda prošli, nalazio bi se na groblju.

Banton je prihvatio igru.

— Trebalo je ipak da nastavimo put i ostavimo ga ovde.

Farmer je preklinjao očima.

— Ne, nemojte me ovde ostaviti, ne znam ni sam...

— Svakako, ali ne treba tek tako izreći groznu optužbu — rekao je Jensen ozbiljno. — Mi smo kauboji i slučajno smo čuli pucnje, onda smo videli na proplanku jednog jahača. Pošli smo za njim, ali smo odustali, jer je vama trebalo pomoći.

Ispričao je ovu neslanu laž veoma uverljivo, kao da ju je naučio napamet.

Teško ranjeni starac ispitivački je posmatrao razbojničko lice. Zar tako izgledaju ljudi koji drugima pomažu?

— Hvala vam — šapnuo je.

— To već bolje zvuči. Odvešćemo

vas sada u grad, kako biste što pre došli do lekara.

Poslednje reči Touner nije više čuo. Izgubio je svest.

•
• •

Na brežuljku iza njih zaustavio se jahač. Meki rečni pesak prigušio je topot kopita. Sunce je zalazilo iza njegovih leđa i činilo je da njegova visoka vitka prilika deluje kao kip isklesan u kamenu.

Večernji povetarac poigravao se svetlom grivom indijanskog konja. Ni jahač, ni konj, nisu izgledali tako kao da su prevalili mnoge milje.

Bio je to Džon Holidej. Krenuo je putem od Tejlors Vila u Fort Mejsn. Odatle je hteo da nastavi dalje do Galvestona, da bi brodom nastavio u Nju Orleans. Nadao se da će u velikom gradu konačno naći mir. .

Međutim, ni ovaj put ga nije našao. Nije znao ko su ljudi koji stoje dole kraj jednogrega. Prosto su ga privukli pucnji. Nije pratio trag ubice Hanka Bantona. Zapravo, odavno je to prestao. To što se sada ovde našao bila je puka slučajnost.

Džordžijanac je mogao da razume poslednje razbojnikove reči. Večernji povetarac doneo ih je do obližnjeg brežuljka na kojem se nalazio.

Kockar potera konja niz obronak u udoljicu do puta.

Šta ga se sve ovo tiče? Uvek se trudio da se ne meša u stvari drugih ljudi, da se drži po strani, ali ovaj put nešto ga je vuklo dole. Krenuo je prema putu, privučen nekom ne-

vidljivom silom koja ga je vukla u nove opasnosti i nove neprilike, a da sam to nije želeo.

•
* *

Jensen i Banton nisu primetili jahaća.

— Vreme je da krenemo. Koliko ima do Mejsna?

Jensen sleže ramenima.

— Ne znam, ali naselje ne može biti daleko.

Banton je vezao svog konja za kola, a onda seo na kočijaško mesto. Jensen je ostao u sedlu smešeći se podmuklo.

— Vozite oprezno, teret može da nam bude zlata vredan.

— Nadajmo se da ste u pravu — zaključio Banton.

Krenuli su. Jensen je jahao iza kola. Sunce je ceo predeo i brežuljke oko puta obojilo crvenom bojom. Sa istoka sepribližavala noć i svojom tamnom koprenom polako prekrivala okolinu.

Banton je usput morao nekoliko puta da zaustavlja kočiju. Farmer je dolazio s vremena na vreme svesti. Truckanje lakih kola izazivalo mu je nepodnošljive bolove.

Razbojnici su bili krajnje oprezni. Nipošto nisu smeli da dozvole da se pred starim čovekom pokažu surovi i grubi. Naprotiv, bilo im je potrebno da pobude njegovu naklonost. Konačno, on je trebalo da bude taj koji će ih uvesti u grad. Zastajali su i brisali mu znoj sa čela.

— Uskoro smo na cilju, mister — rekao je Jensen blagim glasom, a

stari čovek nije bio u stanju da oseti šta se iza ovih reči krije. Verovao je da se nalazi u rukama dobrih ljudi, spremnih da drugome pomognu.

Prve zvezde pojavile su se na nebu kada su konačno stigli u grad.

U naselje je Džordžijanac stigao pre razbojnika. Jahao je delimično putem, a onda nastavio prema naselju prečicom.

Iz krila pomičnih vrata, s dva gruba eksera bila je pričvršćena ploča na kojoj je nevešto bila ispisano „Kantina”. Važno je bilo to da bude ispisano crvenom bojom i da privlači goste. Kantina je bila stara drvena kuća. Sagradili su je još u vreme Secesionističkog rata. Veliki bračubilački rat Sjedinjenih Država odavno je prošao. U Fort Mejsnu više nije bilo vojnika. Ograda je bila trošna i većim delom srušena, a osim toga, građani su stubove razvukli koristeći ih kao drvo za potpalu.

Fort Mejsn je u pravom smislu te reči bio jedno naselje. Nekada je izgledao dostojanstvenije i bolje, dok je bio i tvrđava. Podignut zbog vojnika, sada je tavorio svoje poslednje dane u teksaškom pesku.

Nije bilo reke da dovede brodove do ovog naselja, nije bilo železničke pruge koja bi povezivala Mejsn sa spoljnim svetom. Železničkoj kompaniji se nije isplatio da ovuda postavi prugu.

Ljudi u gradu su bili siromašni. Mnoge kuće su bile prazne i trošne. Od čega bi sada i mogli da žive, kada više nema vojnika u gradu? Oni, koji su istrajali, živeli su od trgovine s Indijancima i malobrojnih na-

seljenika, koji su se nalazili u okolini grada na svojim malim farmama.

Jedini posao koji je cvetao u ovom umirućem gradu vodio je Španski doseljenik Huan Sančez, vlasnik kantine. Dosada i čemer terali su ljude u njegovu krčmu. Ovde su sedeli od ranog jutra do kasno u noć uporno, igrajući karte. Pili su i malo govorili. Nisu imali šta jedni drugima da kažu. Nije bilo događaja koji bi pokrenuli njihove duhove.

Čak ni predstojeći praznici nisu mnogo izmenili dosadan tok života građana. Sve bi tako i bilo da Jensen i Banton nisu stigli u grad.

No, prvi je stigao Dok Holidej. Sve glave su se okrenule prema vratima kada je stupio u kantu. Stranci su retko ovamo nailazili, pa kada bi neko došao, imali su temu o kojoj bi razgovarali.

Posmatrali su dobro odevenog neznanca kao retku zver. U Fort Mejsnu su odavno zaboravili kako izgleda dobro skrojeno odelo.

Zbog čega bi se uopšte i zbog koga dobro odevali? Svi su se međusobno poznavali, znali su da jedan s drugim nemaju ništa. Košulje su im uglavnom bile sive, isprane krpe, a ni pantalone nisu bile u boljem stanju.

Ljudi su sasvim odgovarali kanti ni u kojoj su boravili, jer je ovaj lokal bio u stvari — jazbina. Stolovi su bili grubo istesani i u neredu. Ni stolice nisu bile bolje; mnogima je nedostajao naslon, pa čak i noga.

Čak je i Sančez, vlasnik, odgovarao lokalu koji je držao. Po odelu

se razlikovao od svojih gostiju jedino po prljavo opasanoj kecelji. Huan Sančez je bio vešt čovek. Samo što bi se ispraznila jedna čaša, on je već punio. Njegove lukave, pacovske oči krstarile su lokalom. Ništa mu nije promaklo. Na njegovom maslinastom licu stalno je blistao srdačan osmeh.

Uostalom, on je i bio jedini koji je imao razloga da se smeška živeći u Fort Mejsnu. Niko nije slutio koliko novca je ovaj zagonetni čovek već zaradio. Postao je bogat taj španski doseljenik Huan Sančez, ali nikada nije govorio o svojim dolarima koji su stajali u njegovoj maloj sobi u velikom okovanom sanduku.

Kada je ugledao Doka Holideja, odmah se izvukao iza šanka i pozdravio novog gosta sa velikim uvažanjem.

— Budite dobro došli, mister — rekao je lažno ljubazno i trljao ruke o kecelju. Onda je osetio kako se hladan strančev pogled prikovao za njegovo lice. Odmah se ispravio iz povijenog položaja i uzmakao korak nazad.

Džordžijanac bez reči prođe pored krčmara i priđe šanku. Prezirao je ovaj način ljubaznosti; nije podnosio ovakvu vrstu ljudi.

— Dajte mi jedan brendi — rekao je preko ramena i spustio bisage kraj sebe na pod.

Sančez šmugnu za šank.

— Dakle, brendi — govorio je ljubazno, trudeći se da ne pogleda neprijatnog stranca u oči. — Izgleda da volite dobru kapljicu, mister.

Holidej je upravo pripaljivao ci-

garetu. Držao je palidrvce u ruci, kada je uzvratilo preko ramena:

— Hoću li dobiti svoj brendi?

— Pa, naravno, mister — odgovorio je Španac brzo i izvukao ispod šanka flašu. Uzeo je čašu i brišao je brižljivo svojom prljavom keceljom.

Džordžijanac mu uze čašu iz ruke, izvuče belu maramicu iz džepa i sam obrisa čašu.

— Natočite mi već jednom — rekao je ledeno.

Krčmar ništa nije uzvratilo. Napunio je čašu. Ovaj kratak razgovor bio mu je dovoljan. Posmatrao je sad Holideja ispod oka. Ko bi mogao biti ovaj čovek, proletelo mu je kroz glavu. Šta traži u njihovom gradu?

Nije se samo on bavio ovakvim mislima. I drugi ljudi u salunu posmatrali su stranca goreći od radoznalosti ko je on, ko jaši u takvom lepom crnom odelu kroz teksaški pesak?

Svi su, u stvari, znali njegovo ime. Ovde se o Holideju mnogo govorilo. Poznate su im bile priče o događajima u Grifinu, u Abileni i Taksonu. Naravno, ono što je stiglo do ovog udaljenog naselja bilo je nakićeno i izmenjeno, tako da uopšte nije odgovarao istini. Međutim, niko u Mejsnu još do tada nije video čuvenog Doka Holideja.

Tada, pošto je otpio prvi gutljaj i stavio ruke u džepove, videli su njegova dva kolta. Bilo je to neobično oružje velike vrednosti, niklovano, a drške su bile prekrivene slonovačom. Ta dva revolvera bila su isto tako čuvena kao i nji-

hov vlasnik u čijim su rukama bila ubitačna.

Holidej je ispio čašu i doturio je Špancu.

— Još jednu? — upitao je Sančez.

Džordžijanac klimnu potvrdno glavom, ne pogledavši krčmara. On- da, kada mu je ovaj napunio čašu, upitao je:

— Gde ovde može da se prenoći?

Ovo je bilo pitanje koje je Španca dovelo u zabunu. Kada je stranac dolazio u Mejsn, obično je proveo noć u nekoj od napuštenih kuća na kraju grada.

Krčmar je sada mislio na sobu u kojoj je sam živio. To je uostalom i bila jedina što je pored ovog trošnog saluna posedovao. Bar tako su ljudi verovali.

Huan Sančez je bio pohlepan, iako je posedovao prilično, čak toliko da bi mogao da kupi hacijendu. No sama pomisao na svetlucavi metal prosto ga je dovodila do izbezumljenja. Preko, u staroj Evropi, u Kartageni na španskoj obali, proveo je siromašno detinjstvo. Nikada nije zaboravio glad koja ga je tada mučila. Otac mu je bio ulični trgovac, koji je s mukom mogao da prehrani porodicu.

Ukoliko bi strancu ustupio svoju jedinu sobu, mogao je sigurno da zaradi dva dolara, a dva dolara je bila suma za koju se moglo kupiti govedo.

Krčmar je uvek računao baš na takav način. Šta, uostalom, znači prespavati jednu noć na podu, ako se na taj način može zaraditi dva

dolara? Nije postojao lakši put da se do ta dva dolara dođe.

— U gradu nema nikog ko bi vam mogao iznajmiti sobu — rekao je, ali se po načinu kako je to izgovorio osećalo da ipak neka mogućnost postoji. — Ovde, mister, svako ima samo sposstvenu postelju, neki od njih nemaju čak ni to. Možda će se neka mogućnost naći.

— A to bi bilo?

Sančez je zamišljeno prešao rukom preko čela, a onda dodao:

— Ja vam mogu izuzetno ustupiti svoju sobu.

— Šta to znači izuzetno?

Krčmar načini veoma jasan pokret palcem i kažiprstom.

— Shvatio sam — reče Holidej. — Dakle koliko?

Rekavši to ni samom mu nije bilo jasno zašto, u stvari, ostaje u ovom gradu. Koliko puta je do sada snavao u preriji?

Možda je razlog za ostajanje podsvesno bio razgovor koji je slušao između dvojice na proplanku. Možda je opet bila njegova slutnja, predosećanje koje mu je često pomoglo da se izvuče iz velike nevolje, a isto tako neka unutrašnja sila koja ga je vukla u nove opasnosti i nove sukobe koje nije želeo.

Nije mogao da sluti da je čovek, koji je u Rok Springsu ustrelio bankara, isti taj čiji je razgovor slušao na brežuljku.

Svoje dve hiljade dolara je odavno otpisao. Nije gajio ni najmanju nadu da će ikada naći tog čoveka, koji je u banci Vajominga i Montane uzeo njegov novac.

Krčmar je stajao pun očekivanja,

a onda je rekao cenu ne pogledavši svog sabesednika.

— Pa, ako budete dali dva dolara, možete dobiti moju sobu, a ja ću prespavati na podu.

Dva dolara je bila besramna cena. To su smatrali i gosti koji su se nalazili u salunu.

To isto mislio je i šerif Bedel. Sedeo je za kockarskim stolom, a kada je čuo krčmareve reči ustao je i prišao šanku.

Bedel nije bio čovek koji bi nekom imponovao. Bio je mršav kao izgladnelo goveće. Njegova visina još više je isticala skoro zastrašujuću mršavost. Lice mu je bilo upalo kao u mrtvaca, a oči duboko usadene u duplje. Koža na jagodičnim kostima bila je zategnuta kao na dobošu.

Šerif iz Mejsna nije čak ni nosio zvezdu. Uostalom, nikad je nije ni stavio na grudi. Komad lima ležao je negde duboko na dnu fijeke njegovog pisaćeg stola.

Bilo je mnogo ljudi koji su verovali da sa ovim neuglednim čuvarom zakona lako mogu da izađu na kraj. Međutim, silno su se prevarili. Nikome do tada nije uspelo da ga savlada ili nadmudri.

Bedel je bio izvanredan strelac. I ne samo to. Gde bi udario tu trava ne bi rasla. Njegove preduge ruke imale su domet koji nije bio za potcenjivanje.

Španac žmirnu kada je video šerifa kako se približava šanku. Znao je tačno šta će se sada dogoditi.

Bedel zastade kraj Holideja i do dirnu s dva prsta obod šešira.

— Dobar dan, mister — rekao je, a onda se obratio krčmaru:

— Vi zaista na čudan način postupate sa svojim gostima mister Sančez. Ne možete valjda tek tako tražiti dva dolara za jednu noć?

Španac je već hteo da izusti nešto i odgovori šerifu, ali ga nečiji bućni koraci sprečiše.

Vrata na salonu su se otvorila i na njima se pojavio Sukar Jensen.

— Hej, ljudi, mi smo našli jednog teškog ranjenika u okolini grada! — doviknuo je, kao da izvikuje robu na pijaci i pritom pokazao rukom iza leđa. — Napolju su kola. Na njima leži ranjenik!

U tom trenutku svi su netremice, ništa ne shvatajući posmatrali stranca grubih crta.

Holidej je nastavio da stoji, ne obazirući se. Bio je leđima okrenut vratima. Znao je tačno ko je došao. Bila su to ona dva momka, koja je video sa prozorka i čiji je razgovor delimično čuo.

Mršav šerif se odvoji od šanka i priđe vratima. Zastao je tačno ispred Jensena.

— Koga ste to našli? — upitao je razbojnika.

— Njemu je hitno potreban lekar — obavesti ga razbojnik, ne odgovorivši na direktno šerifovo pitanje.

Bedel je žmirkajući odmeravao široko, neprijatno Jensenovo lice. To lice mu se uopšte nije dopalo. Često je imao posla sa šliamom pa je umeo da ocenjuje ljude.

— Pitao sam vas ko je to? — ponovio je Bedel nešto oštrije.

Jensen je poznao taj ton. Ose-

ćao je i odbojnost koja izbija iz ovog čoveka. Još uvek nije znao da pred sobom ima šerifa, jer Bedel nije nosio zvezdu.

— Odakle bih ja to mogao da znam? — uzvratilo je spremno. — Mi smo prvi put u ovom kraju.

— Šta to znači „mi“?

— Drugi je tamo kod konja — odgovori Jensen ne preterano glasno. — No, ovaj razgovor preterano dugo traje. Ko ste vi uopšte da me saslušavate kao da ste sudija?

— Ja sam šerif.

Sukar Jensen proguta pljuvačku. Bila je to reč koju nije rado čuo.

— Izvinite, mister, to nisam mogao da znam.

— Sada znate.

Bedel prođe pored Jensena i izađe napolje. Za njim su pošli i svi gosti koji su se zatekli u kantini.

Huan Sančez je iskoristio ovu okolnost. Konačno je bio sam sa strancem.

— Kako stoje stvari, mister? Hoćete li tu sobu? Ima dobru postelju, a larma iz kantine ne dopire u nju.

Kockar se maši za pojas, izvuče dva dolara i baci ih na šank.

— Uzimam je!

Španac žustro pokupi novac i zadovolino se osmehnu.

— Sve ću urediti — izjavio je spremno.

— Gde bih mogao da smestim konja? — raspitivao se Holidej.

— Za to ću se ja pobrinuti. Imam u dvorištu šupu gde mogu da smestim životinju.

Odmah je izašao napolje da uve-

de Džordžijančevog konja u dvorište. Ostali su uneli farmera u salun. Klifton Towner je bio bez svesti.

Šerif položi ranjenika na sto blizu šanka. Pošto mu je pogledao ranu rekao je:

— Potreban mu je očigledno lekar, inače neće preživeti.

Sančez je stajao kraj njega. Okrenuo se. „Još samo to“, pomisli je, „Otkada više nemamo lekara u gradu! Nek sama đavo zna ko je ovog ubogog đavola ustrelio?“

Bedel se obrati Jansenu, koji je stajao u dnu stola. Sada je uz Jansena bio i Hank Banton. Njegove žive, oprezne oči ptice grabljivice krstarile su prostorijom. Razbojnik je uvek spreman bio na opasnost da negde otkrije poznato lice.

— Moramo odmah poslati glasnika u Ostin da dovede lekara — rekao je šerif.

Sančez se zakikota:

— Do tamo ima dosta milja koje treba prevaliti. Ko bi to mogao da jaši?

Bedel slegnu ramenima.

— Ne znam. Šta da činimo? Vidim da ću morati sam da jašim.

— To nema nikakvog smisla. Jedan od nas mu mora izvući metak — zaključiti krčmar, kome je pri ovoj pomisli već pozlilo. Prišao je šanku i uzeo čašu da natoči viski.

Ljudi, koji su stajali oko ranjenika, obrazovali su prolaz tako da je Holidej mogao da vidi dvojicu razbojnika.

Džordžijanac je još uvek stajao za šankom. Kada je ugledao zločinačko Bantonovo lice trgao se.

„Prokletstvo, gde li je samo video već tu grabljivu njušku?“ — mrm-ljao je sebi u bradu. Odjednom mu je puklo pred očima.

U Rok Springsu!

Holidej se okrete odmah i dade krčmaru znak.

— Dajte mi još jedan brendi.

Kockarevom glavom munjevito su letele misli. Preko za stolom stajao je ubica bankara iz Vajominga. Taj čovek ima kod sebe dve hiljade dolara. Njegovih dolara! Sada mu je bilo jasno ko je pucao na ovog starca. Džordžijanac mirno ispi brendi i odgurnu čašu.

Sančez je još uvek držao čašu u rukama i točio.

— Prokleta stvar — rekao je pritom. — Klif je bio dobar momak. Hteo bih samo da znam koji ga je lupež ustrelio. Sada mora jadni ubogi đavo da okonča život, jer ovde nemamo lekara.

Dok Holidej je još uvek bio neodlučan da li da ovim ljudima ovde u gradu i šerifu kaže da je osluškivao razgovor ove dvojice na nekoliko milja odavde.

Džordžijanac je u toku svog života imao gorka iskustva. Koliko puta se potrudio da drugima pomogne! Šta mu je to donelo? Nisu se libili da posle pomoći njegovo ime povlače po blatu i predstavljaju ga kao hladnokrvnog ubicu.

Ipak, podigao je glavu i zainteresovano upitao krčmara:

— Ko je ranjenik?

— Jedan doseljenik u blizini grada. Ima farmu. Zove se Klifton Towner.

U tom trenutku je ranjenik krik-

nuo. Bedel mu je skinuo prnjavi zavoj. Prodoran bol vratio je farmeru svest.

Dok Holidej se okrete i priđe stolu odgurnuvši šerifa.

— Ja ću izvaditi metak.

Šerif začuđeno pogleda stranca.

— Vi?!

Holidej se naže nad ranjenika i nastavi:

— Pobrinite se da mi pripreme vruću vodu i zavoj.

Bedel spremno daje krčmaru nalog, a ostali ljudi, koji su stajali oko stola, vratiše se kod šanka.

Samo su dvojica razbojnika stajala kraj stola.

— Hoćete li ga izvući? — pitao je Banton preko stola.

Džordžijanac se uspravi. Njegov ledeni pogled prikovao se za zločinačko lice.

— Pokušaću da ga ne ubijem — rekao je tiho, ali oštro, ne ispuštajući zločinca iz vida. Dakle, to je taj čovek koji kao pobesnела zver krstari zemljom, krade i ubija.

„Zašto sada ne potegne svoj kolt?“ pomislio je. „Zašto ga ne izazovem na borbu? No, tada će se opet reći: — Dok Holidej je ubio čoveka. Niko naravno neće ni u snu pitati ko je taj „čovek“ bio. Put u Vajoming je dug, nikome neće pasti na pamet da se raspituje u Rok Springsu i ostelim gradovima šta se zapravo dogodilo. Tako se nikada ne bi saznalo da je baš taj „čovek“ ubio bankera i pokrao imovinu siromašnih građana i Doka Holideja. Holideju je ukradio dve hiljade dolara. To nije mala suma kada se

zna da se za dva dolara može kupiti goveče!“

Osim toga, Džordžijanac nije imao nikakav dokaz protiv ovog zločinca, a bez dokaza ni jedan sudija u Sjedinjenim Državama ne može da izrekne presudu.

Hank Banton je s puno opreznosti i pažnje posmatrao oštre crte nepoznatog lekara. Bio je prevejani zločinac, bez osećanja i grub, ali su ga ledene Holidejeve oči uzbudile tako da je osećao neku mučninu u želucu. Ipak uspeo je da se osmehne i kaže:

— Vi ćete uspeti, doktore!

Holidej potvrdi:

— To i ja mislim. Ona dva lupeža, koja su pokušala da ga ubiju, nisu uspela.

Razbojnici naglo okrenuše glave.

— Šta ste to rekli? — promrsi Jensen besno. Odakle možete znati da su dvojica u pitanju...

Dalje nije govorio.

Hank Banton ga je vrhom čizme udario u cevanicu.

— Prokletstvo, šta je sad to? — breknuo je Jensen. — Ne možeš me tek tako udariti nogom!

Onda je shvatio da se zaletao.

Dok Holidej ih je sve vreme oštro posmatrao. Nije se više kolebao. Ova dvojica su sigurno ustrelila farmera.

Hank Banton je pokušao da se izvuče iz mučne situacije.

— Mi smo videli jednog jahača. Ja sam čak jahao za njim, ali ga više nisam mogao uhvatiti. — Konačno, morao je to da ispriča, jer je to isto rekao i farmeru dok je bio pri svesti. — Zar pretpostavljate? — pitao je dalje Banton — da su u

pitanju dvojica zato što ima dva metka u grudima? — Onda je odmahnuo glavom i usiljeno se osmehnuo. Pritom je upadljivo odmerio strankevo elegantno odelo. Vi izgleda ne znate da u jednom koltu ima više od jednog metka. Osim toga, ne verujem da ste takvo oružje ikad držali u ruci. Rekavši to, ruka mu naglo kliznu kao munja prema dršci kolta. Banton je inače bio brz strelac. Malo ljudi na zapadu je brže potezali od njega.

Malol

Međutim, jedan, koji je sada stajao nasuprot njemu bio je upravo jedan od malobrojnih. Zvali su ga čak kraljem svih strelaca Zapada.

Razbojniku su lukave oči ptice grabljivije zamalo ispale iz duplji kada je iznenada ugledao uperene u svoje sopstvene grudi cevi dva niklovana revolvera. On sam nije uspeo čak ni da izvuče kolt iz futrole.

Sukar Jensen zviznu kroz zube. Probledeo je i to ne bez razloga, jer je jedan od dva niklovana revolvera samo delić sekunde kasnije bio na njega upravljen.

U salunu je zamro svaki žamor.

Šerif Bedel se konačno odvoji od šanka.

— Šta se zbiva? — upitao je odlučno.

Dok Holidej je bacio kao žongler koltove u vazduh, a onda ih uhvatio i vratio u futrolu.

— Ništa naročito — odgovorio je nemarno. — Ovaj mister — pritom je reč „mister” izgovorio sa ironijom — hteo je da vidi moje revolvere.

Jedan od ljudi, koji je stajao kraj njihovog stola i sve posmatrao, počeo da se smeška. Razbojnicima, međutim, nije bilo do smeha. Očiglednom su osetili opasnost koja im pretila od ovog stranca. Istina, nisu mogli da objasne šta bi ovaj čovek mogao da im učini i šta ima protiv njih, ali osećanje straha i opasnosti nisu mogli da odagnaju.

— Ja sam samo hteo da se našalim — promuca samouvereni razbojnik Hank Banton.

— To su čudne šale, mister — primeti Holidej. Glas mu je bio megalno tvrd.

Bedel se brecnu na razbojnika.

— Ubuduće se manite takvih šala. Ako u Mejsnu neko bude pucao, biću to ja!

Banton nije znao šta na to da odgovori. Zbog čega je hteo da pokaže da je brzoruk? Prokletstvo! Ispostavilo se da baš i nije. Potezao je stotinu puta i uvek je išlo odlično. Uvek je bio brži od svog protivnika. Ko li je sad ovaj čovek koji je ne samo jedan, nego odmah dva revolvera izvukao brže od njega? Jedno je izvesno: ovo nije bilo koji lekar.

To isto mislio je i Jensen. On se već pribrao.

— Zar je to način na koji se razgovara sa ljudima koji su nekome spasili život? — upitao je šerifa tonom punim prebacivanja. — Da nismo oterali razbojnika, naterali ga u bekstvo, stari sada ne bi bio živ.

Pritom pokaza na ranjenika.

— Ko je ovde spasilac, to će se tek ispostaviti — odbrusi šerif odmerivši prezirivo dvojicu lupeža. —

Pogledaću ja sutra ujutro mesto gde ste našli farmera. Tragovi u pesku će se sigurno razaznati.

Tragovi u pesku!

Prokletstvo, na to su sasvim zaboravili!

Banton je osetio kako mu znoj izbija na sve pore. Da se bar nije upustio u ovu igru, da je odbio Jensenov predlog! U međuvremenu je krčmar doneo toplu vodu, a Holidej bisage koje su ležale kraj šanka i izvukao instrumente. Uvek ih je sobom nosio na put.

— Donesite mi flašu viskija — zamolio je Španca.

Farmer je otvorio oči. Međutim, bio je tako slab, da nije razumeo ni shvatio razgovor.

— Ko ste vi? — mrmljao je kada mu je Holidej prineo flašu usnama.

— Pijte! — izbegao je Holidej odgovor. — Ja ću vam izvući metak. Krajnje je vreme.

Farmer je posmatrao Holideja širom otvorenih očiju. To nije bio čovek koji bi se uplašio predstojeće operacije. Ne, nešto drugo ga je mučilo.

Njegov sin!

— Sačekajte, doktore — zamolio je.

Holidej je morao da približi uho ranjenikovim usnama. I šerif se nagnuo da bi razumeo.

Onda su saznali nešto što do tada niko u gradu nije znao.

Klifton Touner je obrađivao svoju farmu već godinama uz pomoć dvojice Crnaca, koji su posle secesionističkog rata ostali kod njega. Niko nije znao da ovaj stari čovek

ima sina. Žena ga je odmah posle rođenja deteta napustila. Nije želela da bude farmerska žena, a Touner je bio suviše ponosan da trči za njom. Kasnije je video svog sina nekoliko puta. Žena je odavno umrla, a sin je nosio ime svoje majke. Zvao se Novak, jer mu je majka bila Poljanikanka.

Sin je vodio svoj život gore na Misisipiju. Postao je čuvar zakona i nameravao da jednom, kasnije dođe na imanje svog oca.

Farmer je isprekidano šapatom sve to ispričao.

— Moguće je da se neću izvući, doktore, ali moj sin treba da sazna šta mi se dogodilo i treba da vodi računa o farmi.

— Nemojte brinuti mister — objašnjavao je Džordžijanac umirujućim glasom. — Uspećete vi da se izvućete.

Naravno, Dok Holidej nije bio uveren u to da će se stari farmer izvući. Video je bledu bolju lica i znao da je izgubio mnogo krvi. Osim toga, Touner je bio i prilično star.

U pogledu šerifa Bedela ogledala se takođe sumnja.

Džordžijanac skide kaput i zavrnu rukave košulje. Počeo je posao koji je već više puta obavljao na svom dugom, nemirnom krstarenju Zapadom.

Davao je starom farmeru da pije viski onoliko koliko je mogao da podnese. Šerif je držao ranjenikovu glavu, a onda jednom od ljudi dao znak.

— Hajde, držite mu ruke i noge!

Hank Banton je spontano hteo da uhvati desnu farmerovu nogu. Me-

đutim, Holidej ga tako preseče pogledom da Banton nesvesno ustuknu nazad. Pogled ovog neprijatnog lekara učinio je da ga podide hladna jeza. Oborio je glavu i udaljio se od stola, a Sukar Jensen pošao za njim. Tada je Dok Holidej počeo posao.

•
• •

Dva razbojnika su potražila mesto gde ih niko neće čuti ni uznemiriti, pozadi u uglu saluna.

Kada su se smestili, mračno su pogledali u pravcu stola gde je Holidej operisao ranjenika.

— Đavo bi ga znao ko može biti taj momak — rekao je Jensen šapatom. Ili je samo slučajno nešto naslutio, ili nas je doista posmatrao.

Banton se naže preko stola.

Naslonio je ruku na usta i pokazao pogledom prema Holideju. Jedva se moglo razumeti šta je kazao.

— Ne verujem da nas je posmatrao. Zaključio je po ranama. Na kraju krajeva, metak iz puške je veći i stvara veću ranu nego što je to slučaj sa revolverom.

— Time se ništa ne može dokazati. Zločinac je mogao dva puta da puca: jednom iz puške a drugi put iz kolta — zaključio Jensen.

— Bilo kako bilo, bolje da tu pričujemo uopšte počinjali. Za dlaku da odemo na vešala. Kako si samo mogao da potegneš kolt? Čak i da momak nije bio brži, odigrali bismo svoje. Šerif je stajao kraj nas.

Banton pređe dlanom preko površine stola. Znao je tačno da je Jensen u pravu; ali nije hteo da prizna.

— Ja nipošto ne bih pucao — nastavio je šapatom. — Uostalom, nisam mogao ni da slutim da nosi oružje.

— Nikad se ne treba oslanjati na slutnje — uveravao ga je Jensen. — Ti prokleti tragovi u pesku mogu da nas dovedu do propasti.

Banton se zavalio u stolicu i počeo da uvija cigaretu. Razmišljao je da nije možda bolje da sam nestane. Neka Jensen pokuša supu koju je zakuvaao. Njegovo je maslo. No, onda se nečeg drugog setio. Jensen je prevežani lupež i sigurno se neće ustručavati da svu krivicu svali na njega, Bantona. Ne, nema nikakve svrhe da sam beži. Mora da pronađe drugi put, drugi izlaz.

— Postoje dve mogućnosti. Možemo da umaknemo, ili moramo da pokušamo da u toku noći uklonimo tragove.

Jensen uvuče donju usnu, a onda odmahnu glavom.

— To neće imati mnogo svrhe. Sve mi se čini da je šerif podozriv. Neće nas pustiti da odemo, a da ne krene za nama. Čak i da to ne učinim, šta da ispričamo gde smo bili u toku noći?

— Tačno je! — jeknu Banton gnevno. — Znači, ne preostaje nam ništa nego da hvatamo maglu.

Krčmar je upravo silazio niz pomone stepenice sa prvog sprata. To razbojnicima ne bi bilo naročito interesantno ni vredno pažnje da pritom nije nosio drvenu kasetu, okovanu gvožđem. Bila je to kasetica, u kojoj su se na Zapadu obično držali novac i vrednosni papiri. Bio je to standardan tip sandučića za novac,

kakav je izrađivala fabrika u Dejv Portu.

Tu vrstu kaseta razbojnici su dobro poznavali. Koristili su ih za nošenje novca na željeznici i poštanskim kočijama. I Jensen i Banton su u toku svog razbojničkog života opljačkali nekoliko takvih kaseta.

Krčmar je poneo iz svoje sobe zbog toga što je sobu iznajmio Holideju.

Kako bi ovaj čovek dobro učinio da je taj svoj mali privatni sef mirno ostavio gore. Dok Holidej sigurno ne bi ni pogledao gde se eventualno nalazi, a Huan Sančez bi ostao imućan čovek. Ovako, nosio je kasetu u pomoćnu sobu saluna, onu u kojoj je nameravao da provede noć.

Kada su se vrata za krčmarem zatvorila, Jensen muno svog novog prijatelja.

— Jesi li video? — upitao je uzbuđeno.

Ovo pitanje bilo je, naravno, suvišno. Hank Banton je fiksirao vrata pomoćne prostorije kao zmija svoju žrtvu. Za takvu vrstu poslova imao je čak bolji nos od Jensena.

— I te kako sam je video — uzvratilo je.

— Prokletstvo, kad bih bar znao koliko ima unutra? — promrmlja Jensen grickajući nokte.

— Možda mnogo para, a možda gotovo ništa — uzvratilo Banton.

— Da je prazna zašto bi je nosio iz jedne prostorije u drugu?

Banton sleže ramenima.

— Kad bismo bar znali!

Jensen je gledao prema stolu gde je Holidej još uvek operisao ranje-

nog farmera. Ječanje i prigušeni nisu parali srca razbojnika. Za njih je on bio samo sredstvo da se dokopaju novca.

Pogledi obojice kružili su oprezno, ispitivački po sali. Najzad su se zaustavili kod šanka kome se upravo krčmar približio.

— Evo ga opet! — došapnu Banton.

— Vidim — uzvratilo drugi razbojnik i dalje grickajući nokte.

— Hoćemo li da uzmemo viski? — pitao je Banton. Novi kompanjon se složio.

— Ne može nam naškoditi.

— Hej, krčmaru dva dupla! — doviknu Banton.

Uskoro Sančez dođe, noseći flašu i dve čaše. Odmerio je dvojicu gostiju i natočio im piće. Osetio je kako su obojica prikovali pogled za njegovo lice. Međutim, nije mogao da odgoneta šta bi ova dvojica mogla da žele od njega. Ništa nije posumnjao, kada je Jensen upitao:

— Imate li još neku sobu slobodnu?

Španac odmahnu glavom i spremno odgovori:

— Upravo sam sopstvenu sobu iznajmio gostu. To je i jedina soba u kojoj se može stanovati.

— Baš glupo! — primeti Jensen. — Kome ste to iznajmili? Mi bismo je, naime, uzeli i dobro platili.

Sančez sa žaljenjem sleže ramenima. Doista je žalio što je sobu iznajmio, jer bi možda od ove dvojice dobio više novca. No sada je prekasno.

— Iznajmio sam je doktoru.

— Onom tamo? — upita Banton i pokaza na Holideja.

— Da, on je tražio sobu.

Jensen je trljao široku isturenu bradu.

— Znači, on je kratko pre nas došao u grad — mrmljao je tako da ga je samo Banton mogao razumeti. — To je zanimljivo!?

Krčmar se povukao do šanka, jer ga je jedan gost pozvao.

— Kako to misliš: „zanimljivo“? — pitao je Banton šapatom.

— Mogao je čuti pucnje ako je došao iz istog pravca iz kojeg i mi.

— Isto tako mogao je sve da vidi — nastavio je Banton. — To bi bilo opasno.

— Sasvim je moguće. U svakom slučaju, treba da budemo spremni na sve.

Hank Banton je sa uživanjem ispijao viski, a onda odložio čašu i bučno je spustio na sto.

— Da, moramo biti spremni na sve, ali nikako ne mogu da verujem da nas je video. Sigurno bi o tome govorio u trenutku kada je tako munjevito potegao oružje. Ne bi to čuvao kao tajnu.

Jensenove misli bile su opet kod kasete koju je krčmar ostavio u pomoćnoj sobi.

— Kad bih samo znao šta je u onom sanduku?

Banton ga je shvatio. Odmahnuo je rukom ljutito:

— Pusti sada tu prokletu kasetu! Moramo prvo znati ko je onaj momak i šta o nama zna.

— Uskoro ćemo to saznati. Neka to bude moja briga. Ako ništa preciznije ne zna, ostajemo ovde, kako bismo utvrdili šta se u kaseti nalazi.

— A šta će biti sa tragovima u pesku? Šta ako šerif sutra izjaše?

— Tada ćemo već biti preko sedam brda i planina — isceri se Jensen i ispi viski, a onda ponovo dade krčmaru znak. Ovaj se vrati sa flašom i ponovo im natoči.

— Hvala — promrsi Jensen žustro; a onda upita: — Možemo li možda ovde kod vas u lokalu da prespavamo? Naravno, dobro ćemo platiti.

— Mislim da to ne mogu učiniti — rekao je krčmar oklevajući. Nemam postelju koje mogu da vam stavim na raspolaganje, a na podu nećete da spavate.

Time je već pokazao da bi pristao na svaki posao.

Jensen se široko osmehnu.

— Mi smo navikli da spavamo na podu, mister. Jedna noć manje ili više ne menja stvar.

Hank Banton je dobro ocenio da je krčmar pohlepan. Umešao se u razgovor:

— Za nas nekoliko dolara manje ili više takođe nema značaja.

Špančevo lice zablistalo.

— Koliko ste spremni da platite? — upitao je.

— Pa, ako imamo bar krov nad gralom, platili bismo dolar po čoveku — ponudio je Banton.

Maslinasto Sančezovo lice kao da je ogrejalo sunce. Za dva dolara bi pustio i samog đavola da prespava na podu njegove krčme. Pretvarao se, međutim, kao da još okleva, a onda duboko udahnuo vazduh i podigao ruke.

— Nisam ja nečovek — rekao je ljubazno. — Slažem se.

Zadovoljan osmeh nije promakao dvojici razbojnika.

— Hvala vam, nećete to zažaliti — saopštio je Jensen, a krčmar se zadovoljan vratio za šank.

Hank Banton nije mogao a da se trijumfalno ne osmehne. Držao je ruku ispred usta. Krupni Jensen prosikta preko stola:

— Ta dva dolara ćemo uzeti nazad, burazeru, a ponećemo i viski.

— U to budi siguran. A sada bi trebalo da se malo pobrinemo o onom drugom momku.

Taj „drugi momak” bio je Dok Holidej, koji je upravo stavljao ranjeniku zavoj.

Dva razbojnika ustadoše i priđoše stolu.

Jensen je stao iza Holideja.

— Izgleda da ste uspeli. On je još uvek živ.

Holidej se okrete. Prao je ruke u sudu koji mu je krčmar doneo. Podigao je glavu i odmerio Bantona koji je stajao na drugoj strani stola.

— Da, još je živ — rekao je kratko.

— Treba li to da znači da može još nešto da mu se dogodi?

Holidej uze dva metka sa stola, stavi ih na dlan i počeo pomno da ih posmatra. Bio je to revolverski metak kalibra 38 i puščani metak kalibra 44. Odmeravajući izvađene i izobličene metke na dlanu, dodao je:

— Živ je — kazao sam — a to mnogo vredi. — Znam čoveka u Vajomingu, mislim da se grad zove Rok Springs, koji toliko olova nije mogao da proguta i istovremeno ostane živ.

Na Bantonovom licu videla se neobična promena. Ten mu je postao

zelenkast, a krupne graške znoja izbijale su mu po čelu. Disao je isprekidano. Ono što je upravo čuo, bubnjalo mu je u glavi kao udaranje čekića po nakovnju. Nije moguće, jednostavno ne može biti istina da ovaj čovek nešto zna o napadu u Rok Springsu. Razbojnikove oči su sevale, a usne bile grčevito stisnute.

Banton je svim silama pokušao da se obuzda. Nije želeo da se oda. Stranac hladnog lica i oštarih prodornih očiju bivao mu je sve čudniji. Hteo je da počne razgovor kojim bi odagnao sumnju sa sebe i raščistio situaciju. Mogao je da uštedi sebi taj trud, jer je Džordžijanac dobro znao šta nosi na savesti, ubio je starog čoveka koji nije bio u mogućnosti da se brani.

Međutim, razbojnik je činio grešku za greškom.

— Jeste li bili u Vajomingu? — upitao je oprezno.

Dok Holidej se hladno osmehnu. Nije direktno odgovorio na pitanje.

— Češće sam bivao u brdima.

Banton pogleda svog prijatelja Jensenia kao da traži savet i pomoć. Međutim, od njega pomoć nije dolazila. Nije ni mogla da dođe, jer Jensen nije imao pojma o napadu u Rok Springsu, a Banton se dobro čuvao da mu bilo šta o tome govori. Mučio se da nastavi razgovor.

— Čemu cela ova priča? — pitao je tek da nešto kaže.

— I ja bih voleo da znam — umešao se šerif. Pratio je razgovor i primetio iznenadnu promenu na Bantonovom licu.

Holidej se okrete i pogleda Bedela

ispod oka. Da li da sada čuvaru zakona ispriča istinu? Ne još. Možda kasnije kada bude napuštao grad. Sa Bantom će sam izaći na kraj. Uzeće nazad svoje dolare. Za to mu šerif nije potreban.

— Ja sam samo rekao da sam bio u planinama Vajominga, mister — rekao je a onda se okrenuo, uzeo kaput i pošao prema šanku.

— Dajte mi jedan brendi, krčmaru — zamolio je Sančeza oblačeći kaput. Svi su gledali u Holidejeva leđa. Razgovor u salunu je zamukao.

Jensen i Banton su se opet povukli za sto u uglu. Sve više im je bilo jasno da je njihova stvar došla u škripac, da su prozreti.

— Prokletstvo, šta je to bilo u Vajomingu? — siktao je Jensen.

Hank Banton je odgovorio polu-istinu:

— Imao sam neko puškaranje u Rok Springsu, ali je apsolutno nemoguće da ovaj tip o tome nešto zna. Konačno, grad se nalazi skoro hiljadu milja prema severu, a ja sam jahao kao da me đavoli gone. Ako je on odista bio gore, kada se to dogodilo, voleo bih baš da znam kako je tako brzo stigao ovamo.

Naravno, razbojnik nije mogao da zna da je Dok Holidej u Čejeni utovario svog konja u voz i veliki deo puta prevalio željeznicom.

— U svakom slučaju, postaje previše vruće. Izgubiću se i to još ove noći. Nisam prevalio ovaj pakleni put da ovde dozvolim da me obese.

— I ja ću s tobom — ponudio se Jensen. — Moramo odustati od posla s ovim starcem, no krčmara ćemo uhvatiti.

— A šta ako nas budu sledili? Tle u Teksasu je peskovito i tragovi ostaju.

— Već će mi nešto pasti na pamet — zaključio Jensen.

— Gledaj da ti nešto bolje padne na pamet, nego što je zarada sa ranjenim farmerom.

Nekolicina ljudi poneli su ranjenog farmera u šerifovu kancelariju. Bedel ga je smestio na ležaj u ćeliju, nemajući drugog izbora.

Starac je uspeo da izbegne smrt i ma koliko to zvučalo besmisleno, to što je sada živ, mogao je samo da zahvali razbojničkoj ideji Sukara Jensena. Međutim, potrajaće još mnogo nedelja dok bude uspeo da ustane iz postelje i stane na noge.

* * *

Noć se spustila na Fort Mejsn. Iz prozora drvenih kuća svetlost više nije padala na ulicu. More zvezda treperilo je na mirnom nebu, a vetar rasterivao jaru dana. Bio je to blag vetar, koji je zviždukao, noseći pesak na drvene kuće.

Bila je to mirna predpraznička noć. Svud u svetu ljudi su sedeli za prazničnom trpezom i slavili.

U planinama Vajominga sneg je padao na grob čoveka, koji je pao od ruke nemilosrdnog ubice.

Preko u Ajdahu, jedan pogrbljen čovek oborene glave stajao je kraj humke gde je ležala njegova žena. I ona je pala pod zločinačkom rukom Hanka Bantona.

Ko zna koliko je bilo humki na koje je padao sneg, ili koje je žarilo sunce, grobova pod kojima su ležale žrtve Sukara Jensena?

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA

Svetlost u krčmi bila je ugašena. Osećao se zadah prosutog viskija i duvanskog dima.

U jednom uglu ove prostorije ležala su dvojica razbojnika i hrkala.

Oni naravno nisu spavali. Pretvarali su se kako bi zavarali krčmara.

Huana Sančeza nije bilo teško prevariti. Provirio je u lokal, a onda se povukao u pomoćnu sobu, kada je čuo hrkanje stranaca.

Razbojnici su opet čekali da čuju iz pomoćne prostorije kako krčmar hrče. Tek kada su se u to uverili, odjednom su živnuli.

Jensen munu Bantona u rebra.

— Možeš da prestaneš sa tim testerisanjem — šapnuo je. — Kreolac već spava. Ipak, sačekaćemo dok učvrsti san.

Banton se okrete:

— Još jednom sam o svemu razmišljao. Prednost koju ćemo imati premala je. Ponoć je već prošla, kroz nekoliko sati će svanuti dan. Krenuće za nama u poteru.

— Za tobom možda, za mnom ne — odgovori Jensen tajanstveno.

Banton načulji uši.

— Jel' to opet jedna od tvojih blistavih ideja? — upitao je sumnjičavo, jer je bio veoma razočaran poduhvatom u koji se upustio na predlog Jensena.

Sukar počeo da kikoće.

— Pogodio si! — odgovorio je tiho ali samouvereno. — Niko neće krenuti za mnom, jer neću napustiti grad.

— Jesi li poludeo? — uzviknu Banton tako da je odjeknulo.

Jensen ga upozori:

— Ako je ko lud, onda si to ti!

— šaputao je žustro. — Ako se probudi, možemo da dignemo ruke od svega. Dakle, slušaj me!

Onda je počeo svom novom kompanjonu da izlaže ideje.

— Mi ćemo ga onesvestiti, a onda pogledati šta se u kaseti nalazi. Treba da vidimo isplati li se uopšte.

Govorio je o planu za ubistvo tako mirno, kao da se radi o najnormalnijoj stvari na svetu.

Banton poskoči.

— Jesi li poludeo? Ne misliš valjda ozbiljno? Ako natovarimo sebi na vrat još jedno ubistvo, gotovi smo.

Jensen se ledeno osmehnu.

— Ko o nama uopšte govori. Krčmar je bio sit života i sam je dokrajčio svoje dane. Kroz zid je dopiralo ravnomerno hrkanje čoveka o čijem se životu i smrti hladnokrvno odlučivalo.

Banton nije baš najbolje shvatio šta Jensen namerava time da kaže.

— Dal' bi hteo to malo bolje da mi objasniš?

— Izgleda da ti teško shvataš, Hank — promrsi Jensen. — Naći će ga ujutru. Možda će posetiti na nekom prozoru ili nekoj kuki. Dojadilo mu je da živi služeći druge i to je sve.

Banton je bio prekaljeni hladnokrvni ubica. Međutim, ono što je sada čuo gotovo mu je oduzelo dah.

— Ti, dakle, misliš da treba da ga obesimo?

— U svakom slučaju to je manje bučno nego revolver.

Ubica iz Rok Springsa oseti kako ga neka nevidljiva ruka davi. Nesvesno se uhvatio za vrat.

— To će sigurno izaći naopako! — uzviknuo je žustro.

— Ništa neće izaći naopako — uveravao ga je Jensen. — Obavićemo to mirno, a kada ga ujutro budu našli, ceo grad će biti postavljen na glavu.

— Šta je sa našim tragovima u pesku?

— Na to niko više neće misliti. Biće ophrvan samoubistvom jedinog krčmara u gradu.

— Ja se na to ne bih oslanjao. Pre sam za moju ideju da odavde pobjegnemo.

— Onda beži! — brecnu se Jensen. — Mogu sve sam da obavim.

U to je Banton bio uveren. Međutim, nije mu preostalo ništa drugo nego da učestvuje u zločinu. Da je sada pošao, Jensen bi mu to sve sigurno sutradan natovarao kod šerifa na vrat.

— U redu — rekao je i ustao. Izuo je čizme i počeo da se šunja kroz lokal sve do vrata pomoćne sobe. Tu je zastao osluškujući. U međuvremenu je noćni vetar postao jači. Zavijao je oko kuća i zasipao peskom fasade.

Jensen se naže na svog partnera i došapnu mu:

— Čuješ li vetar?

— Čujem, pa šta?

— Mislim na tragove u pesku. Kladam se da će do sutra biti razvejani.

Banton je odgovorio posle nekoliko trenutaka:

— Nadajmo se.

Ostali su neko vreme napregnuto osluškujući.

Zavijanje vetra mešalo se sa neravnomernim hrkanjem krčmara.

Oba razbojnika stajala su pred vratima prostorije u kojoj se nalazi čo-

vek. Upravo su nameravali da ga podmuklo ubiju. Nisu imali ni malo obzira. Sve njihove misli bile su usredsređene na njih same i na novac kojeg su hteli da se dokopaju. Strah koji ih je zadržavao pred vratima bio je strah za sopstvenu sigurnost.

— Napred! — prošaputa Jensen.

— Kako kažeš — uzvratila Banton prigušeno. Bilo bi mi daleko draže da do svega ovoga nije došlo; čak je osećao mučninu u želucu. No, povratka više nije bilo.

Jensen je upravo uhvatio kvačku i pokušao da je pritisne. Vrata nisu bila zaključana.

Španac je prostro nekoliko pokrivača na pod i spavao dubokim snom. Hank Banton je pošao za Jensenom. Išao je pognut i rukama opipavao tle pred sobom. Iznenada nalete desnom nogom na tronožac. Hrkanje krčmara u trenutku prestade.

Dvojica razbojnika se ukopaše u mestu i prestadoše da dišu. Nisu se usudili ni da se pokrenu.

Huan Sančez se okrenuo na drugu stranu. Nije se sasvim probudio, tako da je uskoro utonuo ponovo u san.

Jensen je psovao sebi u bradu. Poželeo je u ovom trenutku da Bantona udari svojom snažnom pesnicom i sabije ga u zemlju. Međutim, ostao je da stoji nepomičan, ne izustivši ni reč.

Tek kada je krčmar ponovo počeo da hrče nastavio je da se šunja.

Gore iznad pomoćne prostorije saluna ležao je Dok Holidej otvorenih očiju, ispružen na postelji. Znao je da su ova dvojica ostala u salunu i zbog toga je bio na oprezi. Čekao

je da odozdo čuje šum, jer je računao s tim da će razbojnici u toku noći krišom napustiti grad.

Holidej je samo želeo da dođe do svoje dve hiljade dolara. Sve ostalo nije ga se ticalo. Konačno, nije ni policajac, ni oficir.

Međutim, iz saluna nije dopirao nikakav šum. Nije čuo ni prevrnuti tronožac, ništa. U celoj kući vladala je tišina. Grobna tišina.

Od kakave sitnice samo može da zavisi ljudski život! Sudbina je doista zagonetna i neobjašnjiva. Da je tronožac jače lupio, Sančez bi se sigurno probudio i pozvao u pomoć.

Jasno, Dok Holidej bi se za nekoliko trenutaka stvorio dole.

Španac Huan Sančez međutim nije vikao. Probudio se, piljio je smrtno uplašen u čoveka koji se nagno nad njega i pružio ruke prema njegovom vratu.

Naravno, krčmar više nije mogao da pusti ni glasa. Život mu se gasio još pre nego što ga je razbojnik stegao. Jednostavno, srce mu je prestalo da kuca.

Zbunjeni razbojnik, ruku ispruženih prema krčmarevom vratu, vide kako Špancu glava klonu na stranu.

— Hej! — prosikta Banton. — Šta je to.

Jensen se uspravi:

— Mrtav je.

— Šta, ali...

— Mrtav je, kažem ti.

Dva razbojnika su stajala nekoliko minuta ćutke kraj čoveka kome je strah, preveliki strah, doneo smrt.

Najzad Jensen zaključa:

— On nam je uštedeo trud. Ko zna da li bi sve glatko prošlo.

San o velikoj beloj hacijendi krčmara Huana Sančeza raspršio se u prah i pepeo. Mnogi dolari iz drvenog sanduka preselili su se u bisage dvojice razbojnika, a kutija uskoro prazna nestala u najmračnijem uglu pomoćne prostorije.

Dok Holidej je još uvek ležao na postelji otvorenih očiju. Nije čuo ništa. Nije imao pojma šta se dole dešava.

Smrt je bila vrlo tiha, dolazeći u trošnu kuću Sančeza u glavnoj ulici Fort Mejsna.

*
* *

Vetar se utišao kada je na istoku dan počeo da se rađa. Samo je blagi povetarac još duvao preko peskovitih proplanaka nedaleko od grada.

Međutim, jak noćni vetar razvejavao je sve tragove razbojnika. Samo su se još nazirali točkovi kola i to s mukom.

Kada je sunce kao velika usijana lopta počelo da se penje horizontom, grad je još uvek spavao.

Spavao je i kada je počeo dan koji će ostati u njihovom malom dosadnom i sumornom gradu zabeležen kao dan velikih uzbuđenja.

Ulice su bile puste i prazne. Nije bilo ni psa. Samo su u salunu dva čoveka bila budna: Hank Banton i Sukar Jensen.

Ležali su uvijeni u svoje pokrivače kraj jednog dugog, grubo istesanog stola. Ležali su i čekali da neko dođe i nađe njihovu žrtvu.

Morali su dugo da čekaju. Međutim, ubice su imale gvozdene nerve,

ili je to tako samo izgledalo? Hank Banton je pušio cigaretu za cigaretom. Bio je okupan u znoju. Nije skidao pogled sa stepenica koje su vodile na gornji sprat. Pri najmanjem šumu skakao je i šaputao žustro.

— Evo ga, dolazi!

Tri puta je to rekao.

Jensen je, međutim, bio sasvim siguran da će sve dobro proći. Ovaj put nije ostavio tragove. Šta može da se dogodi?

— Zaveži, konačno! — siktao je na Bantona. — Nismo sami u kući.

— Da, da, nismo sami, a protiv ovog gore ni nas dvojica zajedno ne možemo ništa. On će tvrditi da smo mi ubili krčmara.

Sukar Jensen se zakikota:

— Zar se bojiš njegovih izglaćanih koltova? S njima u Fort Mejsnu neće uspeti da ubije ni muvu. Uostalom, i on je bio u ovoj kući koliko i mi. Ako iko bude sumnjiv, biće to on.

Sa zidnog sata u salunu odjeknuo je šest udaraca.

•
• •

U tom trenutku u šerifovoj kancelariji Klifton Tuner je otvorio oči. Preživeo je najstrašniju noć svog života. Bilo je pravo čudo kako se izvukao.

Duboko je udahnuo vazduh u povređena pluća i jeknuo od bola.

Šerif Bedel je ležao u susednoj ćeliji. Nije hteo da ostavi ranjenika, samog pa je te noći ostao.

Čim je čuo ječanje skočio je na noge i došao do ranjenika.

— Kako ste? — pitao je tiho.

Kako je stari čovek mogao da bude? Bio je živ, to je jedino shvatio. Oči su mu kružile po okrećenim zidovima, po šipkama na vratima ćelije, a onda se najzad zaustavio na mršavom šerifovom licu.

— Gde sam? — upitao je muklo.

Bedel pokušava da se osmehne, iako mu do toga nije bilo.

— Izvukli ste se, Touner. Mislim, da onaj lekar nije slučajno naišao u grad, ne bi dobro bilo.

Farmer je bio bled kao mrtvac, ali mu zato crte nisu bile tako izobličene kao prethodne večeri. Život se ponovo, iako oklevajući, vratio u njegovo telo.

— Žedan sam.

— Doneću vam nešto — obeća šerif. — Mislim da biste mogli da podnesete jedan viski.

Nije sačekao odgovor, nego je izašao napolje. Zastao je na ulici još jednom i žmirkajući pogledao prema suncu.

— Sančez će se obradovati, promrmlja zadovoljno prelazeći ulicu. Poznavao je dobro krčmara i znao je da ništa na svetu nije više mrzeo nego da ga neko ujutro budi iz sna. Međutim, Sančeza ovog puta ne bi mogao da probudi ni bataljon artijerije severnjačke vojske. Spavao je snom iz koga buđenja više nije bilo.

Bedel zakuca energično na sporedna vrata saluna. Znao je da je Sančez iznajmio sobu na spratu i da spava u toj prostoriji.

Hank Banton se uspravi:

— Vreme je.

Sukar Jensen ga dohvati za jaknu i povuče na tle.

— Samo mirno, burazeru. Imamo vremena, čak mnogo vremena. Neka samo onaj krpač kostiju otvori vrata. Mi na to i ne pomišljamo.

Krpačem kostiju nazvao je stranca, Doka Holideja. I Džordžijanac je čuo kucanje, upravo je ustao i brijačio se. Sančez mu je još prethodne večeri ostavio sud sa vodom u sobi. Kockar u toku noći gotovo da uopšte nije spavao. Podozrenje da ovde nešto može da se dogodi držalo ga je sve vreme budnim.

Prišao je prozoru i pogledao u dvorište. Video je šerifa pred vratima.

Bedel je bio nestrpljiv. Još jednom je udario pesnicom u debela vrata.

— Hej, Sančez, probudi se! Potrebna mi je čaša viskija.

Kockar se naže preko prozora.

— Vi ste izgleda đavolski žedni — rekao je. — Kako je farmer?

Šerif pogleda gore.

— A, to ste vi! Izgleda da mu je bolje. Preživio je noć. Viski sam hteo za njega. Žedan je.

— Nemojte mu dati previše — upozori ga Holidej. Supa bi mu bolje prijala.

Šerif skide šešir.

— Supa? Gde da u ovo rano jutro, u šest sati, nađem supu? — Odjednom se setio. — Prokletstvo! Sančez će sigurno psovati kao drvoseča iz planina, ali ću ga naterati da skuva supu. Konačno, zbog čega drži salun? Ne samo zbog viskija. Ponovo je udario pesnicom u vrata.

— Otvaraj konačno, Sančez! To sam ja, šerif!

Glas čuvara zakona odjeknuo je krčmom.

— Samo nam je to još nedostajalo! — jeknu Banton. — Baš šerif.

— Šta smeta? Nismo mogli poželeti boljeg posetioca — objasni Jensen hladno. — Može odmah da sastavi izveštaj.

Banton nije delio mišljenje svog kompanjona. Priželjkivao je da se nalazi hiljadu milja od Fort Mejsna, no za sve je bilo prekasno.

Ponovo je zagrmela šerifova pesnica.

— Moramo otvoriti! — rekao je Banton. — Niko nam neće verovati da smo u ovo doba tako čvrsto spavali.

Jensen nije stigao da odgovori, jer u tom trenutku Dok Holidej side niz stepenice.

Krupni razbojnik odmah ustade i protrlja pesnicama oči. Počeo je da se proteže.

— Grom i pakao! Zar u ovom prokletom gnezdu ne može čovek mirno ni da spava?

Holidej ništa nije kazao. Prošao je pored dvojice razbojnika do ulaza u salun. Pošto je skinuo rezu, šerif uđe u lokal. Kratko je odmerio Bantona i Jensena, a onda prišao vratima pomoćne sobe. Znači, čas je kucnuo. Banton gotovo da nije disao. U tom trenutku je čak i Jensen izgubio hladnokrvnost. Ruka, kojom je držao dršku kolta, bila je vrela i vlažna.

Dok Holidej je stajao na stepenicama i hteo da se vrati gore, kada ga šerifov uzvik prikova na mestu.

Bedel je u međuvremenu otvorio vrata.

— Hej, Sančez, stari pacove, budi se!

Čuvar zakona munu nogom spavača i poskoči uplašeno. Krčmarevo telo se beživotno otkotrljalo na stranu.

Šerif je razrogačenih očiju gledao krčmara. Jedva je uspeo da procedi:

— Pa to nije moguće!

Lagano se vratio do vrata i video trojicu.

Holidej odgurnu šerifa u stranu i uđe. Bedel je krenuo za njim i upitao bez ikakvog smisla.

— Možda je još uvek živ?

Holidej je već na prvi pogled video da u krčmaru života više nema.

— On je mrtav — rekao je muklo, okrenuo se i izašao iz sobe. Zastao je pred Bantom. Dugu sekundu posmatrao je ružno razbojničko lice.

— Mrtav je — ponovio je tiho. — Isto kao i bankar u Vajoming banci u Rok Springsu.

Banton je osetio kako mu kolena popuštaju. Proklinjao je tu svoju slabost.

„Znači, ovaj stranac sve zna“, proletelo mu je kroz glavu. „On je sigurno jedan od rendžera iz guvernerove garde, koji je krenuo po mom tragu. Moram ga ubiti, inače sam izgubljen“.

Dok Holidej je i dalje posmatraoubicu.

— Potegnite! — rekao je opasno tiho.

Banton nije mogao a da se ne seti prethodne večeri. Ne, nipošto ne sme da potegne kolt, jer će inače biti mrtav.

Sukar Jensen ga je spasao iz ove goruće situacije. Prišao je Bantonu i grubo se obratio Holideju:

— Šta vi, u stvari, hoćete od njega? Još juče ste nas nervirali svojim čudnim primedbama. Sad nam je svega dosta. Recite konačno šta hoćete.

Ne gledajući Sukara Jensena, Džordžijanac uzvрати:

— Mislim da je bolje da to ne kažem. — Onda je otvorio kaput i spustio ruke na drške koltova. — Međutim, — nastavio je — mislim da taj trenutak kada ćete sve saznati nije baš daleko.

Oba zločinca su uzmakla jedan korak. Hank Banton se jedva državao da ne pobegne trčeći. Proklinjao je trenutak kada je ispalio metak na brežuljku ispred grada. S mržnjom je odmerio Jensena, okrivljujući njega za ovu paklenu situaciju.

Međutim, snažni Jensen je sačuvao mir. Stajao je raskoračen i snažan.

— Šerife! — doviknuo je.

Bedel je upravo spustio krčmaru na pod. Prišao je vratima pitajući:

— Šta se dogodilo?

— Ne možemo dozvoliti da nas ovaj stranac stalno vređa! — pritom je pokazao na Džordžijanca. — Nikome ništa nismo učinili.

Začuo se metalni Holidejev smeh:

— Upravo tako i izgledate.

U Sukaru Jensenu je sve vrilo. Gnev koji je izbio iz njegovih reči bio je iskren:

— Zar mislite da ste nešto bolji jer imate lakovane čizme i belu ko-

šulju? Mi takođe možemo da kupimo srebrne koltove i takva kicoška odela kakva vi nosite.

— Da, da, u to ne sumnjam. Ona biste mogli da izmislite neki drugi poduhvat ukoliko vam ovaj ne bi upalio — ponovio je Džordžijanac reči koje je čuo kod pešćanih brežuljaka.

Sukar Jensen zinu od iznenađenja. Jedva je uspeo da zatvori usta. Oči samo što mu nisu ispale iz duplji. Ponovo je otvorio usta da nešto kaže, ali mu to nije uspelo.

Šerif Bedel je gledao čas jednog čas drugog. Nije mogao da donese nikakav zaključak, niti da odgonetne o čemu ova dvojica razgovaraju.

— Šta se ovde zbiva? Ovde nešto zaudaral!

— Divim se vašoj oštroumnosti, šerife — rekao je Holidej. — No, ona vam neće mnogo koristiti. Ova dvojica su prepredeni.

Jensen se od užasa još uvek nije oporavio. Dobro se sećao da su to reči upravo bile njegove, da ih je on izgovorio. Sada ih je ovaj opasni stranac ponovio. To, da nisu bili sami gore na brežuljcima jednostavno nije mogao da objasni. Zbunjeno i uplašeno piljio je u stranca.

Banton je odlučio da više ništa ne govori. Samo je posmatrao Holidejeve ruke koje su još uvek ležale na drškama koltova. Nije smeo da rizikuje. Bio je opsednut jednom jedinom mišlju: pobeći, pobeći što dalje i što pre! Ima dovoljno dolara. Ako mu bude uspelo da se izvuče iz ovog grada, to je čist dobitak.

Šerif Bedel stade pred dvojicu razbojnika i podboči se.

Jensen koji se u međuvremenu malo pribrao, sleže ramenima. Rekao je koliko da preduhitri Bantona:

— Otkud mi to možemo znati? Konačno, spavali smo. — Pritom pokazao na Holideja. — Pitajte njega i on je bio u kući.

Džordžijanac ga preseče pogledom.

— Ja sam bio gore, amigo, a to što se ovde dole dogodilo moraćete vi bolje znati.

— Dakle niko od vas ništa nije čuo? — zaključio šerif rezignirano. — Možda je Sančez samom sebi oduzeo život.

— A gde je onda novac? — upita Holidej.

— Njegov novac? — ponovi Bedel. — Da, u pravu ste, mora da je u kući. Mi ovde u Mejsnu nemamo banku.

— Kakva sreća — zaključio Holidej i značajno pogleda Bantona. Za to vreme razbojnik je očajnički lupao glavom kako da se izvuče iz ovog škripca. Prišunjao se bisagama koje su ležala kraj prekrivača na podu. Do sada nije iskoristio taj novac, a nalazio se u velikoj opasnosti. Šerif je samo trebalo da priđe i otvori bisage.

Bedel se isprsi:

— Ja, u stvari, moram nekog da pošaljem u zatvor sa pićem, a onda ću potražiti taj novac.

— Mislim da bi trebalo sebi da prištedite taj trud — primeti kočkar.

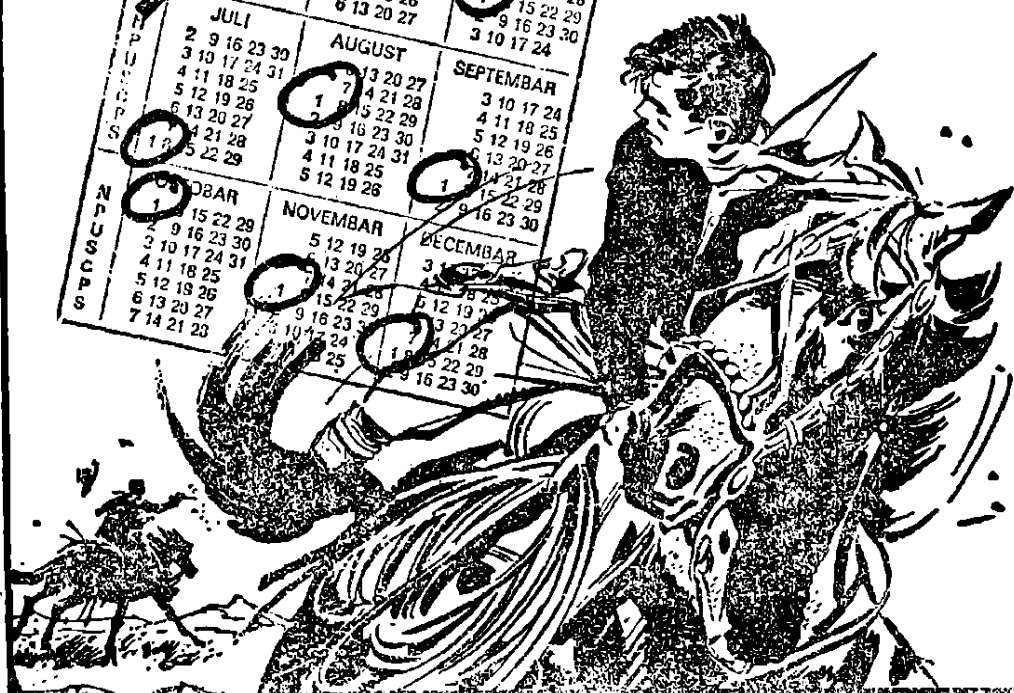
— Kako to mislite?

SVAKOG 1. U NASECU CRTANI ROMANI

1972
BEST-SELLER

1972

Month	Days
JANUAR	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
FEBRUAR	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
MARZ	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
APRIL	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
MAY	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
JUNI	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
JULI	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
AUGUST	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
SEPTEMBAR	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
OCTOBAR	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
NOVEMBAR	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29
DECEMBAR	1 5 12 19 26 2 6 13 20 27 3 7 14 21 28 4 8 15 22 29

Holidej skide ruke sa koltova i prekrsti ih na grudima.

— Mislim da pri tom traganju nećete imati mnogo sreće.

Bedel sada odmeri svu trojicu.

— Niko od vas da nije napustio ovu kuću.

— Na to možete mirno računati — reče Holidej i pogleda dvojicu razbojnika. — Nas trojica ćemo u vašem odsustvu malo da se zabavljamo partijom pokera. Ako se ne varam, imate dosta dolara u džepovima i bisagama. Ljudi koji mogu sebi da kupe srebrne koltove i elegantna odela sigurno neće odbiti partiju karata.

Banton je već imao odrećan odgovor na usnama, ali mu Jensen nije dao da dođe do reči: Bilo mu je jasno da ih je ovaj čovek pratio, da je čuo razgovor kod peščanih brežuljaka, možda čak i bio svedok čitavog napada. Postavljalo se samo pitanje zbog čega to nije rekao šerifu?

Možda i on hoće da se umeša u posao, možda i on želi zaradu, dolare? Razgovor o tome po Jensenovom mišljenju najprikladniji je za kockarskim stolom. Jedino šerif ne sme tu da bude prisutan. No, on sad ima puno posla. Pre nego što dođe dotle da pregleda kuću, tražeći krčmarov novac, proći će dosta vremena.

S lažnom ljubaznošću Jensen se sad obrati Džordžijancu.

— U redu. Nemamo ništa protiv.

Banton nije imao prilike da izrazi svoje neslaganje. Zar je Jensen pohideo? Kako može da sedne za isti sto sa ovim čovekom? Među-

tim, Jensen značajno munu svog kompanjona u leđa i pride stolu kraj prozora.

Dok Holidej je pošao za dvojicom razbojnika. Na licu mu se ništa nije moglo pročitati. Video je mrtvaca i zaključio da je umro od srčane kapi. Međutim, isto tako video je i krčmarevo lice izobličeno od straha, od čega je apsolutno zaključio da smrt nije došla sama od sebe.

Seli su za sto kraj prozora. Prvi se na stolicu spustio Jensen, dok je Banton oklevao.

Jensen mu dade znak.

— Hajde sedi. Nećeš zažaliti što si se uključio u ovu partiju.

Pritom je pogledao Holideja sa visine, samozadovoljno se smeškajući.

Razbojnik je bio siguran u uspeh. Bilo je malo ljudi koje nije uspeo da pobedi u pokeru. Da je kojim čudom naslutio ko je čovek koji prekoputa njega sedi, bio bi manje samouveren. U stvari, verovao je da će mu Džordžijanac biti beznačajan protivnik.

Banton je sa svoje strane imao drugačije mišljenje. Nije seo za sto. Još uvek se bavio svojim mislima: to jest jednom mišlju: bekstvom. Odmakao se od stola tako da se njegova desna ruka, koja je ležala na koltu, nije mogla da vidi. Ono što je nameravao bila je gola ludost.

Dok Holidej ga je motrio ispod oka. Nije mu promakao ni jedan pokret.

Banton navuče levom rukom šešir na čelo i reče:

— Nisam raspoložen za igru.

Holidej ga prostreli pogledom.

— Vi mi dugujete revanš.

Zločinac zabaci glavu.

— Ne znam po čemu.

Džordžijanac nadlanicom protrlja glatko izbrijanu bradu.

— Gore u Vajomingu postoji banka, mislim da se zove Banka Vajominga i Montane. Ima mesec dana da sam u tu banku uložio dve hiljade dolara.

— Kakve to veze ima sa mnom?

— zarežao je Banton naglo promenivši boju.

Slavni kockar je ostao miran.

— Ta banka je napadnuta, a bankar ubijen. Mojih dve hiljade dolara otišlo je do đavola.

— Šta me se sve to tiče?

— Možda ćete ipak umeti sami sebi da date odgovor — objašnjavao je Holidej mešajući karte. — Sedite!

Ubica je ostao da stoji. Oprezno je pokušavao da približi ruku dršci kolta.

Sukar Jensen je ovaj razgovor pažljivo pratio. Njemu je bilo veoma zanimljivo to što je saznao da je njegov sadašnji kompanjon pre mesec dana u Vajomingu opljačkao banku. Znači, sigurno u bisagama ima lepu svotu dolara. Verovatno mnogo više nego što su ove noći uspeli da opljačkaju od Sančeza.

„Prokletstvo, to je nešto za mene“, mislio je Jensen. „Moram da ga izvučem iz ovog prokletog grada“.

Da bi upozorio svog kompanjona, Benton ga značajno pogleda, pokušavajući da mu da znak. Međutim, Holidej ga nije ispustio iz vida. Bilo mu je jasno u kakvoj se opas-

nosti nalazi. Računao je na Bantonovu neobuzdanost.

— Vi nemate ovde šta da naređujete — branio se razbojnik. — Neću da sednem za sto sa čovekom koji me vređa.

— Može li vas neko uopšte da uvredi?

Razbojnikove ruke naglo kliznuše nadole. Osetio je već hladnu dršku svog oružja. Džordžijanac je se deo miram za stolom. Naravno da je video ovaj pokret. Jednom rukom je odgurnuo karte, a drugom učinio pokret kao da sa kaputa otresa prašinu.

Iznemada se stvorio tu kao da je iz zemlje iznikao — veliki niklovani kolt!

— Cenim da nećete odbiti igru — zaključio je nemarno Holidej, uperivši cev na Bantona.

Jensen se nakašlja, pokušavajući da se umeša u ovaj razgovor. Za njega je značio čist dobitak ako do ozbiljnije čarke ne dođe. Tako je bar uobražavao.

Banton je istina dodirivao dršku kolta, ali se nije drznuo da potegne oružje. Nije zaboravio šta se pret hodne večeri dogodilo. Ovom strancu očigledno nije dorastao. Bio je previše brz. Gledao je u strančeve ledene oči netremice.

— Čemu sad opet to? — upitao je. — Ovo je već drugi put kako mi pretite.

Džordžijanac se tiho nasmeja.

— Nemojte govoriti besmislice, nego sedite. Ima raznih načina na koje čovek čoveku može da preti i da mu ugrožava život.

Dok Holidej je otkočio revolver

i podigao ga. Cev je sada bila uperena tačno u razbojnikovo čelo.

Banton skloni ruku sa svog oružja.

— Prokletstvo, da se bar nisam u ovo upuštao. — Ove žustre reči bile su uperene na Jensena. — Odjahaću iz grada.

— To ćete učiniti tek kad vratim svoje dve hiljade dolara, amigo — prekide ga Holidej, ne pomerajući ni za milimetar kolt. — Ako sada ne sednete i ne prihvatite karte, prosviraću vam metak kroz glavu.

Rekao je to sasvim mirno, ali se preteći ton u njegovim rečima nije mogao prečuti. Vazduh u staroj krčmi postao je kao nabijen barutom.

Ubica Banton znao je da mu ništa drugo ne preostaje nego da sedne za sto.

Najradije bi sada ovom neprijatnom strancu dao dve hiljade dolara, pa onda otišao, ali to ni po koju cenu nije smeo da učini. Time bi priznao ubistvo i pljačku.

— Vi me prinudujete — procedio je kroz zube gledajući u blještavo Holidejevo oružje. Sešću i igraču s vama — rekao je otegnuto, a onda privukao stolicu.

— Tako je bolje — prihvati Holidej sa osmehom u uglovima očiju.

— Zar ne mislite — primetio je Banton razdraženo — da bih ja pri prvoj zgodnoj prilici vama prosvirao metak kroz glavu.

— Pustićemo da vidimo ko je brži od nas, burazenu — glasio je Holidejev odgovor. Gurnuo je Jensenu karte. — Možda je bolje da vi

delite, mister? — Vaš prijatelj mi se čini nervoznim.

— Zašto vi ne delite? — pitao je Jensen.

Holidej spusti pogled na kolt koji je još uvek držao u ruci.

— Za delenje karata potrebne su mi dve ruke, kao što i sami znate. Onda je spustio oružje na sto, ali mu je desnica ostala da počiva kraj njega. Bila je to nervozna uzana ruka, najbrža i najopasnija na Zapadu.

Sukar Jensen značajno pogleda svog kompanjona Hanka Bantona, a onda mu pogled odluta dalje.

— Vi na čudan način pozivate ljude na poker, mister.

— Delite karte!

Jensenu nije ostalo ništa nego da čuti. Uzeo je karte i izmešao ih. Činio je to veoma brižljivo. Međutim, oštrom posmatraču odmah bi palo u oči da možda čak malo suviše brižljivo meša karte.

Dok Holidej je to svakako primetio. U pokeru se to inače ne čini. U fer igri. No, na ovaj način ga je razbojnik odmah upozorio da bude oprezan, jer se radi o varalici. Međutim, pretvarao se da ništa nije primetio.

Iako je Sukar Jensen varao koliko god je mogao i više od toga, razbojnici nisu dobili ni jedno deljenje. Džordžijanac je igrao promišljeno, mirno, sigurno, tako da je njegovim partnerima zastajao dah.

Dve hiljade dolara ležalo je na stolu. Bio je to novac Hanka Bantona. Džordžijanac je umeo vrlo vešto da dovode pljačkaša banke do toga da gubi.

Nervozni Sukar Jensen baci karte na zelenu čiju.

— Dalje! — rekao je. — Neću da postanem prosjak. Još pola sata i sve bih izgubio.

— Zar vi još imate šta da izgubite? — upitao je Holidej.

Jensen upravi na stranca otvoren pogled.

— Ne znam šta bi se to vas ticalo. Do sada mi savetodavac nije bio potreban.

Džordžijanac sleže ramenima.

— Savetodavac možda ne, ali...

— Šta, ali?

Hank Banton je netremice posmatrao svežanj novčanica. Ne, on ne sme da odustane, ovaj novac ne sme da izgubi.

— Igram! — procedio je kroz zube.

— Ol rajt — složio se Holidej. — Uostalom, ništa vam drugo ne bi ni ostalo.

— To ćemo još videti.

— Svakako — prihvati Holidej i prvi uze karte.

Sukar Jensen je hteo da ustane od stola, ali se u Holidejevoj ruci odmah stvori revolver.

— Ostanite za stolom.

Jensen se sruči nazad u stolicu. Lice mu je bilo izobličeno od nemogućnog gneva.

— Ja nisam deran; to ćete zažaliti.

Džordžijanac se hladno nasmeja. Kolt mu je još uvek bio u ruci. Uzeo je karte i složio ih na sto.

— Hvala, meni je dovoljno — rekao je tiho, skoro blago.

Banton ga podozrivo pogleda.

— Dovoljno vam je?

— Rekao sam već.

Razbojnik odloži dve karte i uze druge, a onda široko se osmehujući reče:

— I meni je sasvim dovoljno. Imao je tri keca i jednu desetku.

Dok Holidej je posmatrao karte i primetio.

— Nije loše.

Banton je blistao, zadovoljan, uveren u svoju pobedu. Već je pružio ruke da sakupi novac.

— Samo trenutak — zadrži ga Džordžijanac. — Još uvek niste videli moje karte. Okrenuo ih je.

— Šta kažete na fleš?

Razbojnicima samo što oči nisu ispale iz glava.

Tu su ležale karte najveće što se u pokeru mogu dobiti.

— Pa to nije moguće! — jeknu Banton. — Onda je morao da posmatra kako Holidej privlači novčanice, brižljivo ih slaže i stavlja u džep.

— Što se nas dvojice tiče, mi smo kvit — rekao je Džordžijanac tiho i krajnje prezrivo odmerio Bantona. Zatim je uzeo svoj revolver i stavio ga u opasač. — Da budem precizniji — dodao je. — Nas dvojica možda bi trebali da poravnamo ceo račun iz Rok Springsa, no pravo da vam kažem, mene se to ne tiče.

Banton ustade. U njegovim pohlepnim očima ogledala se beskrajna mržnja. Zaboravio je na strah, koji je do tog trenutka osećao od tog stranca. Obema rukama se podbočio na sto i nagnuo:

— Ja sa ovim poravnanjem nisam saglasan, mister. Neću dozvoliti da me vi prevarite. Vi ćete...

Dok Holidej ga preseče u pola rečenice:

— Ja bih vam savetovao da više nikada ne upotrebite takve izraze.

Reči su bile izgovorene, oštro, oštrije od sečiva noža.

Međutim, ni ovakav ton nije mogao da posluži razbojniku kao upozorenje. Mislio je na duge teške mesece koje je proveo sakriven u planinama Vajominga, na uspeo poduhvat u Rok Springsu.

— Vi ste varali u igri! — siktao je drhteći od besa.

Na Zapadu reći nekome da vara na kartama bilo je povezano sa životnom opasnošću. Sa varalicom na kartama se postupalo gotovo istoветно kao sa konjokradicom.

Dok Holidej lagano ustade od stola. Još uvek je držao oružje u ruci. Obišao je sto i stao tačno ispred Bantona. Lice mu je bilo kao ledena maska.

— To da vam je mesto na vešalima znate bolje od mene. Ako se ne varam, jedan konopac ne bi bio dovoljno. Dva put ste zaslužili vešala.

Iznenada je odjeknuo šerifov glas:

— Kome je mesto na vešalima?

Sukar Jensen je iskoristio ovu situaciju i povukao se od stola. Stao je uz stub kojim je bila poduprta trošna tavanica saluna. Još uvek nije bio odlučan. Nije znao šta da čini. U svakom slučaju, neće dozvoliti da Banton bude uhapšen. No, da su nekim čudom bisage njegovog novog prijatelja bile kod nje ga ne bi ni trepnuo. Neka ovu budalu nosi đavo i bude s njim šta hoće. Međutim, bisage su ležale is-

pod stolice na kojoj je Banton za vreme igre sedeo.

Šerif im priđe. Na licu mu se ogledalo razočaranje. Dolare nije našao.

— Kome je to mesto na vešalima? — upitao je Holideja, a onda ne sudećavši odgovor, nastavio: — Jednom od vas trojice je mesto na vešalima, to mi je potpuno jasno, ali mi još uvek nije jasno šta je bilo sa Sančezom. Sve više sumnjam da nije umro prirodnom smrću. Neko mora da mu je u tome pomogao, a taj neko se nalazio ovde.

— To morate da dokažete šerife! — urlao je Hank Banton stisnutih očiju. Onda mu je odjednom nešto sinulo.

— Ako se ne varam, u protekloj noći je neko silazio niz ove stene-nice i ulazio u pomoćnu prostoriju.

Sukar Jensen je u sebi odobravao ovaj Bantonov pokušaj da svali krivicu na stranca. Po niemu je to bila spasonosna ideja. Čudio se da sam nije na to došao.

— I ja sam čuo — potvrdio je Jensen — no mislio sam da je to možda sam krčmar koji hoda gore dole i ubrzo sam zasnuo.

Bedel upitno pogleda Džordžijan-ca. Bio je to dug zamišljen pogled. Konačno, nijedan od ove trojice mu se nije dopao. Svi su krivi što u njegovom gradu nije više bilo mira, čak i ovaj elegantno odeven čovek, pristoinog ponašanja. Jedino što mu je još bilo nejasno: nije mogao da pročita ništa ni u hladnom pogledu ni u glatkom kao isklesanom licu.

— Šta kažete na to mister? —

pitao je Holideja. — Jeste li vi u toku noći silazili.

— A, gospoda su tako smislila stvar! — primetio je kockar smeškajući se.

— Mi ništa nismo izmislili — breccnu se Jensen. — Nismo samo rekli šta smo čuli.

Još uvek je stajao naslonjen na stub.

Bedel još jednom upita Holideja:

— Zar niste bili dole u toku noći? mister.

— Ovde dole bila su samo ova dvojica — odgovorio je Džordžijanac. Pitajte još jednom ovog ovde — pri tom pokaza na Bantona — odakle mu dve hiljade dolara, koje je upravo izgubio u igri sa mnom.

Razgovor je počeo za obojicu razbojnika da postoje veoma opasan.

Bedel se okrete i pogleda obojicu ispitivački.

— Šta, dve hiljade dolara? To je lepa suma. I to gubite na pokeru ranó ujutro za manje od pola sata.

— On nas je prinudio na igru uporenim oružjem — primeti Jensen.

— On je opasna varalica — dođao je Banton.

Bilo je doista iznenađujuće što je Holidej još uvek ostao miran. Uostalom, to je bilo tipično za njega. U trenutku najveće opasnosti ostao je hladan kao glečersko jezero.

— Još jednu sličnu reč, razbojniče, na će ti se metak naći među rebrima.

Banton se nasmeja izveštačeno.

— Noćete se drznuti da tako nešto učinite. Konačno, ovde je šerif.

— Koji bi vas odavno morao poslati na vešala — odgovori Holidej kratko. — No, ne zaboravite jedno. Ni šerif me neće zadržati da ustrelim ubicu, ako me vređa.

Bedel iznenađeno podiže glavu.

— Šta to vi znate? Koga je ovaj ubio?

— Ja ovo neću više trpeti. On je lažov! — vikao je Banton, a onda izvadio kolt iz futrole i uperio oružje na Holideja.

Džordžijanac nije potezao oružje. Ruke je držao prekrížene na grudima. Jednostavno je ignorisao razbojnikov kolt.

— Sklanjajte oružje! — naredi čuvar zakona razbojniku.

— Ne pada nam na pamet! — umeša se Jensen. Sada je i on izvukao oružje. To mu nipošto nije odgovaralo, ali je bio prinuđen ne videvši drugi izlaz.

— Ne možete nam to osporiti, šerife — govorio je kao da govori sa predikaonice. Taj čovek je opasan revolveraš. Mom partneru je uzeo dve hiljade dolara. Bio je to deo novca koji smo u Montani dobili za naš rad.

Holidej se grohotom smejaao.

Bedel nije imao prilike da bilo šta kaže.

— Tako i jeste — vikao je razbojnik ne bi li neko poverovao u ono šta govori. — Vidim ja šta se ovde kuva, kakva se igra igra. Hoće da nam uzmu novac. Možda je zbog toga i krčmar morao da umre. Zbog novca?

— Delim vaše mišljenje — zaključio je Holidej.

— Vaše mišljenje nas ne zanima.

Vi hoćete nama nešto da natovarite na vrat, ali od toga nema ništa. Ma koliko nerado pretim čuvaru zakona uperenim oružjem, ništa mi drugo ne preostaje. Moram to da činim da bih se štitio od opasnog revolveraša.

Bedel zakorači prema Jensenu. Oči su mu sevale od gneva.

— Spuštajte oružje, rekao sam!

Jensen je i dalje držao upereni kolt.

— A ja vam kažem, šerife, ni koraka dalje.

— Ostanite gde ste — upozori Holidej predstavnika zakona. — Taj momak upravo izgleda kao neko ko je sposoban da na vas ispalí metak.

— Ovaj put ste rekli istinu — prosikta Jensen.

Džordžijanac se nasmeja.

— To bi uostalom bio i poslednji metak koji biste ispalili iz vašeg kolta. Za vas obojicu ja još uvek imam po jedan metak u magacinu, čak ako i padnem pokošen.

Kockar je to rekao potpuno mirno i nemarno, kao da ceo ovaj razgovor i pretnja nemaju nikakvog značaja.

Međutim, to bi bio pogrešan zaključak, jer je veoma pomno pratio šta se oko njega zbiva, pazeći da razbojnik učini najmanju grešku pa da je iskoristi.

Međutim, nijedan od dva razbojnika nije činio greške. Bili su iskusni u ovom poslu. Takve situacije bile su sastavni deo njihovog života.

Istina, Jensen još uvek nije znao kako će se cela ova gužva okončati, niti je šta mislio. Bio je veoma blizu toga da čuvara zakona i ovog

neprijatnog stranca zauvek učutka. Obzira nije imao. Učinio bi to da je šerif bio neko ko se zatekao slučajno u lokalu i da nije imao zvezdu.

Ipak, nije bilo baš tako jednostavno da puca na šerifa. Ubiti čuvara zakona izbegavali su na Zapadu čak i najbezočniji zločinci. Znali su tačno da posle tog zločina nikada više neće naći mir. Ubice šerifa bile su u to vreme nemilosrdno gonjene u svim državama, a kazna ako ih uhvate, bila je — vešala. Ni pomilovanja ni milosti za ubice šerifa nije bilo.

Ne, mora da smisli nešto drugo, ne može da ubije Bedela.

— Mi nikome ništa u gradu nismo učinili — počeo je. — Čak smo starom farmeru spasili život.

— Tu pesmu znam napamet! — reče ga Bedel grubo. — To je ...

— Pustite me da dovršim! — preseče ga Jensen. — Mi ćemo sada napustiti vaš grad. Žalosno je da u Mejsnu niko nije siguran u svoj život. No u jedno budite sigurni, šerife, svuda ću pričati kako sam ovde prošao.

— Daleko nećete stići, dajem vam reči. — gnevno je sipao Bedel. On se nikada nije našao u sličnoj situaciji. Od kako nosi zvezdu, niko se nije drznuo da mu preti oružjem.

— Nemate nikakvog povoda da nas sledite, mister — rekao je Banton. Ni njemu nije bilo jasno kako Jensen zamišlja da se izvuku iz grada.

— Razlog imam bar jedan! — rekao je šerif. — Vi ste čuvaru zako-

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA

na pretili, držali mu uperen kolt na grudi.

Jensenove oči su sevale.

— Zabluda, mister — rekao je trijumfujući: — Vi nemate zvezdu na grudima. Otkud mi možemo znati da ste vi šerif? Mi nismo učinili ništa što bi bilo kažnjivo. — A onda se isceri. Izgledalo mu je da je našao izlaz. — Vi kršite zakon, mister — nastavio je. — Ne možete, tek tako, bez ikakvog povoda, zadržati dvojicu ljudi, sprečavati ih da pođu kuda su naumili. Čak kad bismo obojicu izbacili iz čizama ništa nam se ne bi moglo dogoditi. Bila bi to nužna odbrana.

Bedel značajno pogleda Holideja. U stvari, gledao ga je kao da traži pomoć i savet od njega. Nije znao šta da odgovori razbojnicima. Uostalom, tu i nije bilo mnogo što šta da se odgovori. U principu je razbojnik čak bio u pravu. Nikoga nije bilo ko bi mogao ma šta da dokaže protiv ove dvojice. Naravno, da je nekom srećom nosio zvezdu, stvari bi stajale drugačije.

— To ste veoma lukavo smislili, momci — primeti Holidej. — No, svaka stvar ima svoje lice i naličje. Prvo i prvo, niko od vas dvojice se ne nalazi u opasnosti, prema tome ne može da dođe u pitanje nužna odbrana.

— To tek treba da se dokaže — zaletе se Banton, a onda se okrene prema Jensenu. — Sve mi se čini da ćemo odmah napustiti ovo proketo gnezdo.

— Polako! — upozori ga Jensen. — Jedan od nas ide po konje, a dru-

gi će se za to vreme zabavljati sa ovom gospodom.

Bedel je kiptao od gneva.

— Meni se sve čini da vi ove momke poznajete — obratio se Holideju. — Bar ovoga ovde. — Pri tom je pokazao na Bantona.

Džordžijanac potvrdi.

— Da, tog poznajem.

— Odakle?

Dok Holidej još jednom baci pogled pun prezrenja na razbojnika.

Ubica iz Vajominga je osećao kako mu znoj izbija na sve pore.

— Ja ovog čoveka nikada ranije nisam video! — rekao je.

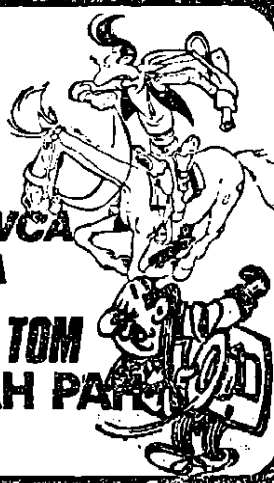
— To vam verujem — prihvati Holidej — ali zato sam ja video vas

izbor najboljih stripova
ZA DECU I ODRASLE

STRIPOTEKA
PANORAMA

SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA

TALIČNI TOM
UMPAH PAPA
SPIRU

i nekoliko minuta posle toga mrtvaca.

Jensen je osetio da situacija ponovo postaje vruća.

— Jeste li povelili tog mrtvaca kao dokaz mister ili možda imate poternicu? — upitao je.

Ne, Holidej nije imao ni jedno ni drugo. Umešao se u razgovor, počeo ga, samo da bi dobio u vremenu. Šerif je bio nemoćan, to je Holideju bilo jasno, ali nije hteo da dozvoli da ova dvojica razbojnika opet umaknu sa njegovim novcem. To ni u kom slučaju!

Nije mu stalo do ovih zločinaca, do toga da ih on uruči čuvaru zakona. Stalo mu je bilo do novca, no nije mogao da zaboravi da su pored novca, koji je opljačkao, dva čoveka izgubila živote, da su pali od ruku ove dvojice podmuklih zločinaca. Zar da im dozvoli da pobegnu i još da odnesu novac?

— Ja starog bankara Fenimora Fleša nisam mogao da ponesem. On već više od mesec dana leži pod zemljom — reče Dok a onda se obrati šerifu. — Rok Springs je siromašan grad, šerife. Život je tamo još teži nego ovde. U njemu, u Rok Springsu, postoji samo jedna banka, a sav novac koji se nalazio u trezoru opljačkao je ovaj čovek ovde!

Banton isturi glavu kao ptica grabljivica. Sada, kada je držao svoj kolt u ruci, nije se više bojao stranca. Šta sad uopšte može da mu se dogodi? Jensen je dobro smislio. Pljačkaš banke iz Rok Springsa otkoči oružje. Bio je to neprijatan, preteći, metalni zvuk.

— Ako me još jednom nazovete

ubicom, usreliću vas! — rekao je Holideju.

— Nisam gluv — glasio je odgovor. — U tom slučaju biće dva groba više na mesnom groblju u Fort Mejsnu, možda čak i tri — rekao je značajno pogledavši Jensena.

— Dosta priče — zahtevao je šerif. — U našem gradu već ima dosta grobova.

— Za ovu dvojicu bi još bilo mesta — primeti Holidej, ne obraćajući pažnju na uperenu cev revolvera.

— Rekao sam, prestanite! — vikao je Jensen. Odvojio se od stuba i prišao šerifu. Dao je znak svom novom kompanjonu. — Ti idi po konje, a ja ostajem ovde.

— A šta će biti s moje dve hiljade dolara? — interesovao se Banton.

— To ću u međuvremenu srediti. Bez brige.

Međutim, trebalo je to izvesti.

Dok Holidej je sve vreme budno motrio dvojicu razbojnika. Shvatio je da je snažni, krupni Jensen opasniji. Bilo je zanimljivo kako se ovaj čovek postavio kada je Banton izašao. Stao je tako da i Holideja i šerifa drži u šahu. Stao je iza šerifovih leđa. Naime, ako bi Holidej samo pokušao da se maši oružja, Bedel bi istog trenutka bio mrtav.

Hank Banton vrati kolt u futrolu. U tom trenutku Džordžijanac je primetio nešto što mu je do tada promaklo. Iza kopče stajao je u pojas zadenut revolver. Lepo oružje sa drškom ukrašenom plemenitim drvetom. U dršku su bila ugravirana slova KT.

Odakle ovom lupežu taj revolver? proletelo je Doku Holideju kroz glavu. Konačno, on svoje oružje nosi u futroli.

Banton se okrenuo i uputio prema dvorišnim vratima.

Konji su bili smešteni u šupu, gde se ustalom nalazio i Holidejev ždrepac.

Na vratima je Banton još jednom zastao i obratio se Jensenu:

— Nemoj zaboraviti moje dve hiljade dolara!

Ovaj se zadovoljno cerio.

— Neću zaboraviti, budi siguran. Osloni se na mene!

Holideju je bilo zagonetno kako ova dvojica gangstera zamišljaju da umaknu iz grada. Istina, šerif nema ni najmanjeg prava da ih sledi, bar ne kao čuvar zakona. Ništa nije mogao da dokaže protiv njih tim pre što nije nosio zvezdu na grudima.

I on ne bi sledio dvojicu razbojnika, ako bi im uspelo da umaknu. Međutim, ako bi poneli njegov novac, onda to menja stvar. U ovom trenutku Jensen je sve držao u svojim rukama. Kada su se vrata zatvorila za Bantom, prišao je još bliže šerifu i naslonio mu cev revolvera na leđa.

— Tako — počeo je — a sada će ovaj elegantni lupež opljačkane dolare položiti na sto.

— To 'je ucena! — siktao je Bedel u nemoćnom besu.

— Zabluda, mister. Ako ste vi zaista šerif u ovom gradu, onda biste morali da zatvorite ovu varalicu, a ne da mu dozvolite da slobodno juri naokolo.

Dok Holidej se okreće prema zločinu.

— Podsetiću te na te reči, burazeru.

Jensen se smejaao.

— Nemam ništa protiv. A sada novac na stol!

U ovom trenutku Džordžijancu nije preostalo ništa drugo nego da poslušna naredenje razbojnika. Žalio je što je dozvolio da stvari dovede dođu, međutim, bilo je prekasno da nešto preduzima.

Holidej pride stolu i izvuče novac iz džepa. Složio je novčanice na sto prekriven zelenom ćojom, a onda se lagano okrenuo.

— Nećeš ih dugo nositi sobom, razbojniče — zaključio je ledeno.

Sukar Jensen ponovo pršte u grohotan smeh.

— To je moj briga, a ne vaša. A sada skidajte opasače, gospodo!

— Nećete odmaknuti ni milju od grada — cedio je šerif kroz zube.

— Jahaćemo mi još mnoge milje, prijatelju — tvrdio je Jensen. — Vi možete da jašite za nama koliko god vam je volja. Ništa nismo učinili, ništa što svako drugi ne bi. Jedan varalica na kartama nas je pod pretnjom revolvera prinudio da igramo i da izgubimo novac. Vi sa time nemate ništa. Osim toga, po mom mišljenju niste šerif, ako ste ipak to slučajno, onda je bolje da zvezdu ostavite da leži tamo gde se i sada nalazi.

Bedel više ništa nije, kazao samo je posmatrao Holideja. Džordžijanac još uvek nije skinuo opasač. I šerif je bio naoružan.

— Rekao sam da skinete opasače

— naredi Jensen oštro. — Neka nikom ne padne na pamet da približi ruku dršci kolta.

Tek tada je Holidej otkopčao opasač. Dva niklovana revolvera su zajedno sa pojasom sa treskom pala na drveni prašnjavi pod.

To se valjda desilo prvi put u životu ovog čoveka. Da nije bilo šerifa i razbojnika, koji mu je stajao iza leđa, u ovom trenutku više ne bi bilo na svetu razbojnika koji se zove Sukar Jensen, bar ne među živima.

Bedel je škrgućući zubima skinuo opasač.

— Ne mogu ništa da učinim — rekao je poražen Holideju. — Ne mogu ništa da preduzmem ni kada budu napustili grad.

— Shvatam vas — uzvratila Holidej. I doista tako je bilo. Shvatio je da šerif hoće da mu kaže da samo on, Džordžijanac, može nešto da preduzme protiv dvojice razbojnika.

U međuvremenu je Bedelu postalo jasno da pred sobom ima dvojicu prevejanih razbojnika. Samo mu nije bilo jasno kakve veze ovaj stranac u tamnom elegantnom odelu ima s tim lupežima. Čak je s njima stigao iste večeri u grad. Ne samo da su stigli u isto vreme, nego su i izgleda znali već jedan za drugoga. Sada je, međutim, imao objašnjenje: ono što se desilo u Vajomingu, gore u Rok Springsu.

— Da li je tačno ono što ste malo pre rekli o banci u Rok Springsu? — pitao je Holideja.

— Jeste, tačno je.

Čuvar zakona obori svoja mršava ramena.

— Čak da je i to tačno, ništa ne mogu preduzeti. Vaš novac...

— Prepustite to meni, šerife. Ja ću ga pribaviti pa makar morao zbog njega da jašim do kraja života — objasnio je kockar.

U međuvremenu se Banton vratio.

— Možemo da jašimo — rekao je. A onda se podmuklo nasmešio. — Ako se ne varam, Jensen, onaj crni ždrepec pripada ovom ljubaznom misteru, koji nam je pokazao veštine u rukovanju koltom i kartama.

— Da, pa šta? — pitao je Jensen.

— Njegovog konja vezao sam za svoje sedlo.

— To je krađa konja! — vikao je šerif. — Za krađu konja ćete biti.

— Ali odakle vam ta pomisao, še-

rife? — objašnjavao je Banton. — Mi uopšte nemamo nameru da ukrademo konja. Kad izjašemo iz grada pustićemo ga da slobodno trči kud ga noge nose. Tako ga možete opet uhvatiti.

— To je besmislica. Ako oni hoće da nas slede mogu da nabave i druge konje. Idi napolje i odveži ždrepcu.

Banton sleže ramenima i ponovo izađe. Odvezao je ždrepcu a onda mu je nešto sinulo. Izvadio je nož iz džepa, otvorio ga i počeo da seče kaiš, koji je držao Holidejevo sedlo. Nije ga naravno prosekao skroz, nego većim delom. Sedlo je još uvek čvrsto stajalo na leđima konja.

Banton se vratio u salun.

— Možemo da krenemo — rekao je; a onda ugledao oružje na zemlji.

— Šta je s ovim? Nećemo im valjda ostaviti koltove.

— Ostavićemo ih. Ako ih ponese-mo, proglasiće to krađom. Onda će ovaj tip ovde, koji za sebe tvrdi da je šerif, moći da nas optuži za krađu.

Pri tom se podrugljivo smešio Bedelu.

Međutim, počinili su ipak jednu grešku, veliku grešku. Nisu ispraznili oružje koje je ležalo na podu.

Banton prođe pored Holideja i uputi se prema stolu gde su ležali dolari. Zadovoljno se smeškajući trpao ih je u džepove, a onda uzeo bisage ispod stolice i izvukao kolt.

— Cenim da sam ovog puta ja imao fleš, mister.

— Treba sačekati i videti, amigo! — rekao mu je Holidej ne menjajući izraz lica.

Jensen dade svom ortaku znak.

— Ponesi i moje bisage, iznesi ih napolje. Ja ću za to vreme držati ove u šahu.

Banton uze Jensenove bisage. Nosio je sve preko levog ramena, a u drugoj ruci držao je kolt.

— Da se niste makli — rekao je Jensen tiho i natraške krenuo prema sporednom izlazu, vratima koja vode u dvorište.

— Jedan od nas dvojice će napolju sačekati nekoliko minuta i avaj onom ko se od vas dvojice samo pomeri s mesta!

Džordžijancu su u pravom smislu te reči goreli dlanovi. Mogao bi sada da ostavi dvojicu razbojnika mirno da odjašu, nekud će ih sigurno naći, ali nije hteo da dozvoli da se priča da su ga dva takva bedna razbojnika dovela u škripac.

Bedel je stajao i dalje oborenih ramena i gledao za razbojnicima. I on je osećao da ga nešto davi. Šta će mu reći građani, šta će grad o njemu pričati kada se sve bude saznalo? Nije mogao, a da ne misli na to.

— Skočite u stranu! — doviknu mu kockar i u istom trenutku leže pljoštimice na pod. Munievito je pružio desnicu, dokonao opasač i izvukao kolt iz futrole. — Istog časa metak prozviđa prostorijom.

Jedno zrno pogodilo je Bantonovo levo rame i odbacilo razbojnika unazad. Istog časa ispadoše mu bisage s ramena i streskom padoše na pod.

Pogođeni razbojnik vrištao je kao ranjena zver. U tom trenutku je Džordžijančev kolt po drugi put

bljunuo vatru. Metak je pogodio Jensena u gornji deo mišice blizu ramena. Pošto je stajao na samim vratima u jednom skoku se našao u dvorištu.

Banton je krenuo za njim.

Jensen se vinuo u sedlo.

— Gde su bisage? — urlao je.

Banton ga nije slušao. Ništa nije rekao. Od užasa mu se gotovo oduzela moć govora. Nikada u životu se nije tako brzo vinuo u sedlo. Terao je svog konja mamuzajući ga divljački i u punom galopu proleteo kroz otvorena dvorišna vrata.

Jensen je krenuo za njim psujući. Šta je drugo mogao da čini? Da krene nazad u salun bila je čista ludost. Nagnuo se na vrat životinje i grabio prašnjavom ulicom prema izlazu iz grada.

Bilo je sedam sati. Praznik!

Dan u malom gradu još nije počeo. Ulice su bile puste i kao uspavane na ranom jutarnjem suncu. Niko nije video dva jahača u bekstvu. Tako su napustili grad goneći divljački konje. Grabili su prema istoku.

•
•

Dok Holidej je skočio sa zemlje i pritrčao otvorenim vratima. Trčao je kroz dvorište, a onda pogledao niz uličicu. Mogao je da vidi samo oblak prašine koji je lebdeo u vazduhu.

Čuo je kako šerif ide za njim.

— Vi imate vraški brzu ruku, mister — rekao je Bedel.

Holidej se vratio u salun. Izašao

je iza šanka i sa police skinuo flašu brendija i uzeo čašu. Izvadio je zapušač i natočio.

Čuvar zakona je pošao za njim i stao ispred šanka.

— I meni molim čašu — rekao je žustro. Holidej mu natoči čutke, a onda Bedel uze sa vrata bisage i bacih ih na šank.

Kada je ugledao sadržinu zazviždao je kroz zube.

— Prokletstvo, ko bi pomislio! Toliko dolara na gomili nikada do sada još nisam video. Odakle bratiji toliki novac?

Kockar se gorko osmehnula,

— Odakle? Delimično iz banke u Rok Springsu, a ostatak pripada krčmaru.

— Grom i pakao! Ako je to tačno što kažete, morao bih u poteru za razbojnicima.

— Možete li nešto da dokažete? Može li mrtav krčmar da govori? Ne, ne, mister. Nemojte se truditi.

— Ali oni su mi pretili oružjem...

— Ali nisu pucali — dopuni Holidej. — Pucao sam ja.

— Šta će biti ako se ta dvojica vrate?

— Neće se vratiti.

Bedel vrati novac u bisage.

— Ako se više ne budu vratili, onda ste u pravu. Taj je novac ukraden. Pokazao je na bisage. Uzmite odavde vaših dve hiljade dolara.

— Ja ću svoj novac uzeti odande odakle treba da ga uzmem, zapravo, odande gde se sada nalazi.

— Hoćete time da kažete da ćete krenuti u poteru za dvojicom razbojnika? — upita Bedel iznenađeno.

Kockarevo lice postalo je tvrdo.

— Svakako.

Bedel zatvori bisage i ispitivački odmeri Holideja. Ko je ovaj čovek? razmišljao je lupajući glavu. Nikada do sada nije sreo nekog ko do te mere prezire smrt, ko je tako hladnokrvan. Taj čovek, stranac, rizikovao je život da bi razbojnicima oteo plen, a sada neće da uzme svoj deo novca, smatrajući da se baš njegove dve hiljade dolara nalaze u razbojnikovom džepu.

— Kako se vi, u stvari zovete? — pitao je Bedel oprezno.

— Holidej — uzvratila Džordžijanac.

— Holidej? — ponovi Bedel zamisljeno.

Kockar okrete glavu i pogleda čuvara zakona pravo u oči.

— Da, Džon Henri Holidej. Možda me bolje poznajete kao Doka Holideja.

Čuvar zakona nabra obrve, a onda se odjedanput seti da je o Doku Holideju slušao. Bilo je to pre nekoliko nedelja u Grifinu. Tamo se o kockaru i čuvenom strelcu pričalo. Da to mora da je taj čovek. Tako brz može da bude na Zapadu samo jedan jedini. On!

Bedel zari zube u usnu. Samo mu je to nedostajalo, pomisli. Setio se i ostalih priča koje je slušao o ovom Holideju. Gde god bi se pojavio taj čovek došlo bi do puškaranja.

Ono što je sada čuvar zakona mislio jasno mu se čitalo na licu.

Holidej je taj izraz dobro poznavao. Uvek kada su čuli ko je, postali bi odbojni. To se uostalom o Bedelu nije moglo tvrditi. Većina ljudi je prihvatila priče i primala ih kao istinite, većina ali ne baš svi.

Ovaj čovek je šerif u Mejsnu i mora da se brine o miru u svom gradu. Konačno za to ga plaćaju građani.

— Jeste li vi bili u Fort Grifinu?

— Da, bio sam u Grifinu — odgovori Džordžijanac preko volje.

Šerif je osećao odbojnost. Odmah je promenio temu.

— Šta da počnem sa ovim novcem mister, šta mislite?

Holidej pogleda napunjene bisage, a onda odgovori:

— Pišite u Rok Springs oni će

BOK HOLIDEJ

★
DOŠIO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

vas obavestiti koliko je novca ukradeno. Cenim da je ostatak pripadao krčmaru.

— Kažite mi, mister, kako to da ste uvereni da su Sančeza ova dvojica ubila.

— Pogledajte mrtvaca. Još uvek mu se na licu vidi užas, strah. Taj čovek je umro od straha. Udarila ga je kap. Samrtni strah mu je zastavio srce, to piše nedvosmisleno na njegovom licu.

Bedel se naže preko šanka.

— Šta mi to odmah niste rekli?

Džordžijanac sleže ramenima i na toči još jedan brendi. Pošto je ispio, objasnio je:

— Ni to ne bi mnogo koristilo, nemate dokaza. Nego, mister, kako se zove farmer kojeg su ova dvojica donela u grad?

— Klifton Towner.

— I njega nose na savesti. — On-
da je Holidej ispričao razgovor koji je prisluškivao sa brežuljka! — Jedan od dvojice razbojnika nosi šerife farmerov kolt zadenut za pojas — završio je priču.

— Što to sad tek govorite?

— Zbog toga što vam ni to ne bi baš mnogo pomoglo da ste znali. Jedini dokaz koji sada imate to je da su obojica pobjegli i da se, kako pretpostavljam, više neće vratiti. Ko toliki novac ostavi na cedilu taj ga sigurno nije zaradio na pošten način.

Bedel je trljao levom rukom zapuštenu bradu.

— U pravu ste, to je vraška stvar.

Holidej izađe iza šanka i bez reči se uputio uz stepenice po svoje

stvari. Kada se vratio, stao je pred šerifa i rekao kratko:

— Sada ću da odjašim.

Čuvar zakona klimnu glavom.

— Mnogo sreće!

*
* *

Dogodilo se tri milje ispred grada. Kaiš, koji je držao sedlo pukao je, a Dok Holidej je pao s konja. Nije se povredio, odmah je skočio na noge i otresao prašinu s odela.

— Prokletstvo, na ovu pomisao sam i ja mogao da dođem — promrsio je kroz zube pregledajući kajiš. Nije mu preostalo ništa drugo nego da provizorno ušije presečeno mesto.

Svaki jahač na Zapadu imao je pribor za šivenje u svojim bisagama. Bile su to sitnice, koje su bile neophodne kada se jaši prerijom.

Poveo je svog ždrepcu za uzde u senku džinovskih kaktusa.

Predeo istočno od grada bio je ravan. Jedina promena u ovom pustom, prašnjavom predelu bili su kaktusi koji su okružavali put gusto zbijeni. Upravo iza takvih grupa kaktusa vrebali su razbojnici. Tu su se zaustavili kako bi Banton mogao da previje ranu. Metak mu je probio kost. Tiho je jaukao dok ga je Jensen previjao.

Videli su da se Džordžijanac približava, primetili su ga sa jedne milje rastojanja.

— Šta sad? — jeknu Banton.

Jensen pogleda između kaktusa prema drumu i zaključí:

— Ja ću ga ustreliti.

Banton je posmatrao svoju bolnu, vezanu ruku.

— Na tvom mestu ne bih to pokušavao.

Sukar Jensen navuče šešir na čelo i žmirmu, kako bi pri jakom suncu mogao bolje da vidi.

— Veliš da si mu presekao kajiš na sedlu?

— Ne shvatam — promrsi Banton. — Morao bi odavno da leži negde u prašini.

— Možda je primetio još u gradu šta si učinio pa je zakrpio kajiš.

— Ne verujem. Ne bi imao dovoljno vremena za to. Tek tada su videli da jahač pada s konja.

Banton poče, uprkos bolovima, zlurado da se smeje, videći kako Džordžijanac vodi konja u senku kaktusa.

— Šteta što taj lupež nije slomio glavu — gundao je gnevno.

— Koliko će mu vremena biti potrebno da okrpi kajiš? — pitao je Jensen.

— Koliko se ja u to razumem, bar pola sata.

— Onda imamo vremena pola sata da smislimo šta nam valja činiti.

— Ja predlažem da uhvatimo maglu! — rekao je Banton.

— A šta ako su naši dolari kod njega?

Pljačkaš banke odmahnu glavom:

— Ne, nema ih kod sebe. On nije te vrste.

To Jensenu nije išlo u glavu.

— Moraš mi pokazati čoveka koji tek tako ostavlja gomilu novca.

— On ne pripada toj vrsti — ponovi Hank Banton, uveren u ono što kaže. Onda ga najednom ispuni ču-

dna slutnja. — Znaš li ti zašto je on krenuo za nama u poteru? Hoće da se dočepa svoje dve hiljade dolara.

— Onda mora da je pravi idiot. Ako su kod njega naše bisage, onda može da se mirne duše odrekne dve hiljade.

— Nema kod sebe bisage. Velim ti; stavliam svoju glavu, život na kocku — uveravao je Banton; koji nije bio ni malo voljan da se sretne sa opasnim strancem. — Što se mene tiče, ti možeš da ostaneš, ja jašim dalje.

„To bi ti odgovaralo“, pomisli Jensen, koji je imao još samo dva-deset dolara u džepu. Sav ostali novac bio je u bisagama. Mora da se dočepa dve hiljade dolara koje se nalaze kod Bantona.

— U redu, saglasan sam, krenimo — pristao je. — No, moramo skrenuti nekoliko milja prema jugu, jer će on nastaviti drumom.

Vinuli su se u sedla. Čak da je Holidej i gledao u tom pravcu ništa ne bi mogao da primeti, ne bi mogao da vidi dvojicu razbojnika. Guste grupe kaktusa zaklanjale su mu vidik.

Tako je uspeo dvojici ubica da umaknu.

Baton Ruž je ležao na donjem toku reke Misisipija, najveće plovne reke Sjedinjenih Država. Ona je kontroljala svoju snažnu vodu dugih pet hiljada milja ovim krajem. Izvirala je gore kod jezera Itake. To je još bila mala i beznačajna, no kod Antonijevih vodopada postajala je to moćna, snažna reka.

Gradovi na obali Misisipija živeli

su od njene vode, vode svih vodopada kako su ih Indijanci zvali. Misisipi, Misuri, bila je žila kucavica istoka. Džinovska krda živela su od njenih voda, ljudi su lovili ribe kojih je bilo mnogo u njenom koritu.

Put reke Misisipi se kod Baton Ruža gotovo završavao. Posle toga veoma kratko ulivala se u zaliv Meksika. Baton Ruž je bio lep grad. Francuski doseljenici su mu udarili temelje.

Bila je noć kada su dva jahača na umornim konjima grabila glavnom ulicom. Ta ulica, zvala se bulevar Vašingtona. Oci ovog grada su glavnu ulicu popločali kamenjem iz Montane.

Razbojnici zaustaviše konje pred

SWAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

velikim salunom. Ova džinovska zgra da pripadala je čoveku po imenu Edgar Vajtmen. No, nije mu pripadao samo ovaj salon. Vajtmen je imao na obali reke, u ulici nedaleko od Misisipija, još dve krčme. Bio je jedan od najbogatijih ljudi u gradu.

Jahači umorno kliznuše iz sedla i vezaše konje za izglachu prečku.

— To nije za nas — reče Jensen misleći na pohabano prašnjavo odelo.

— Imamo novca, a meni je postelja preko potrebna — odvrati Banton, pokazujući zavijenu ruku.

Prevalili su ogroman put. Bili su u sedlima danonoćno, gotovo bez prekida. Banton je bio taj koji je stalno podsticao da idu dalje. Da li je možda slutio da mu je Holidej za petama? Slutio nije, ali je strahovao od toga. Rana na ruci još uvek ga je pekla. Ušli su u salun i odmah svi-ma pali u oči. Sedokosi kelner podozrivo ih odmeri kada su prišli šanku.

Hank Banton je uhvatio ovaj pogled.

— Dva dupla viskija! — breкнуo se na starog čoveka.

Kelner se zvao Kabot. Ovaj grubiton ga nije ni uplašio ni zbunio.

— Možete li da platite? — upitao je hladno.

Na to se Banton uhvati za džep i izvadi svežanj dolarskih novčanica. Bacio ih je na šank.

— Nadam se da će to biti dovoljno.

Kelner zadovoljno klimnu glavom i natoči dve čaše.

— Prevalili ste, dakle, dug put — pitao je tek nešto da pita; dodajući im čaše.

— To vas se ne tiče — breknuo se ubica mrzovoljno.

U salunu je postalo znatno mirnije i tiše odkad su razbojnici ušli. Mnogi pogledi bili su prikovani za njihove prašnjave, pohabane prilike. Gore u vrhu šanka stajao je Antonio Zamora, treći čovek koga je neshvatljiva sudbina dovela na put ove dvojice razbojnika.

I on je tek tog dana stigao u grad. Njegov put od Jume do Arizone, a zatim dovde do Baton Ruža bio je popločan razbojništvima. Poslednji poduhvat koji je izveo u Gensvilu i to sa uspehom, zamalo da mu ne dođe glave. Uspeo je poslednjim vozom da umakne. Što se novca tiče, ubistvo mu je donelo celih četrdeset dolara.

Zamora je bar po spoljašnosti izgledao daleko bolje od dvojice razbojnika. Nosio je svetlosivo odelo, košulja mu je bila bela, a kravata boje smaragda. No, to je bilo samo spolja, inače po svemu je ličio na Bantona i Jensena kao jaje jajetu. Posao kojim se bavio kao da mu je bio ispisan na licu.

Zamora se odvoji od šanka i priđe dvojici razbojnika. Dao je kelneru znak.

— Dodajte mi jedan viski!

Jensen se okrete i odmeri Zamoru od glave do pete. Najzad mu se pogled prikova za blede razbojnikovo lice. Široko se osmehnuo.

Meksikanac je uzvratio osmehom.

Našli su se, ne govoreći ništa, gotovo bez reči.

Nekoliko minuta kasnije sedela su

sva trojica za jednim stolom. Zamora ih je pozvao na čašu viskija.

— Imate li u planu nešto posebno ovde u gradu? — pitao je pošto su popili nekoliko čaša.

— Ništa naročito — uzvрати Jensen.

— Možda bismo mogli da izvedemo neki poduhvat, neki posao zajedno? — pitao je Zamora oprezno.

Baton ga podozrivo pogleda.

— A kakav bi to posao mogao biti?

Zamora se osmehnu.

— To još moramo da smislimo.

Potrajalo je nešto vremena dok su shvatili o čemu se radi, a onda su sva trojica prasnula u smeh.

— Razumem! — kikotao se Jensen. — O tome bismo mogli da razgovaramo. Nešto ćemo već smisliti; bilo ko od nas.

Ideje im nikad nisu nedostajale kada se radilo o tome da drugim ljudima uzmu novac iz džepa.

Sukar Jensen je bio prvi koji se nečeg setio. Predložio je odmah ovoj dvojici:

— Nešto mi je sinulo — počeo je, a onda pitao Zamoru: — kad ste došli?

— Danas sam tek stigao, ali sam pre nekoliko godina jednom bio ovde — odgovorio je Meksikanac.

— Ako želimo da učinimo ono što ja smeram, ne bismo smeli suviše često da se pojavljujemo zajedno — opomenuo ih je Jensen. — Dakle slušajte! — Onda je ispričao plan koji je upravo skovao u glavi. — Ne trebam ni da vas pitam znate li da igrate poker. Možemo da napravimo posao utroje.

Radilo se o jednom prepredenom, dobro smišljenom sistemu, koji je Jensen izložio dvojici svojih kompanjona. Pošto je završio priču, Zamorra primeti:

— Samo da sve ide dobro braćo.

— Dobro će ići, ne brinite — uveravao ga je Jensen samouvereno. — To sam smislio već odavno, ali do sada nisam naišao na dvojicu pravih partnera.

*
* *

Bilo je to dole na velikoj reci. Sunce, koje je upravo zalazilo, boji lo je crvenkastom bojom talase.

„Keč salun” i „Dancing palas” tako je pisalo na ulazu lokala. Bila je to duga drvena kuća. Table i nije moralo biti, jer je galama, koja je dopirala iz lokala do obale reke nesumnjivo pokazivala o čemu se unutra radi, kakav posao cveta u ovoj kući.

„Keč salun” pripadao je takođe Edgaru Vajtmenu. Zadržao je samo ime nekadašnjeg vlasnika.

Krčma je bila dupke puna. Gusti oblaci dima lebdeli su nad glavama gostiju. Čuo se žagor, kikut, a i buka muzičkog automata koji je bio raštimovan. Za nekoliko stolova sedele su upadljivo našminkane žene, koje su odavno prevale proleće svog života. Neke su već bile pripite, pa su se kikotale i grohotom smejele na grube muške šale.

U bočnoj prostoriji, koja je bila odvojena od glavnog lokala staklenim vratima, igrao se poker. Svi stolovi su bili zauzeti. U ovoj prostoriji atmosfera je bila prilično napeta.

Za stolom u uglu sedila su tri razbojnika i upravo čerupala masnog petla. Taj petao zvao se Džek Kater i bio vlasnik najveće prodavnice u ulici Vašington.

Kater je mogao imati oko šezdeset godina. Njegovo debelo lice bilo je pokriveno graškama znoja. Već je izgubio dve stotine dolara, sumu koja inače nije za njega predstavljala naročiti trošak. Uprkos tome nije imao volje da nastavi igru.

— Odvojio sam, gospodo, za igru koliko sam nameravao i to je sada izgubljeno.

Uzeo je nekoliko dolarskih novčanica, koje su ležale pred njim i onda izvukao novčanik iz kaputa.

To nije smeo da učini. Taj novčanik bio je načinjen od svetle goveđe kože i pun dolarskih novčanica. Bila je čista slučajnost da te večeri ima toliki novac kod sebe. Bio je naime u banci i uzeo dolare kako bi sledećeg jutra kada, dođe liferant iz Nju Orleansa, mogao da mu plati robu.

Tri razbojnika se međusobno značajno pogledaše čim su videli toliki novac.

— Ni nama se više ne igra — rekao je Sukar Jensen ljubazno smešeći se. — No ne treba vi da snosite svu štetu — rekao je. — Možemo posle ovoga zajedno da popijemo po koju čašicu. Možda ćemo naći i koju zgodnu devojkicu da nam pravi društvo. He?

Kater pređe jezikom preko debelih usana. Iz čiste škrtosti ostao je neoženjen. Uprkos tome, debeli trgovac bio je naročito slab prema lepšem polu. Zato je bio oduševljen

predlogom da izgubljene dolare potroši sa ovom trojicom i da se lepo zabave ove noći.

— To je prava reč! — uzviknuo je oduševljeno. — Vi ste partneri po mom ukusu.

Zar nije video prezriva, podrugljiva lica? Zar je mogao da bude prevaren samo zbog toga što su tri razbojnika nosila elegantna, skupa odeća? Trebalo je da na njihovim licima pročita šta su i ko su. Na žalost, nije.

Ustali su od kockarskog stola i prešli u lokal. Zapahnuo ih je žamor i muzika iz automata.

Kelner im odmah pripremi sto. Učini je to na prilično grub način. Jednostavno je oterao trojicu pijanaca i izbacio ih iz lokala.

Razbojnici i njihov novi poznanik Kater sedošće zadovoljno za sto.

— Kelner me poznaje — rekao je Kater ponosno.

Jensen poruči flašu viskija. Odmah zatim za sto je prišla devojka. Bila je jako našminkana, imala je ticijan crvenu boju kose i oči intenzivno zelene boje. Na neki način razlikovala se od ostalih žena u lokalu. Bila je veoma mlada i uprkos debelom sloju šminke videlo se da je lepa.

Devojka se zvala Laura Higgins. Kakva grozna sudbina dovela je mladu ženu baš u ovaj grad i za ovaj sto? Kater više nije imao oči za svoju trojicu novih partnera kada je žena sela za njihov sto.

— Šta smem da vam ponudim? — upitao je.

— Imamo viski — umešao se Banton.

Kater se razmetao kao paun.

— Ali, ali, moj dragi, jednoj dami ne možemo tek tako ponuditi viski. Poručiću šampanjac.

— To ćemo mi urediti — prekide ga Jensen i značajno pogleda svoje partnere. Zamora se cerio.

— Naravno da ćemo to urediti. Znamo mi šta pripada dami!

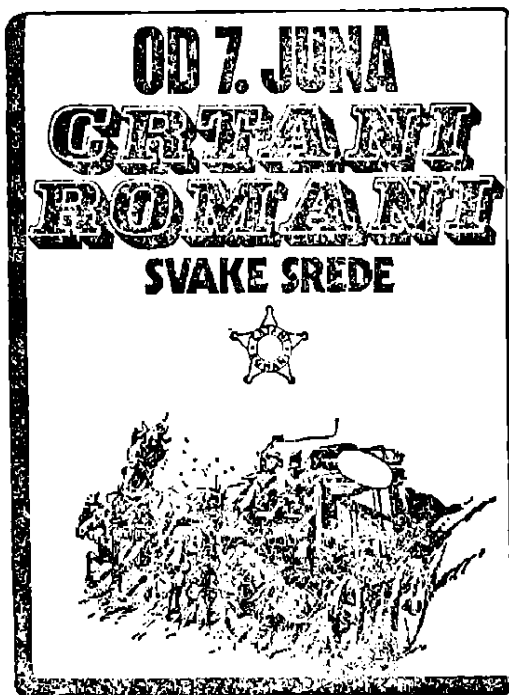
Pri tom zateže kravatu na koju nije bio navikao.

Hank Banton je upravo zaboravio šta smeraju. Video je samo ženu.

— I ja sam za šampanjac — rekao je osmehujući se.

Laura Higgins se smešila. Do tada nije izgovorila ni reč. Krčmar je poslao za ovaj sto. Ostarila je u poslednje vreme prilično brzo za svoje godine. Nije mogla da zaboravi dane Topeke i Abilena!

Tamo je njen otac, varalica i ubi-

ca, ubijen metkom. Bio je to metak iz revolvera Doka Holideja. Džordžijanac je pucao u nužnoj odbrani.

Mlada žena to nije mogla da porekne.

Kada bi se u njeno lice bolje zagledalo, videlo bi se da pravu lepotu nešto već načinje, da počinje da propada. Naravno, tome je bio mnogo manje razlog život u zadimljenim salunima. Daleko više je njenu lepotu nagrizala mržnja koju je nosila u svom biću.

To međutim nisu videli ljudi za čijim je stolom sedela. Za njih je ona bila vraški lepa i poželjna.

— Rado pijem šampanjac — rekla je Laura Higinis i pogledala svu trojicu zavodnički.

Skupo piće je naručeno, a onda se pilo. Razbojci su se držali po strani povučeno, ali to Kateru nije palo u oči. Imao je oči samo za lepu devojkicu. Posle druge flaše trljao je ruke i rekao uz najljubazniji osmeh:

— Kako bi bilo da odemo kod mene? Imam još nekoliko flaša kod kuće, koje nisu ni malo gore od ovih. Imam prvoklasan šampanjac.

Bolji predlog, što se razbojnika tiče, nije mogao postojati.

— Baš dobra ideja — primeti Zamora i odmeri kratko devojkicu.

— Možemo da svratimo na trenutak — rekao je Sukar Jensen prihvatajući. On je bio jedini koji je još mislio na posao.

— Ja sada ne mogu da krenem — objašnjavala je Laura izmičući se.

— Ama, pustite to, ja ću razgovarati sa Vajtmenom! — hvalio se Kater i ustao od stolice. Međutim, krč-

mar je već bio otišao u drugi lokal da vidi šta se tamo dešava.

Nemajući kud, Kater se vrati za sto.

— Nije više ovde — rekao je Lauri. — Ipak možete da skoknete s nama na pola sata.

— Pa, u redu, ali samo na pola sata — uzvratila je ne preterano oduševljeno i ustala sa stolice.

Katerova kuća je bila lepo uređena i u velikoj dnevnoj sobi je bilo veoma udobno.

Laura Higinis nije bila oduševljena što su je naterali da pođe, no pošto je ispila još dve čaše osećala se znatno bolje. Pritisak, koji ju je mučio posle užasne smrti oca na čas nestade, pa je odlučila da ubuduće češće čašicom odagna teret i bol.

Nisu proveli ni punih petnaest minuta kod Katera, kada je osetila kako je džinovski Jensen, lica unakaženog ožiljcima, hvata za nogu ispod stola.

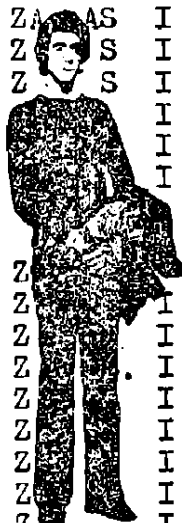
Zgrozila se. Kada je pogled stigao do njegovog lica smrtno se uplašila.

U njenom životu nije bilo još muškarka. Nikada čoveka koga bi volela. Niko naravno ne bi mogao u to da poveruje. Čak i sada da je neko rekao devojkici da će voleti upravo čoveka, koji joj je ustrelio oca, najverovatnije bi kriknula histerično i gnevno. No, tako je i bilo.

Potpuno nesvesno, još onda u Abileni, divila mu se kada se pojavio elegantan, visok, markantnog lica, ledenih očiju i otmenog držanja.

No, uveravala je sebe da ga mora mrzeti, jer je ispalio smrtonosni metak na njenog oca Higinisa, varalicu koji je upravo nameravao da ubije

**ZABAVNE
ROMANE
POPULARNE**

Holideja zbog toga što je ovaj sasvim opravdano izjavio da Higinis varira. Prozreo je njegovu prijavu igru.

Odavno se već u dušu lepe zelenooke i ridžokose Irkinje urezao lik lekara i odatle nije mogla da ga izbaci. Uvek kada bi srela nekog čoveka koji joj se udvarao, upoređivala ga je nesvesno sa Dokom Holidejem.

Tako je bilo sada sa Sukarom Jensenom. Kakva razlika, kakvo surovo, podmuklo lice ima ovaj čovek! U njegovim sivim očima videla se pohlepa.

Kada je izmakla koleno, kliznula je dalje niz sofu. Na žalost, formalno je naletela na starog Katera. Ovaj se odmah okrete, pogrešno shvativši ovo približavanje. Njegova zdepasta vlažna ruka dodirivala je njeno koleno.

Laura ustade i napusti sobu. Naletela je na Zamoru, koji je iz hodnika posmatrao kroz poluotvorena vrata i upravo hteo da je povuče u naručje. Odgurnula ga je i potrčala, ali su kućna vrata bila zaključana. Uhvatila se za bravu, a onda htela da krikne. Pred njom se stvorio Banton, koji je čekao kao u zasedi. Saterao je u drugi kraj hodnika i pritisnuo svoje vrelo znojano lice na njeno.

Laura se branila, gurajući ga levim laktom u stomak, a onda potrčala nazad u dnevnu sobu, gde je dokopao zločinac iz Nevade. Jensen nije mnogo okolišao. Gurnuo ju je tako da je pala, a onda je odvuкао u prvu sobu.

Bila je to Katerova spavaća soba, otmenno uređena, sa baldahinom.

Razbojnik je odvuкао devojkicu na

poslednju i obasuo njeno napoderisano ležalište divljim poljupcima.

Te sada je ošamućena otvorila oči. Sada je lampa bacila svetlost iz hodnika u spavaću sobu, ugledala je nad sobom surovo lice i užaren pogled. Instinktivno je skupila kolena. Jensen se trgao, jer ga je povredila.

Na to se Banton pojavio na vratima.

— U pomoć! — jecala je Laura pritisnuta teškim telom razbojnika.

Banton se ustremi na postelju, povuče svog partnera, a onda se baci na ženu.

— Pusti je! — ječao je gorostas.

Banton je već potegao nož.

— Obojica ćemo je imati, Jensen, ali jedan posle drugog. Ja sam prvi.

— Ne, ja sam! — negodovao je Jensen i potegao takode nož.

Na to se pojavio Zamora. Otvario je širom vrata, tako da je soba sada bila dobro osvetljena.

— Hej, pa to je veličanstveno. Šta se ovde zbiva? Nadam se da i ja mogu da se uključim u igru. Logično je naravno da ću ja biti prvi. I on je izvukao svoj dugi meksički nož iz pojasa. Ja sam, uostalom, samo zbog ove žene ovamo došao.

Jensen se uspravi u svoj svojoj visini, uhvati ženu za ruku i povuče je za sobom.

— Ona pripada meni!

Iza Zamore se pojavio debeljuškasti vlasnik kuće teturajući.

— Gospođica Higinis, slatka moja, gde... Prekinuo je u pola rečenice videvši ovu surovu scenu.

Zamora ga bez oklevanja dokopa i baci na postelju.

Kada je hteo da ustane, Banton mu svom snagom zari nož u leđa. No kada je video da Jensen hoće da odvuče ženu sobom, krenuo je tiho za njima. Otimali su se, a onda na vratima Zamora bez milosti udari devojkicu drškom revolvera po potiljku.

Ona se zanese i s treskom pade na pod.

Tri razbojnika su stajala ćutke nad njom i gledala se. Odjednom Zamora počne da se kikoće.

Jensen se smeškao, a onda prihvatio smeh.

Banton je još uvek stajao na vratima i posmatrao telo žene zverski onesvešćene. Pogledao je i jednog i drugog kompanjona, a onda i sam prsnuo u smeh.

*
* *

Nije protekao ni pun sat a tri razbojnika su ponovo stajala za šankom u „Keč” salunu. Nikome gotovo i nije palo u oči da su napuštali lokal.

Laura Higgins se nije vratila s njima. Našli su je sledećeg jutra. Ležala je ispred radnog stola u Katerovoj dnevnoj sobi bez svesti. Nekoliko praznih flaša šampanjca nalezilo se na malom stočiću.

Sali, stara Crnkinja koja je održavala Katerovu kuću, prva je ušla u sobu. Videla je samo devojkicu, ne usuđujući se da je dodirne. Vrišteći je otrčala na ulicu.

Nekoliko minuta kasnije maršal

O'Brajen je stajao u kući bogatog trgovca. Kiknuo je kraj devojkice i odmah primetio da nije mrtva.

— Donesite mi viski — naredio je Crnkinji koja je stajala iza nje — ga kršeći ruke.

Sali je odmah otrčala u kuhinju i vratila se noseći čašu.

O'Brajen je površno pregledao Lauru. Imala je čvorugu i ranu na potiljku. Ništa drugo nije mogao da utvrdi. Međutim, lekar je kasnije zaključio da je imala jači potres mozga i da će potrajati prilično vremena pre nego što će se osvestiti.

Nije pomogao ni viski koji je O'Brajen na silu sipao ženi u usta. Ostala je bez svesti.

Maršal ustade odmahujući glavom. Bio je već prilično star čovek prosede kose.

— Prokletstvo! — Šta se ovde moglo dogoditi? — pitao je više samog sebe nego Crnkinju. — Kako je ova žena uopšte dospela u kuću?

— Otkud bih ja to mogla znati? Htela sam da kažem gazdi da može da doručkuje. On inače uvek ustaje veoma rano.

Crnkinja i maršal zajedno su potražili trgovca i našli ga.

Džek Kater je ležao u svojoj spavaćoj sobi. U leđima je imao nož.

— On je mrtav — zaključio maršal muklo.

Da, bio je mrtav!

Bio je mrtav, kao uostalom i stari bankar iz Rok Springsa, mrtav kao krčmar Sančez, mrtav kao Vild Goner i ostali ljudi koje su ove zveri u ljudskom obličju ubile.

DOCK HOLIDEJ

★
DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

SVAKOG
TU
MESECU

Sumnja je pala na Lauru Higin. Samo, ona nije bila u stanju da bude saslušana. Odneli su je u kuću lekara.

•
•

Ujutro, nakon što je stari Kater ubijen, tri razbojnika su sedela u hotelskoj sobi i naručili flašu viskija.

Kelner im je doneo u sobu.

Sukar Jensen je upravo menjao zavoj na Bantonovoj ruci.

Zamora je sedeo za stolom i okrećao čašu u rukama.

Jensen ga pogleda.

— Znaš li sigurno da je žena mrtva?

— Koliko puta treba to da ponovim? — tvrdio je Zamora s dosadom. — Gde ja udarim tu travu ne raste. To uvek činim temeljno.

— Nadaјmo se — zaključio je Jensen i nastavi da previja Bantonu ruku. — Bilo bi za nas veoma opasno da dođe k svesti.

— Neće se osvestiti — tvrdio je Meksikanac hladno i nastavio: — Uopšte ne znam šta hoćete. Čak kada bi i tako bilo, to za nas uopšte nema značaja. Nas smo trojica, a ona je obična kafanska zabavljačica.

— Znači, nama će verovati? — upita Banton.

Zamora ustade i priđe prozoru.

— Sada konačno prestanite s tim. Sve smo se dogovorili. Otišli smo s Katerom u njegov stan i kada smo primetili da želi ostati s devojkom nasamo, povukli smo se.

Dva sata kasnije, kada je ceo grad saznao šta se dogodilo, tri razbojnika su bila dovoljno drska da se upute u maršalsku kancelariju.

Stari čuvar zakona O'Brajen ispitivački ih je odmerio.

— Šta je? — upitao je kratko.

— Saznali smo da je Džek Kater ubijen — počeo je Zamora.

— I? — pitao je O'Brajen dalje.

— Mi smo juče bili s njim — postavio je Meksikanac ne menjajući izraz lica. — Čak smo bili u njegovoj kući. On nas je pozvao.

O'Brajen ustade od pisaćeg stola i priđe bliže.

— To je zanimljivo — rekao je podbočivši se. — I sada ste došli da mi objasnite...

— Da, došli smo da vam nešto objasnimo — prekide ga Jensen razdražen. — No možda je bolje da vi prepustite nama to objašnjenje.

O'Brajen se naslonio na pisaći sto i posmatrao surovo razbojničko lice.

— Onda objasnite — prihvatio je, ali s odbojnošću koja ovoj trojici ljudi nije promakla.

Kada su četvrt sata kasnije napustili kancelariju maršal iz Baton Ruža nije mogao da se otme osećanju da je možda bilo bolje da je ovu trojicu stavio iza rešetaka. No, to nije mogao, jer nije imao nikakvih dokaza, kao što uostalom to nije mogao da učini ni šerif iz Fort Mejsna.

Zadovoljno se smeškajući, tri zločinca su krenula glavnom ulicom.

*
* *

Gerd Bin se zvao čovek. On je trebalo da bude sledeća žrtva razbojničkog trija. Kuća mu se nalazila na kraju grada, a vrt se prostirao sve do obale Misisipija. Bio je to divan vrt, pun cveća. Bin je istesao klupu i stavio je ispod jednog grma jasmina blizu same obale. Voleo je da u blage večeri tu sedi, posmatra reku i puši na lulu.

Međutim, voleo je još nešto, što ga je gotovo odvelo u propast. Strasno je voleo da igra poker.

Toga dana nije sedeo ispod žbuna jasmina, nego u Vajtmenovom salunu za kockarskim stolom. Našao je tri partnera, koji su mu se dopali.

Zamoru, Jensena i Bantona.

Ova trojica su imala hrabrosti da igraju u visoke uloge. To je baš Binu odgovaralo. Posle prvih deljenja već je zaradio nekoliko desetina dolara i zadovoljno se smeškao.

— Hoćemo li da nastavimo? — pitao je svoje partnere.

— Pa, mislim da hoćemo — odgovorio je Zamora tobož neodlučno. — Vi izgleda da danas imate srećan dan, mister.

— Da, kada se ima srećan dan ne treba prestati sa igrom — objasnio je Bin zadovoljno.

No, list se okrenuo.

Igrali su sve dok Binu nije ostao ni probušen cent u džepu. Pri poslednjem delanju malog čoveka je rosio hladan znoj. Krupne graške izbili su mu po čelu. Međutim, on je bio fanatik i nije umeo da otpri gubitak.

— Potpisaću vam priznanicu — rekao je. — Nemam gotovog novca kod sebe, ali budite sigurni da ćete

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

svoj novac dobiti, imam ga u banci. Bin je napisao priznanicu na pet stotina dolara i doturic ga Zamori.

— Vi najbolje znate, mister, da li je ovaj papir pokriven — rekao je Zamora kao usput. Banke, na žalost nisu otvorene da proverimo.

Meksikanac je pokušavao da popravi stvar.

— Zašto od toga praviom pitanje? Ionako će posle nekoliko deljenja mister imati svoj novac natrag. Dvojica suigrača podmuklog Meksikanca zadovoljno su se smeškala u sebi.

Igra je nastavljena.

Uz ovu priznanicu uskoro je stigla i druga i tako se nastavilo sve dok sunce nije izašlo na istoku i bacilo prve zrake kroz zamućena okna saluna.

Samo su njih četvorica još sedela za zelenim stolom. Kelner za barom je zaspao.

Bin je sedeo zavaljen u stolicu krečnobelog lica. Bacio je karte na sto.

— Ne mogu dalje, nemam više ni centa gotovog novca ni u kući ni u banci. Sve sam vam prepisao.

Tri lupeža su pokušala da im izraz lica bude pun saučešća, no teško to im je uspevalo.

— Vi danas vraški niste imali sreće, mister — rekao je Zamora ljubazno. No, mi smo uvek spremni da vam damo revanš ako to želite.

Bin je grozničavo posmatrao svoje drhtave ruke. Glava ga je bolela. Bio je očajan, jer je te noći prokockao sve što je posedovao, a za ono što je posedovao radio je čitav

ljudski vek i to teško i naporno. Sada više nije bio u stanju da radi, niko ga ni ne bi primio na posao. Bio je prestar. Umorno je ustao od stola.

— Za mene nema revanša, gospodo. Ja sam gotov.

Mali, mršavi čovek se uputi prema vratima. Leđa su mu bila povijena, a ramena oborena. Tako su obično išli ljudi kojima je i poslednja nada ugasla.

Kada su se vrata za starim zatvorila, tri lupeža prsnuše u smeh.

— To se zove lov! — uzviknu Banton.

— Tvoje ideje su odlične — smejao se Zamora, govoreći Jensenu. — Ako se ne varam, zahvaljujući njima obogat ćemo se.

— Ne bismo smeli previše da se zadržavamo u jednom gradu.

— To nam i nije potrebno. Na Zapadu ima mnogo gradova — zaključujući zadovoljno Meksikanac.

Jensen je složio zarađeni novac i stavio uz njega naloge za banku.

— Da li ćemo dobiti novac u banci? — pitao je Banton podozrivo.

Dobili su novac!

Gerd Bin je uvek bio pošten čovek. Nije ni došao na pomisao da je pao u ruke bandi varalica i da su ga opljačkali.

Kada se ujutro otvorila banka, naplatio je sav novac i doneo ga u hotel u kojem su razbojnici stanovali. Doneo ga je, jer je po uverenju poštenog čoveka smatrao da to više i nije njegov novac, pošto ga je u toku noći izgubio.

— Nije bilo tako hitno, mister Bin — primetio je Jensen, ali se

zadovoljstvo čitalo na njegovom surovom licu.

— Ono što treba da bude učinjeno, treba odmah učiniti! — rekao je Bin promuklo i izašao.

Ono što treba učiniti, neka bude odmah učinjeno!

Te njegove reči, koje je izgovorio razbojnicima, predajući im novac nisu mu izlazile iz glave dok se vraćao kući.

— Moram to da učinim — mrm-ljao je sebi u bradu, stojeći ispred ormara. Otvorio je vrata, a onda i jednu fijoku.

— Nema mi druge — nastavio je monolog i izvukao stari revolver duge cevi.

Bin ga stavi u unutrašnji džep kaputa i napusti kuću kroz dvorišna vrata. Dole na obali reke još jednom je seo na klupu ispod grma jasmina.

Voda se kotrljala prema jugu u susret Meksičkom zalivu.

Bin ustade s klupe.

— Ne, ne ovde. Bili su to divni sati koje sam ovde preživljavao. Ne bih hteo da ih pokvarim najgorim i najtežim trenucima koji mi predstoje.

Krenuo je duž obale uzvodno. Hodao je sve dok mu kuće nisu nestale s vidika.

Tek onda je seo na obalu, držeći u desnoj ruci stari revolver. Bio je otkočen.

*
* *

Dok Holidej je sledio tragove razbojnika bez žurbe i bez muke.

Nije mu to palo teško, jer su dva zločinca svuda padala u oči. Naravno, čito je bio upadljiv jahač sa vezanom rukom. Njega su se mnogi ljudi setili, kada se Holidej raspitivao. Džordžijanac je stigao do Misissipija tačno onog jutra kada su tri razbojnika opijačkan novac prebrojale i podelila ga.

Holidej je jahao prema gradu, držeći se hlada ispod velikog drveća koje je raslo uz obalu. Poznavao je Baton Ruž, glavni grad Luizijane još od ranije. Prema tome, znao je da treba da prevale još samo nekoliko milja.

Ugledao je čoveka na obali. U prvom trenutku mu se ništa nije učinilo neobičnim. Konačno, svako može da sedi gde mu se sviđa. Ipak, Holidej je za trenutak zaustavio konja iza jednog žbuna i posmatrao. Nešto mu se učinilo ipak neobičnim. Stari nije imao ni konja, ni šešir na glavi, iako je sunce pržilo.

Čovek na obali reke bio je nesrećni Bin. Očajnik, spreman da okonča život. Podigao je revolver i naslonio cev na čelo.

— Ono što treba da bude učinjeno, neka bude učinjeno odmah — rekao je muklo i upravo hteo da zgrči kažiprst i povuče obarač.

Prodoran pucanj razbi tišinu sunčanog jutra.

Starom čoveku revolver bi izbijen iz ruke. Leteo je kroz vazduh i s pljuskom pao u vodu.

Gerd Bin nije znao šta se dogodilo. Mislio je da upravo umire. Izgubio je svest i klonuo.

Kada se ponovo osvestio, čuo je nečiji glas:

— Nadam se da vas nisam povredio.

Bin otvori oči i ugleda ozbiljno, lepo muško lice.

— Ko ste vi?

— Čovek koji vas je verovatno sprečio da počinite ludost.

Stari čovek se uspravi i obrisa hladan znoj sa čela.

— Nije trebalo da to činite, mister. Dovoljno mi je teško palo da se odlučim na ovakav korak, a sad kroz sve to moram još jednom proći.

Holidej priđe konju i izvadi flašu viskija iz bisaga. Pružio je Binu.

— Popijte prvo gutljaj!

Starac poslušno popi, a onda malo bolje pogleda stranca.

izbor najboljih stripova
ZA DECU I ODRASLE

STRIPOTERA
PANORAMA

SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA

TALIČNI TOM
UMPAH PAPA
SPIRU

Džordžijanac je stajao leđima naslonjen na drvo i upravo stavljao u magacin revolvera metak.

Nekadašnji krmaloš duboko udahnu vazduh u pluća i upita:

— Kako ste došli baš ovamo i to u ovom trenutku?

— Slučajno — uzvрати Holidej.

Starac klimnu glavom.

— Dakle, bio je to slučaj. U redu, oteći ste mi smrt. Možda zbog toga i imate pravo da saznate razlog zbog kojeg sam hteo da sebi oduzmem život.

Bin ispriča strancu sve šta mu se dogodilo prethodne noći. U njegovom glasu nije bilo ni prizvuka optužbe na račun partnera sa kojima je igrao. Nije rekao ni jednu ružnu reč o ljudima, koji su bili krivi za njegovu propast.

— Kako izgledaju ta tri džentlmena? — raspitivao se Holidej, pošto je starac završio priču.

— Da, kako su izgledali? — pognovi Bin zamišljeno i prođe rukom kroz sedu kosu. — Da budem iskren, ne mogu tačno da se setim. Jedan od njih je imao zavoj na ruci.

— Je li mršav?

— Da, mršav je i ako ne grešim, lice mu je bilo kao, kako da se izrazim...

— Kao u ptice grabljivice — završi Holidej rečenicu.

Stari podiže iznenađeno glavu.

— Nisam to hteo da kažem, mister.

Onda, posle kratke pauze upita:

— Odakle vi to znate?

Holidej se tiho smejao. Nije odgovorio na pitanje, nego je nastavio.

— Onaj drugi ima grubo, široko lice.

Bin skoči na noge.

— Da, ali...

Džordžijanac se odvoji od drveta i priđe bliže starcu.

— Sada me dobro slušajte, stari čoveče! Zbog takvih ljudi ne treba se ubijati. Znam taj šljam. Ti momci imaju više na savesti nego što bi dvanaest vešala moglo da podnesu.

Gerd Bin je gotovo zaboravio na smrt. Zbunjeno je pitao:

— Vi dakle mislite da sam bio prevaren?

— Ne da mislim, nego znam. Čudi me samo da to vama nije palo u oči.

Bledo starčevo lice porumeni. Oči su mu zasvetlucale. Bio je to tračak nade.

— Otići ću kod te trojice i sve im sasuti u lice.

Holidej odmahnu glavom.

— Bolje da se toga okanite, mister.

Onda je prišao konju i vinuo se u sedlo.

— Ako hoćete da prihvatite moj savet, onda se sada vratite kući i neko vreme nemojte izlaziti na ulicu, niti se pojavljivati bilo gde. Nemojte izlaziti sve dok vam ja ne budem rekao. To je mnogo zdravije za vas.

— A moj novac? — mucao je stari. — Ne mogu bez ušteđevine da živim, nema ništa više.

— To prepustite meni, mister. Ja još imam da sredim neke račune sa tim momcima. Nešto dolara više ili manje, ne menja stvar.

Ne rekavši ni reč dalje, kockar obode konja i odjaha.

*
**

Lice mu je bilo izobličeno od straha, a nisko izbačeno čelo orošeno znojem. Sitne tamne oči ptice grabljivice bile su razrogačene kada je uleteo u sobu.

— On je u gradu! — rekao je zadihano.

Sukar Jensen pogleda Hanka Bantona kao da pred sobom ima ludaka. Uplašeni razbojnik priđe prozoru.

— Hodite ovamo! Možete i sami videti.

Jensen priđe prozoru i pogleda dole.

— Prokletstvo, pa to nije moguće! Jahali smo kao podivljali. Kako li je samo našao naše tragove?

— On je vuk! — reče Banton.

I Zamora je prišao prozoru.

— O čemu vi uopšte govorite?

Jensen pokaza na jahača koji je upravo skidao sedlo s konja.

— Ko je taj? — pitao je Meksikanac.

— Kad bismo znali! — prosikta Jensen. — Gonio je Bantona! Puškarali smo se s njim u Mejsnu.

— I sad je vama za petama?

— Izgleda da je tako. Voleo bih baš da znam kako mu je to uspelo.

Hank Banton udari pesnicom o okvir prozora.

— To je sad potpuno svejedno! Jedno je činjenica: da je sada dole i da upravo ulazi u salun, a mi smo ovde prikovani kao goveda.

Meksikanac se grohotom nasmeja,

a onda izvuče kolt iz futrole i nežno ga odmeri.

— Vi s ovim stvarčicama ne ume-te baš mnogo vešto da rukujete?

Jensen dođe do stola i natoči viski. Ljutito je ispio čašu u jednom dahu.

— Do nedavno sam mislio da veoma vešto rukujem revolverom, sve dok ovog momka nisam sreo.

Zamora je nastavio:

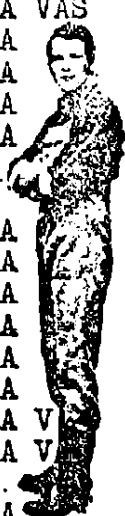
— Neće biti baš tako zlo. Ja, na primer, nikoga još nisam sreo ko je od mene brži.

Banton pređe zdravom rukom preko zavoja.

— Ja nikog nisam sreo izuzev jednog jedinog. To je onaj. Evo Jensena, neka potvrdi.

ZABAVNE ROMANE FORUM

— Nemojmo sada preklapati o tome. Šta da činimo, to je mnogo važnije!

— Da nestanemo odavde! — predloži Banton.

— Prokletstvo, ti stalno hoćeš da nestaješ, da bežiš! — razgnevio se Jensen. — Šta smo u Mejsnu imali od toga? Sav naš novac je otišao do đavola, a smem da se kladim da je to u njegovim bisagama.

— Idite dole i pitajte ga — predloži Zamora podrugljivo.

— Ne možemo tako dalje — primeti Banton. — Ja imam jak razlog da mu prosviram metak kroz rebra. Konačno, ranio me u ruku. No, on je opasan kao puma. Ili moramo nestati, ili ga likvidirati.

Iznenada neko zakuca na vrata. Sva trojica se nesvesno trgoše i pogledaše međusobno.

Zamora izvuče kolt.

— Hajde, momci, potežite oružje! Šta on može protiv tri revolvera?

Jensen klimnu glavom, izvuče oružje, otkoči ga i uperi cev na vrata.

Banton preko volje učini isto. Nije uopšte bio saglasan, ali je shvatio da mu drugog izbora nema.

— Slobodno! — doviknu Zamora.

Sva trojica su piljila u kvaku koja se lagano spuštala.

Čovek, koji je stajao na pragu, uzvikne uplašeno i podiže ruke. Bio je to sedokosi kelner Kabot.

— Šta to treba da znači? — pitao je drhteći i mucajući.

Zamora se kiselo osmehnula.

— Uđite unutra i zatvorite vrata.

Kabot oklevajući stupi u sobu i zatvori vrata za sobom, a onda ponovo podiže ruke.

— Spuštajte te šape, kelneru! — reče mu Meksikanac i vrati oružje u futrolu.

I ostala dvojica su sledila njegov primer.

Kabot je od straha još uvek bio bleđ.

— Ja vam ništa nisam učinio. Zašto mi pretite revolverom? — mucao je.

— To je bila samo jedna mala šala — tvrdio je Zamora. — Danas smo raspoređeni za šalu.

— Šta hoćete? — pitao je Jensen sedokosog Kabota.

— Hteo sam o nečemu da vas obavestim — rekao je Kabot još uvek drhtavim glasom.

— A to bi bilo?

— U salunu je jedan gost. Kaže da je vaš stari prijatelj. Dogovorio se s vama da ovde odigrate partiju pokera.

Banton i Jensen se zbunjeno zгледаše. Ko je taj stari prijatelj, znali su dobro.

— Prokletstvo, kakva neslana šala! — opsova Banton.

— Možete da idete — rekao je Zamora kelneru.

Stari se okrete i uputi ka vratima. Još jednom je zastao na pragu pitajući:

— Ah, da, rekao je još nešto! Dugujete mu revanš. Šta da mu prenesem!

— Neka mu bude — uzvрати Jensen i udari šakom o dršku koluta.

Kabot je video ovaj pokret i hitro šmagnuo u hodnik srećan što se našao napolju.

*

**

Džordžijanac je naručio doručak. Pošto ga je pojeo, popio je brendi.

— Ta gospoda oklevaju — rekao je bacivši pogled na sat.

Krčmar pogleda prema stepenicama, a onda reče Holideju tajanstvenim glasom:

— Sklanjajte prste s tih momaka, mister. Oslonite se na mene; ja se razumem u ljudska lica. Ta trojica su razbojnici.

— Znam — odgovori Holidej mirno.

Kabot iznenađeno podiže obrve.

— Šta, znate to? Ništa mi niste pominjali.

— Zar je to važno?

— Ali slušajte! — procedi krčmar. — Baš s tim ljudima hoćete da igrate poker?

— Da, baš sa njima.

Kabot podiže kecelju i obrisao znoj sa lica.

— To ni đavo ne može da odgoneta. U svakom slučaju, reći ću svom gazdi. Imam neko neprijatno predosećanje da će ovde doći do puškanja.

Nije morao da ide i traži debelog gazdu. Samo što je završio rečenicu, krila pomičnih vrata se razdvojiše i Vajtmen uđe u salun.

— Dobro jutro — rekao je ne naročito ljubazno i dodirnuo obod šešira. — Ima li šta novo, Kabot?

Kelner obiđe šank i priđe gazdi. Ispričao mu je šta se dogodilo.

Vlasnik odmahnu nestrpljivo rukom.

— Šta se to nas tiče? Ko plaća može da pije, ko hoće da igra poker neka ga igra. Ima li još nečeg novog?

Kelner uvuče glavu u ramena i zaključio šapatom:

— To bi bilo sve.

Vajtmen se okrete, prođe kroz salun i šmugnu u svoju kancelariju.

— Meni je baš svejedno — mrmljao je Kabot, kada je gazda zatvorio vrata za sobom. Onda je gnevno odmerio stranca.

— Vi pouzdano znate da će doći do puškanja. Prokletstvo, zar će opet biti kao što je nekad bilo?

— Ja pravo da vam kažem nemam pojma kako je ovde ranije bilo.

Kabot se ponovo povuče iza šanka. Natočio je viski i na dušak ga ispio. Mrmljao je sebi u bradu.

— Danas nose Džeka Katera na mesno groblje. Prošle noći je dobio nož u leđa. Možda ne bi bilo zgoreg da vidite sahranu.

Holidej sleže ramenima.

— Da, ja mislim da ću se bolje osećati na sahrani, nego na svadbi.

Kabot žmirnu i ispitivački odmeri stranca. Sada je tek primetio hladnoću koja je izbijala sa tog tvrdog lica. Oborio je pogled. Oči su mu ostale prikovane za dva niklovana kolta.

— Ko ste vi, u stvari? — picao je zbunjeno.

U krajevima očiju slavnog Džordžijanca zaigrao je jedva primetan osmeh.

— Vi to znate.

— Ja? — upita Kabot iznenađeno. — Otkud vam ta pomisao? Nikad vas nisam video. Otkud mogu znati ko ste vi?

— Pa ja sam vam rekao.

— Šta ste mi rekli? Razgovarali smo o onim momcima gore.

— To je dovoljno. Ja sam čovek koji hoće da igra s njima poker.

Kabot kiselo razvuče usta.

— Vi se vraški oštro šalite, mister.

— Nemojte se ljutiti, nego mi radije natočite još jedan brendi — predloži kockar uz ljubazan osmeh.

Kelner je natočio i ponovo nastavio da govori o Kateru.

— Bila je to stara derikoža, ali takav kraj nije zaslužio. Prokleta je neprijatna stvar imati nož u leđima. Navodno je to učinila žena.

Kockar pripali cigaretu.

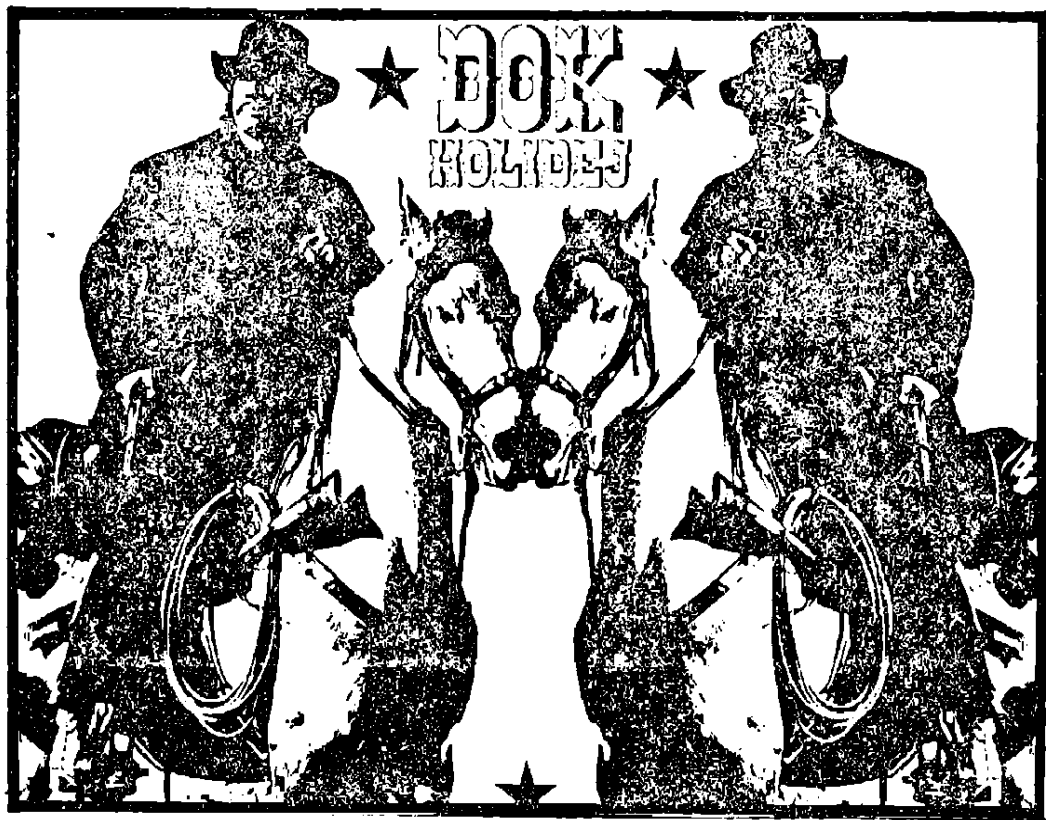
— Kada se to dogodilo?

— Prošle noći. Kater je igrao poker. kako sam čuo sa onom trojicom gore — pritom pokaza palcem prema stepenicama.

Džordžijanac lako zviznu kroz zube.

Prokletstvo! Ti razbojnici nisu baš birali žrtve. Važno je samo da se dokopaju novca. Zar ovde nema čuvara zakona koji može da im stane na put? Zar ova banda ubica da nastavi da čini zločine, ubija i pljačka nekažnjena? Čak, po svemu sudeći, onoj dvojici se pridružio još jedan?

No, šta ga se sve to tiče? Ruke su mu vezane, nema nikakvog prava da bilo šta čini. Može samo da pokuša da vrati svoj novac. Čemu

bi to pomoglo da sada ode kod gradskog maršala? Čovek sa zvezdom može sa ovom trojicom da izađe na kraj isto tako kao i šerif iz Fort Mejsna. Ništa drugo. Znači da bi i maršal u Baton Ružu sigurno bio nemoćan.

No, Holidej je uprkos svemu odlučio da ode do maršala da ga bar upozori.

— I kažete da je neka žena navodno ubila Katera?

Kabot neodređeno odmahnu rukom.

— Da, ona radi u jednom velikom salumu dole na reci. Raditi možda i nije pravi izraz. Ponekad dolazi i ovamo. Izgleda vrlo lepo. Lepa, mlada žena. Sam davo će je znati zbog

čega se bavi ovim poslom. Mislim da se zove Laura Diggins; Diggins ili Higgins.

Dok Holklej steže pesnice, ali mu je zato lice ostalo mirno i glatko.

— Gde je ona sada?

Kabot sleže ramenima.

— Neznam tačno. Jedni kažu da je mrtva, a drugi tvrde da je još živa.

— Nebesa! Pa ko je koga ubio? Malo pre rekoste da je žena ubila Katera?

Starac je postao nestrpljiv.

— Ali, mister, nisam bio prisutan. Nisam krunski svedok. Možda su se njih dvoje potukli, ona njega udarila nožem, a zaradila žestok udarac. Ko bi znao?

CRTANI ROMANI

BESTSELER

IZBOR NAJBOLJIH VESTERN STRIPOVA
svakog prvog u
mesecu

kod vašeg prodavca novina

Laura Higgins!

Mračni dani Abilene vratiše se Džordžijancu u sećanje. Mali salun, kockarski sto, čovek sa prevezom preko oka i onda ridokosa devojka lepog, skoro detinjeg lica.

Zar su im se putevi opet ukrstili? Džordžijanac izvuče sat iz džepa i pogleda. Bilo je skoro deset.

— Idite još jednom gore i recite onoj bratiji, ako uskoro ne budu sišli, doći ću ja po njih.

Kelnerovo lice bilo je namršteno.

— Moram li? Idite sami. Nemam baš volje da me napune usijanim olovom.

— Vama niko ništa neće učiniti, mister. Dobro će se čuvati da na vas pucaju.

— U redu, ali to je poslednji put.

Kelner je oklevao. Natočio je viski, otpio još jedan gutljaj, a onda krenuo uz stepenice mrmljajući:

— Vi mora da ste siti života...

*
* *

Tri razbojnika se još uvek nisu sporazumela. Banton je bio protiv toga da silaze u salun.

Jensen je pokušavao da ga ngovori.

— Možda doista želi samo svoje dolare. Pri tome će, tvrdim ti, polomiti zube. Ovaj put nam neće izvući ni centa iz džepova. Igramo isti sistem kao do sada.

U tom trenutku je Kabot kucao na vrata.

— Napolje, pucaljke! — prosikta Zamora kroz zube. A onda doviknu:

— Slobodno!

Kelner otvori vrata. Zapravo, samo ih odškrinu i proviri kroz otvor.

— On još uvek čeka i kaže da će doći po vas, ako se uskoro ne pojavite.

Čim je to izgovorio, brzo je zatvorio vrata i potrčao niz stepenice. Iza šanka osećao se mnogo sigurniji.

Ono što je ostavio gore u sobi bio je vrhunac besa.

— To je tvrd zalogaj! — prosikta Meksikanac. — Smatram da momku treba odmah začepiti usta.

— Prokletstvo, i ja tako mislim — složio se Jensen.

Samo Banton ništa nije rekao.

— Ta ptičica će nas upoznati — govorio je Zamora, prilazeći vratima.

Lagano su i ostala dvojica pošla za njim, naravno ne tako radoznali kao što je to Meksikanac bio.

*
* *

Nova godina je počela. Ovde dole u Lujzijani zadržala je svoju blistavu odeću. Do tog dana ni jedan oblačak nije prekrrio nebo. *

Građani Baton Ruža počeli su sa svakodnevnim poslovima. Neki su imali crna odela, iako nije bio praznik. Bio je to neobičan, poseban dan. Toga jutra pratili su na večni počinak njihovog sugrađana, koji je dan ranije ubijen u njihovom gradu.

Odavno se nije dogodilo da neko u Baton Ružu počinu ubistvo. Ceo grad je samo o tome pričao. Međutim, samo nekoliko sati kasnije građani će zaboraviti na Katerovu smrt.

**LJUBAVNI
VIKEND
ROMAN**

UTORKOM
I PETKOM

U salunu je vladala tišina kada se Kabot ponovo vratio za šank. Malo, malo, stari kelner bacao je stepenik koji je mogao sa svog mesta da vidi. Stari čovek je osećao da pogled na spepenice, na najgornji će se nešto strašno dogoditi.

Gore su se neka vrata zatvorila s treskom.

Kelner se trže kao ošnut bičem. Za to vreme Džordžijanac je nepomično sedeo na svom mestu.

Odjeknuli su koraci. Neko od ljudi koji su gore hodali imao je mamuze.

Došli su!

Prvi je ušao Meksikanac, a za njim Jensen, a na sigurnom odstojanju Hank Banton, razbojnik sa licem ptice grabljivice. Osećao je kao da ga neka ruka davi kada je video stranca za šankom.

Ne može se reći da se je Jensen izvanredno osećao u sopstvenoj koži. Sada, kada je video stranca, nije mogao a da se ne seti Fort Mejsna.

Samo je Zamora ostao miran. Na njega ovaj čovek nije ostavio nikakav utisak. Zastao je na poslednjem stepeniku i zadenuo prst za opasač. Opustošeno lice razbojnika razvuklo se u osmeh.

— Hej, krčmaru, gde je ta ptičica koja hoće da se oslobodi svog novca? — upitao je Kabota. — Jel' to taj tu?

Kabot potvrdi klimanjem glave. Odlučio je da ne izgovori ni jednu jedinu reč. Treba se držati po strani.

Holidej se lagano okrete i pogleda da svu trojicu.

— Prilično je dugo trajalo, gospodo — rekao je hladno.

Sa Meksikančevog lica nestade osmeha. Zubi su mu sada bili kao iskeženi.

— Šta je to tako dugo trajalo? — upitao je sa opasnim pretećim prizvukom u glasu.

Dok Holidej je posmatrao mirno razbojnike.

— Sa vama nemam ništa — rekao je hladno.

— Ali zato ja imam s vama — uzvрати mu razbojnik.

— Držite se po strani, mister! — upozorio ga je Holidej.

— Čini mi se da ste vi veoma samouvereni i uobražen.

— Moja stvar.

Jensen je prišao Zamori.

— Ja sam mislio da hoćemo da igramo poker? — upitao je otegnuto.

— Pogodili ste — složio se Holidej i kliznuo sa visoke stolice.

Zamora je progutao pljuvačku. Bio je veoma ponosan, slavloljubiv čovek, pa nije lako podneo ono što mu je Džordžijanac malo pre rekao.

— Nas dvojica ćemo još razgovarati — rešao je. — No, prvo hoćemo da vam pokupimo novac.

Prišli su stolu za kockanje.

O onome što se u Fort Mejsnu dogodilo nije progovorena ni jedna reč. Kada su seli za sto, kelner je bez porudžbine, na svoju ruku donese flašu i četiri čaše, a onda se ponovo brzo vratio za šank.

Zamora izvuče zapušač i nakrenu. Pošto je dobro otpio, udahnuo je vazduh punim plućima.

— Možemo da krenemo, momci.

LJUBAVNI VIKEND ROMAN

UTORKOM
I PETKOM

Ovom žutokljuncu ćemo pokazati šta znamo.

Dok Holidej je prečuo ovo izazivanje. Odavno mu je bilo jasno da ova trojica zajedno igraju i varaju. Nešto slično već je češće doživljavao.

U toku prvih deljenja jedva da je izmenjena po koja reč.

Uglavnom je gubio Panton, možda čak manje zbog toga što je lošije igrao, a daleko više zbog toga jer je bio nervozan. Njegov pogled stalno je preletao preko mirnog, gotovo ukočenog strančevog lica.

Jensen je do sada najmanje gubio, ali zato je Antonio Zamora loše prolazio.

Kada je počeo da igra, zviždao je jednu veselu, izazivačku melodiju. Međutim, brzo ga je prošla volja za zviždukanjem. S vremena na vreme,

gnevno je prostrelio pogledom svoje partneré.

Mislio je da su oni krivi za njegovu rđavu sreću. Konačno, njihova zajednička igra je poslednjih dana dobro uspevala.

Razbojnički trio je propao pred inteligencijom i oštroumnosću Džordžijanaca. Što su duže igrali, Holidej je sve više uspevao da prozre trikove kojima su se služili.

— Ne igrate loše gospodo — rekao je ironično, pošto je ponovo dobio jedno delenje.

Zamora ga je ubijao pogledom. Prvi put se dobro zagledao u ledenoplave oči ovog stranca. Nesvesno je sklonio pogled i rekao:

— List će se se već okrenuti, mister, a vi ćete biti iscedeni kao limun.

— Limuni su prilično kiseli.

S ovom primedbom Zamora, u

**ODABRANI
STRIPPOVI
VESTERNA**

★★★

GRTANI ROMANI
BESTSELER

**SVAKOG
1. U
MESECU**

★★★

svojoj gluposti nije znao šta da počne. Prema tome, još namršteniji postavio je poker.

Sada je i Sukar Jensen gubio velike sume. Hteo je da odustane, jer je izgubio gotovo sav novac.

— Morate paziti, više nemam para — rekao je otegnuto.

Holidej je već imao spreman odgovor, ali se umeša Zamora.

— Ovde nema šta da se pazi. Ovde se igra i to sve dotle dok ne vratimo svoj novac.

Jensen se razgnevio.

— Vi nemate šta da određujete! — rekao je preko stola.

— Zajedno smo počeli i zajedno ćemo okončati igru — presekao ga je Meksikanac i nastavio da deli karte.

Jensen je morao da popusti. Možda je ovaj tamnopusi u pravu, pomislio je. Možda ćemo imati sreće. Međutim, nisu je imali. Gubili su gotovo svako delenje.

U međuvremenu se u salunu okupilo nekoliko gostiju. Pili su za šankom viski, ali su uskoro počeli da obraćaju pažnju na igrače. Dvojica su prišla da posmatraju igru.

Nervozni Zamora skoči sa stolice, poteže kolt i počeo da viče van sebe:

— Gubite se!

Ljudi uzmaknu uplašeni.

— Hej, šta je s ovim? — upita jedan. — Mislim da ću otići po maršala.

— Nije loša ideja — primeti Holidej.

Meksikanac odbrusi:

— Postajete neprijatni, amigo. Nama maršal nije potreban.

— Uto ne sumnjam — prihvati Holidej nemarno.

— Šta ova primedba treba da znači?

Banton se umešao. Bojao se rasprave i puškanja koje bi posle toga moglo da usledi:

— Mislim da je bolje da nastavimo igru.

— Da — složi se Jensen.

Žestoko psujući, Meksikanac sedne za sto. Imao je velike muke da savlada bes.

Igrali su još pun sat. Tada je Holidej prekinuo igru, pokupio novčanice ispred sebe i prebrojao ih.

— Dve hiljade — rekao je zadovoljno. A onda pogledao Bantona.

— Što se nas dvojice tiče, misimo kvit!

Razbojnici su ćutali uporno, ali je to bilo opasno, preteće ćutanje. Tako bi ćutale i pritajile se pume, pre nego što napadnu.

Dok Holidej pogleda razbojnika, smešeći se.

— To sa dve hiljade dolara mogli smo nas dvojica između sebe da sredimo. Ja samo od njega potražujem novac. Pritom pokaza na Bantona.

Pljačkaš banke u Rok Springsu je ćutao.

Zamora samo što nije eksplodirao od besa. Gledao je Holideja kako mirno toči brendi i sa uživanjem pije.

Najzad je prekinuo ćutanje.

— Vaša samouverenost će već proći.

Holidej sleže ramenima.

— To je moguće. Svakog jednom prođe samouverenost, mister. Po-

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

znavao sam dosta ljudi koji su uveče bili samouvereni i razdragani, a sledećeg dana su nađeni sa nožem u leđa.

Bantonova boja lica bila je sada zelenkasta.

Jensen je dobio napad kašlja. Treći lupež, Meksikanac, otvorio je usta i zaboravio da ih zatvori. I on je osetio da iz ovog stranca izbija nešto opasno, čudno.

Kako je ovaj čovek mogao da zna šta se u gradu dešava? Stigao je tek pre nekoliko sati. No, ipak, možda postoji objašnjenje. Mogao je krčmar nešto da ispriča. Samo se postavilo pitanje kako je to ubistvo doveo sa njima u vezu. Primedba nije bila rečena tek tako, bez razloga. Ono gore tek je trebalo da dođe.

Dok Holidej se zavalio u stolicu i premeštao karte iz ruke u ruku.

— Tako je, gospodo. Tako je uvek. Sreća je varijiva. Ja znam, na primer, jednog čoveka koji je juče igrao protiv trojice veličanstvenih pokeraša i izgubio sve svoje imanje. To i nije nešto naročito čudno. Ja, na primer, danas zarađujem čitavo imanje. pritom pokaza na gomilu dolara. Toliko da znate, zvao se Bin.

Bio je to pogodak u „crnu tačku”.

Razbojnici su se sad kupali u znoju. Trebalo im je dosta vremena da se povrate.

Odakle ovaj đavo sve to zna? Razmišljao je Banton grozničavo. Svuda je bio prisutan i sve znao: u Vajomingu, Teksasu, a sada zna i šta se ovde u Baton Ružu dešava.

Džordžijanac je za to vreme oštro

motrio razbojniko ispod poluspuštenih kapaka.

Odali su se.

— Kako stoje stvari? Hoćemo li da nastavimo igru? — upitao je iznenada gotovo blagim glasom.

— Da! — odvrati Zamora, jer mu ništa drugo nije palo na pamet. Hteo je da dobiju u vremenu. Ovaj stranac je doista vraški opasan. Moraju ga likvidirati. Sasvim svesjedno na koji način. Samo je važno da izgleda kao da se radilo o nužnoj odbrani.

Nastavili su igru.

Holidej nije morao naročito da se trudi da dobija. Prozreo je sve trikove, a osim toga ni njegove primedbe nisu ostale bez dejstva. Ono što je kazao, peklo je svu trojicu razbojnika kao vatra. Više nisu bili u stanju da se usredsrede na igru.

*
* *

Na mesnom groblju Baton Ruža stari grobar je upravo kopao raku.

Groblje se nalazilo pola milje od grada, na obronku koji se spuštao do reke. Nalazilo se u senci krošnji velikog drveća. To drveće je bilo tu još pre nego što je postojalo groblje i Baton Ruž. Grane su se još u ono vreme dizale put neba, kada su ovim krajem gospodarili crvenokošci.

Na izlazu iz groblja stajala su dva čoveka. Maršal O'Brajen i lekar Dok Meter. Ostali ljudi, koji su ispratili do večnog počinka ubijenog trgovca, već su se vratili u grad.

— Ova stvar mi se uopšte ne dopada — rekao je O'Brajen. — Kakav razlog je mogla imati žena da ga ubije?

— To ćemo saznati kada bude došla svesti — odgovorio je lekar. Bio je to stariji, dežmekast čovek prosede kose na slepoočnicama.

O'Brajen pripali cigaretu.

— Zar sumnjate da će preživeti?

— Kod takvih povreda vrlo je teško praviti pretpostavke — uzvratilo je lekar. — Ima prilično ozbiljnu povredu na glavi. Učinio sam sve što sam mogao. Ostaje nam sada samo da čekamo.

O'Brajen je nervozno šetao levo-desno, četiri koraka napred, četiri koraka nazad.

Dva čoveka su se već dugo poznavala, čak su bili i prijateljski naklonjeni jedna prema drugom.

Tišinu je posle izvesnog vremena prekinuo maršal:

— Do sada nisam sa vama o tome razgovarao.

— O čemu to?

— Od pre nekoliko dana u gradu se nalaze tri čudna momka. Kritične noći su igrali poker sa Kate-rom, a kasnije zajedno sa trgovcem i tom devojkom sedeli za istim stolom. Međutim, do sada nikako da saznam šta se odigralo.

— Sad shvatam zbog čega niko ne sme da sazna da je žena još uvek živa — zaključio lekar.

— E, baš to je razlog — objasnio je O'Brajen. — Ako su ona trojica umešana, ili čak počinila zločin, neće vrlo brzo iz grada, a ja ih ne mogu zaustaviti. Ipak moram da

štitim ženu, jer ako znaju da postoji svedok, svašta može da joj se dogodi.

— Zar niko te noći nije video trojicu razbojnika, ni ono što se odigralo?

— Ne znam — odgovori maršal ljutito. — Mora da je bilo vrlo kasno, ili bolje rečeno rano.

Ponovo su neko vreme stajali i ćutali.

Grobar je u međuvremenu obavio svoj posao i prišao im.

— Opet jedan manje — rekao je gorko.

Doktor Meter klimnu potvrdno glavom.

— Dolaze i odlaze.

Grobar protrlja bolna leđa i udahnu:

— Moraćete uskoro da potražite

nekog drugog. U poslednje vreme veoma teško mi je da kopam raku.

Međutim, to neće biti poslednja raka, koju je ovaj ostareli čovek morao tih dana da kopa.

•
•

Imali su samo nekoliko dolara u džepu kada je igra ponovo počela. Kada je prestala, prokockali su sve do poslednjeg dolara, uključujući i Binove menice.

Bio je to početak njihovog kraja. Antonio Zamora nije pokazivao znake da hoće da prekine igru. Seđeo je oznojen na stolom i ćutao, kao da o nečemu grozničavo razmišlja. Odjednom su mu se oči pretvorile u dva proreza:

— Sada mi je dosta, mister — počec je da reži kao pobesneli pas.

**ODABRANI
STRIPPOVI
VESTERNA**

★★★

CRTANI ROMANI
BESTSELER

**SVAKOG
1. U
MESECU**

★★★

— Meni takođe — prihvati Holidej, gledajući gomilu novčanica koja je ležala pred njim.

— Vi ste varali na kartama! — počeo da napada Zamora, naginjući se preko stola.

Dok Holidej odmahnu rukom.

— Prestanite s tom pričom. Dosadni ste, a osim toga, ako je neko varao na kartama, onda ste to bili vi, gospodo. No, morate još mnogo da učite ako hoćete da varate budnog i opreznog čoveka. Sva trojica zajedno igrate kao početnici.

Zamora je kipteo od besa.

— Za to ću vas ustreliti!

— Možete pokušati — uzvрати Holidej hladno i ustade sa stolicę. Stavio je novac u džepove i prišao šanku. Nije se čak trudio da motri na razbojнике. Naslonjen na šank, upitao je kelnera:

— Gde stanuje mister Bin?

— Na kraju ulice, u maloj kući na reci — odgovori mu kelner. Bio je srećan što stranac odlazi iz saluna.

Kockar se lagano uputio napolje. Razbojници su bili tako zbunjeni i iznenađeni da ništa nisu preduzeli.

— Šta sad? — promrsi Jensen.

Zamora prinese flašu usnama.

— Kakvo pitanje? Napunićemo ga olovom!

— A šta će biti sa našim novcem? — pitao je Jensen.

— Uzećemo ga nazad.

— A šta će biti s maršalom? — umeša se Banton.

— Njemu ćemo reći da nas je varao na kartama, pa smo ga zbog toga izazvali na dvoboj.

Zamora ustade.

— Hajde, dižite se! Moramo napolje, pre nego što nestane.

Zveckajući mamuzama trostruka smrt je krenula kroz salun.

Kelner je odahnuo sa olakšanjem. Nekolicina gostiju za šankom počela je da šapuće.

— Ne bismo voleli da se nalazimo u čizmama onog stranca.

— Ne bih ni ja — složio se kelner. — Ja sam ga upozorio. Neće dugo ostati u svojim čizmama, kako cenim.

— Ako tako dobro puca, kao što igra karte, nisu sve šanse izgubljene — primeti jedan od gostiju.

— On je sam, a njih su trojica — podseti ga kelner. — Trebalo bi da javimo maršalu!

— Čuvar zakona je na groblju. Dok odemo po njega sve će već proći.

*
* *

— Ne, to ne mogu da primim — mucao je Gerd Bin pokazujući na gomilu dolara i priznanice, koje je dok stavio na sto.

— Nemojte govoriti. Bolje mi recite koliko je tačno bilo.

Džordžijancu je samarićanska uloga očigledno teško padala. Nije hteo da čuje reči zahvalnosti, a i samom mu je bilo teško da nekome duguje zahvalnost.

Bin ni sam nije znao šta o svemu ovome da misli. Još pre nekoliko sati je zbog ovih dolara hteo sebi da oduzme život, a sada je novac ležao pred njim.

Holidej je stavio ostatak nazad u džepove, pošto je, Binu vratio njegovo. Zastao je još jednom na pragu i rekao:

— Na vašem mestu bih od sad pa do kraja života držao prste što dalje od karata.

Pre nego što je Bin uspeo ma šta da odgovori, kockar je već bio napulju.

— Helo, mister! — vikao je star čovek trčeći za njim. No, kada je izašao na ulicu, Džordžijanac je već bio na drugoj strani, klimao glavom i upravo u hodu pripaljivao cigaretu.

•
• •

Niko nije obraćao pažnju na trojicu razbojnika, koji su se razdvojili na ulici. Kad su izašli napolje, odmah su videli Holidejevog konja.

— Dakle, još uvek je tu. Pono-vo će doći. Hajde, podelimo se i odvojimo — predloži Zamora.

Banton je stajao u udubljenju kapije na suprotnoj strani ulice. Gle-
dao je pravo u vrata saluna.

Jensen je stao dalje, dole u jednoj poprečnoj uličici. Tako su se postavili da Džordžijanca uhvate u unakrsnu vatru.

Ono što su nameravali bilo je ubistvo na sred ulice.

Holidej je upravo napustio malu kuću i prešao ulicu. Meksikanac ga je poznao, iako je Holidej bio udaljen nekoliko stotina jardi. Dao je svojim prijateljima znak. Obojica su klimanjem glave potvrdili da su videli.

Džordžijanac je hodao sporije, što se više udaljavao od Binove kuće. Držao se senke na levoj strani ulice. Neupadljivo je motrio. Niko ne bi mogao da tvrdi da uopšte ima pojma o klopki koju su mu razbojnici postavili. Nije na to čak ni preterano mislio. Jednostavno, opreznost je bila sada njegova druga priroda. Holidej, pre svega, nije verovao da će Meksikanac mirovati. Znao je da bi ostala dvojica razbojnika možda najrađe uhvatila maglu da su sami, ali ovaj treći, taj je opasan.

Što se toga tiče, Džordžijanac je bio u zabludi.

Sukar Jensen i Hank Banton su čvrsto odlučili da se s njim obračunaju. Ne zbog novca, nego su jednostavno smatrali da moraju da ga se oslobode.

Možda bi se sve drugačije odigralo da su znali da Džordžijancu uopšte nije stalo do nitli. Dobio je nazad svoj novac, a ostalo je bila maršalova stvar.

Međutim, to razbojnici nisu mogli da znaju.

Ljudi koji su se zatekli u salunu priđoše prozorima.

— Šta li smeraju ti lupeži? — rekao je kelner. — Vidim samo jednog koji se pritajio iza konja.

U stvari, nijednom od gostiju, a ni kelneru nije palo na pamet da bi ovde na sred ulice u njihovom gradu, u sred bela dana, na njihove oči neko mogao da počinu ubistvo.

Ovaj sunčani dan stanovnici Banton Ruža nikad neće zaboraviti.

Dok Holidej je prišao salunu na sto jardi, a onda ugledao Zamoru kod svog konja.

Nije pomišljao na opasnost koja mu preti.

Na neki način prezirao je smrt što je prosečnom čoveku bilo neshvatljivo. Od kako je osećao smrt u sopstvenim grudima, nije se više plašio ničega.

Jednom kasnije, slavni maršal Vajat Erp rekao je za njega:

„Uvek je tražio smrt“.

•
•

Antonio Zamora je izašao na sredinu ulice. Stajao je tu raskoračen, preteći. Posmatrao je Holideja izobličena licu. Nekoliko prolaznika je to primetilo i zastalo.

Nije bilo ništa naročito da neko stoji na sred ulice. No, ovaj put je to delovalo drugačije. Nešto je lebdelo u vazduhu, nešto opasno. Ljudi su to osećali, gledajući ovu dvojicu kako stoje jedan prema drugom. Između njih je bilo još uvek trideset jardi.

Holidej je ispod oka tražio pogledom ostalu dvojicu razbojnika. Brzo je otkrio Jensena. Bantona nije mogao da vidi, jer se uvukao duboko u kapiju.

Zamora doviknu Holideju:

— Hej, stranče! Hteo bih s vama da razgovaram.

— Onda govorite, ali ne dugo. Nemam vremena!

— Imaćete još dosta vremena, mister.

Holidej odmahnu rukom.

— Šta hoćete?

— Imam metak za vas!

Na ulici je zamro svaki žamor. Sada je ljudima bilo jasno šta se ovde kuva.

Džordžijanac se grohotom nasmeja. Prekrstio je ruke na grudima.

— Brzo će vas proći volja za sme-
hom kada budete imali malo usija-
nog olova u glavi. Meksikanac sko-
či u stranu kao panter i poteže
kolt iz futrole.

Tako su se bili dogovorili: Jensen
treba da puca pre nego što Meksi-
kanac potegne.

Jensen je pucao, a i Banton ta-
kođe.

Na glavnu ulicu kao da se dose-
lio odjednom sam pakao. Žene su
vrištale i trčale bez glave. Ljudi su
se bacali na zemlju i, hteli ne hte-
li, bili svedoci ogorčene borbe re-
volverima.

Dok Holidej se istog trenutka, ka-
da je Zamora načinio prvi pokret,
telom bacio u stranu. Jedan metak
ga je okrznuo. Bio je to metak koji
je došao iz kapije. Taj metak mu
je skinuo šešir s glave. No, još dok
se bacao i kotrljao, njegova dva ni-
klovana revolvera bljuvala su vat-
ru na sve strane.

Jensen i Zamora su odmah pali,
a onda je kapija u kojoj se nalazio
strelac iz zasede bila formalno za-
suta usijanim olovom.

Ubica Hank Banton je urlajući

izašao na ulicu. Teturao se. Revol-
ver mu klizne iz ruke i pade u pra-
šinu. Razbojnik je nastavio da ho-
da još nekoliko koraka, a onda klo-
nuo.

Borba je trajala samo nekoliko
sekundi.

Tišina, koja je usledila posle pu-
škanja, bila je prekinuta topotom
kopita.

Maršal O'Brajen je čuo pucnje i u
žestokom galopu jurio ulicom.

Zaustavio je konja odmah uz Ho-
lideja, koji je upravo ustajao iz pra-
šine. Video je u strančevoj ruci kol-
tove.

— Šta se ovde dogodilo? — upi-
tao je zadihano.

— Bilo je izgleda puškanja! —
uzvratio je kockar kratko, otresa-
jući prašinu s odela i podižući še-
šir na kome se videla rupa od met-
ka.

Ukočen kao kip, maršal je ostao
u sedlu.

— Jesu li svi mrtvi? — konačno
je procedio.

Džordžijanac ga pogleda.

— Možda bi to bilo bolje.

— Šta to treba da znači? — upi-
ta O'Brajen uzbuđeno i najзад kli-
znu iz sedla.

— Još uvek su živi. Savetovao
bih vam da ih strpate iza rešetaka
pre nego što se osveste.

Čuvar zakona iz Baton Ruza je s nevericom gledao u tri razna pravca, na tri mesta gde su se nalazili ranjeni ljudi. Onda je ponovo pogledao ovog čudnog čoveka.

— Ko ste vi?

Slavni kockar je znao šta sada sledi. Zbog toga je izgovorio kao da kotrlja olovo:

— Moje ime je Holidej.

Rekavši to, prešao je na drugu stranu ulice i ušao u krčmu.

Ljudi koji su stajali na vratima i posmatrali dramatičnu borbu bili su još uvek uzbuđeni od onog što su videli. Uzmicali su da propuste stranca.

Kelner je pohitao prema šanku.

— Brendi!

Kelner je natočio i drugi. Holidej je ispio, platio, a onda upitao ne gledajući kelnera.

— Gde je ona?

— Ko?

— Laura Higin?

— Gospođica Higin?

Čuvar proguta pljuvačku. Odakle li ovaj poznaje tu ženu?

— Ona je gore.

— Gde to gore?

— Pokazaću vam sobu, mister.

Slavni kockar je ćutke pošao za krčmarem uz stepenice na gornji sprat. Zadržavajući se kraj ograde, bacio je još jedan pogled na krčma-

ra. Video je ljude blelih lica kako pilje za njim.

Sa ovog mesta mogao je da vidi i suprotnu stranu ulice i Hanka Bantona pred ulazom u kuću. Uočio je kako razbojnik pokušava da se uspravi, a onda, pošto su ga noge izdale, ponovo pade u prašinu.

Krčmar se zaustavio pred poslednjim vratima i brižljivo ih otvorio.

— Mislim da je još uvek bez svesti.

Holidej prođe pored njega i priđe postelji na kojoj je ležala devojka.

Lice joj je bilo blede, a oči sklop-ljene. Kao plamen crvena kosa uokviravala joj je lice. Bele ruke kao slonovača grčevito su držale beli čaršav.

Nekadašnji lekar iz Bostona naže se nad devojku, oslušnu joj otkucaja srca, a onda lagano otvori šake, tako da je pustila čaršav.

Otvorila je oči. Bile su to krupne oči boje smaragda. Po pogledu se videlo da ne shvata šta se oko nje zbiva. Od jednom je ponovo sklopila oči. Videle su se samo duge crne trepavice. Na usnama joj je zaigrao nežan osmeh. Usne su joj se pokrenule.

— Doktore.

— Tišina! — rekao je čovek, pri-gušenim glasom. — Ne smete da govorite.

— Otkud vi ovde, Dok?

Čovek sleže ramenima.

— Puka slučajnost, Laura.

— Dok — pokušala je očajnički da uhvati ruku. On joj nežno vrati ruku nazad na beli čaršav.

— Morate da spavate da bi ste ozdravili.

— Šta se, u stvari, dogodilo?

— Neko vas je napao.

Sklopila je oči razmišljajući.

— Napadnuta?

— To se dogodilo kod čoveka koji se zove Kater.

Za trenutak je otvorila oči, a onda ih brzo sklopila. Čutala je neko vreme, a onda počela da govori glasom koji kao da je dolazio iz velike daljine.

— Da, da, kod Katera.

— Tamo su još bila tri čoveka: Jensen, Banton i Zamora.

— Da, da. Mislim da je tako bilo.

— Ko je ubio Katera?

— Banton.

— Zna li to pouzdano?

— Sigurna sam.

— A ko je vas napao.

— Prvo onaj rošavi, a onda i ostali.

— Imate tragove davljenja na vratu.

— Jeste, to je bio on.

— A ko vas je udario.

— Nisam sigurna: Banton ili onaj drugi, Meksikanac!

Kelner je ču svaku izgovorenu reč. Oči su mu bile razrogačene, a usta ostala otvorena. Ovaj stranac je lekar? Neshvatljivo! Revolveraš, pa lekar!

— Dok! — čuo se ženin slabi glas.

Holidej je držao probušeni šešir u ruci, tako da je Laura videla rupu.

— Šta se dogodilo?

— Ništa.

— Čula sam pucjavu. Čulo se čak ovde gore.

Holidej sleže ramenima.

Nastavila je da šapuće:

— Banton?

Klimnuo je potvrdno glavom.

— I onaj drugi, onaj Jensen?

— Da, i on.

— Dakle sva trojica?

Džordžijanac je ponovo potvrdno klimnuo glavom.

— Ovaj put verujem da ih izuzetno vi niste nahuškali protiv mene, gospođice Higin.

Iz njegovih reči izbijala gorčina, a i poruga. Osnovana gorčina, jer je ova žena svoju zaslepljenju mržnju gasila time što je huškala druge ljude protiv Holideja.

Na ženinom čelu se usekla jedva vidljiva bora.

— Odlazite — rekla je iznenada potpuno izmenjenim glasom.

— Odmah — rekao je. — Hteo bih samo da pogledam ranu.

— Idite!

Odmahnuo je glavom.

— Ne pre nego što vam pogledam ranu, Laura.

— Ne, nije potrebno.

— Znam da vam ja nisam potreban, ali ipak ću pogledati.

Nagao se nad njenu glavu i skinuo ne baš čisti zavoj sa rane.

— Molim vas, donesite mi crnu torbu. Vezana je za sedlo — rekao je krčmaru.

— Odmah, doktore.

Nestao je i za kratko vreme se vratio noseći torbu.

Dok Holidej je svoju tašnu od crne krokodilske kože uvek nosio sobom. U njoj se nalazio jedan deo neophodnih instrumenata, a i neke lekarije.

Očistio je mladoj ženi ranu i stavio čist zavoj. Onda je uzeo jednu malu, smeđu bočicu sa crvenim zatvaračem i spustio je kraj postelje na noćni ormar.

— Ako budete imali jake bolove, uzmite pet kapi sa pola čaše vode.

— Ne, ko zna da to ov-t nije ae-ki od indijanskih otrova.

Na Holidejevim usnama zaigra podrugljiv osmeh. Zatvorio je taš-

nu i uputio se prema vratima. Tek tu je stavio šešir.

— Dok!

Okrenuo se još jednom i pogledao je u oči.

Niko od ovo dvoje u ovom trenutku nije slutio šta im sudbina sprema. Nisu znali da će se njihovi putevi ponovo ukrstiti i to dole u prašnjavom Tombstonu, u najopasnijem gradu celog Zapada, u vreme najžešćih Holidejevih okršaja.

— Zbogom, Laura — rekao je kratko i izašao.

Žena je zatvorila oči.

Krčmar se blago naklonio i povukao za Holidejem.

*
* *

Tek sledećeg dana su stanovnici Baton Ruža saznali ko je čovek koji je predao zakonu trojicu razbojnika, savladavši ih u borbi revolverima.

Dok Holidej! Fantastični borac iz Džordžije.

Banton, Jensen i Zamora su bili teško ranjeni, ali život nisu izgubili. Ostalo im je da ga okončaju u ozloglašenoj robijašnici Seskateva, u kamenolomu.

Maršal iz Baton Ruža počeo je izveštaj o ovom događaju rečima:

„Dok Holidej je pucao danas ovde na ulici...”

U redu, maršal, O'Brajen je pisao dalje tačno onako kako se odigralo, ne preskočivši ni jedan podatak.

Međutim, prve reči, prve četiri reči pratile su kao senka usamljenog jahača koji je te noći napustio grad.

KRAJ

ZABAVNE ROMANE FORUM

DOK HOLIDEJ

broj
16

*randevu
sa
smrću*

SVAKOG 1. U MESECU

1. avgust 1973.